

ΣΧΟΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΣΤΗ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ
ΧΡΗΜΑΤΟΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΔΛΠ 12- Αναβαλλόμενη Φορολογία

Μουστάκη Δήμητρα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2022

Abstract

Deferred taxes—arising from differences between financial and tax accounts—are a long-standing contentious issue in financial accounting regulation, practice, and research. Debates about concepts and standards have been accompanied by doubts about whether and to what extent deferred taxes provide relevant information to users of financial statements and are employed by firms to manage their earnings. This paper systematically reviews the body of empirical evidence that has emerged over the past three decades on deferred taxes on value relevance and earnings management. Bibliographic analysis and narrative synthesis are presented within thematic categorization. Key findings show that existing research focuses on the US environment. There is considerable evidence on the value relevance of various deferred tax items, but only limited evidence that firms use deferred taxes to manage their earnings. The findings suggest implications for both future research and the regulatory debate.

Keywords Deferred taxes · Earnings management · Income taxes · Value relevance · International Financial Reporting Standards · US Generally Accepted Accounting Principles

Πίνακας περιεχομένων

Abstract	3
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1	7
1.1 Εισαγωγή	7
1.2 Γενική Εισαγωγή στον Φόρο Εισοδήματος	7
1.2.1 Φόρος εισοδήματος	7
1.2.2 Φορολογία Νομικών Προσώπων - Προσωρινές και Μόνιμες Διαφορές.....	7
1.2.3 Προσωρινές Διαφορές.....	8
1.2.4 Μόνιμες Διαφορές	9
1.3 Σκοπός εργασίας	10
1.4 Δομή εργασίας	10
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2	12
2.1 Βιβλιογραφική επισκόπηση	12
2.2 Προηγούμενες μελέτες	13
2.2.1 Αναβαλλόμενος φόρος επιχειρήσεων.....	13
2.2.2 Χειρισμός οικονομικών μεγεθών.....	14
2.2.3 Περιπτώσεις χειραγώγησης οικονομικών μεγεθών.....	16
2.2.4 Διαχείριση κερδών και αναβαλλόμενος φόρος.....	17
2.2.5 Συμπεράσματα	18
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3	19
3.1 Ερευνητικά ερωτήματα και απαντήσεις	19
3.2 Σημασία του αναβαλλόμενου φόρου	27
3.3 Οδηγίες αναβαλλόμενης φορολογίας	29
3.4 Δύο όψεις της επιχείρησης	30
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4	31
4.1. Μεθοδολογία έρευνας	31
4.2 Το δείγμα της έρευνας	35
4.3 Αποτελέσματα	37

4.4 Δεδομένα και ανάλυσή τους	38
4.5 Εμπειρικά αποτελέσματα.....	42
4.6 Αναβαλλόμενος φόρος (έξοδα) σε σύγκριση με τα συνολικά δεδουλευμένα (TAcc)	42
4.7 Αναβαλλόμενος φόρος (έξοδο) συγκριτικά με τα μη κανονικά δεδουλευμένα (AbAccMJ)	43
4.8 Αναβαλλόμενος φόρος (έξοδο) συγκριτικά με τα μη κανονικά δεδουλευμένα (AbAccFL)	44
4.9 Αποτίμηση αναβαλλόμενων φόρων σύμφωνα με το ΔΛΠ 12	45
4.10 Εφαρμοσμένος φορολογικός συντελεστής.....	46
4.11 Πρακτική εφαρμογή της λογιστικής λύσης για αλλαγές φορολογικών συντελεστών.....	47
4.12 Υπόθεση μείωσης φορολογικών συντελεστών	47
4.13 Καθορισμός νέων φορολογικών συντελεστών στην τρέχουσα περίοδο και εφαρμογή στα φορολογητέα κέρδη της επόμενης	48
4.14 Διεθνής αναβαλλόμενη φορολογία.....	50
4.15 Χρηματοοικονομική Λογιστική για Αναβαλλόμενους Φόρους: Μια Συστηματική Ανασκόπηση... ..	53
4.16 Μεθοδολογία έρευνας	54
4.17 Βιβλιογραφική ανάλυση	59
4.17.1 Ανάλυση θεμάτων.....	59
4.17.2 Ανάλυση των τάσεων των δημοσιεύσεων.....	60
4.17.3 Ανάλυση συνεργατών.....	62
4.17.4 Ανάλυση Αναφορών.....	63
4.17.5 Περίληψη των αποτελεσμάτων της βιβλιογραφικής ανάλυσης	63
4.18 Αφηγηματική σύνθεση.....	64
4.18.1 Αφηγηματική σύνθεση μελετών συνάφειας αξίας	64
4.18.1.1 Προβλεπόμενη συνάφεια: πληρωμές φόρου εισοδήματος.....	64
4.18.1.2 Προβλέψεις Συνάφεια: Ταμειακές Ροές/Κέρδη	65
4.18.1.3 Συνάφεια αποτίμησης: αγοραία αξία	67
4.18.1.4 Συνάφεια αποτίμησης: μη κανονικές αποδόσεις	69
4.18.1.5 Συνάφεια αποτίμησης: προβλέψεις αναλυτών	70
4.18.1.6 Συνάφεια αξιολόγησης: αξιολόγηση πιστοληπτικής ικανότητας	70
4.18.1.7 Περίληψη των αποτελεσμάτων μιας αφηγηματικής σύνθεσης μελετών συνάφειας αξίας	71
4.18.2 Μια αφηγηματική σύνθεση μελετών διαχείρισης κερδών.....	72
4.18.2.1 Διαχείριση κερδών: λανθασμένη/αντικαταγράφει	72
4.18.2.2 Διαχείριση κερδών: κατώφλια.....	73
4.18.2.3 Διαχείριση κερδών: δεδουλευμένα	76

4.18.2.4 Σύνοψη των αποτελεσμάτων μιας αφηγηματικής σύνθεσης μελετών διαχείρισης εσόδων.....	76
4.19 Συμπέρασμα	77
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5	81
5.1 Συμπεράσματα.....	81
5.2 Προτάσεις για μελλοντική έρευνα	82
5.2.1 Μεθοδολογικές επιπτώσεις	82
5.2.2 Συνέπειες που οφείλονται στο περιεχόμενο.....	83
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6	86
Βιβλιογραφία	86

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1.1 Εισαγωγή

Σε αυτή την εργασία γίνεται μία προσπάθεια να αναλυθεί η έννοια του αναβαλλόμενου φόρου. Μέσω παραδειγμάτων αλλά και ερευνών θα επισημανθεί η σημασία του αναβαλλόμενου φόρου καθώς και η σχέση που υπάρχει ανάμεσα σε αυτόν και την διαχείριση των κερδών μίας εταιρείας. Τέλος, παρουσιάζονται τα συμπεράσματα στα οποία καταλήξαμε με βάση την έρευνα που διεξήχθη καθώς και διάφορες μελλοντικές προτάσεις έρευνας.

1.2 Γενική Εισαγωγή στον Φόρο Εισοδήματος

1.2.1 Φόρος εισοδήματος

Ο φόρος εισοδήματος είναι φόρος που επιβάλλεται από το κράτος, συμπεριλαμβανομένου του συνολικού καθαρού εισοδήματος 4 οντοτήτων, στον φόρο που ορίζεται από τη σχετική νομοθεσία περί φορολογίας εισοδήματος. Ο αρχικός περί Φορολογίας Εισοδήματος Νόμος (Ν. 2238) δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Α 151/16-09-1994, ενώ ο νέος περί Φορολογίας Εισοδήματος Νόμος (Ν. 4172) δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Α 167/23-07-2013.

Ο νόμος περί φόρου εισοδήματος (ΙΤC) εφαρμόζεται σε φυσικά και νομικά πρόσωπα για τη ρύθμιση της φορολογίας των επιμέρους κατηγοριών εισοδήματος, του τρόπου πληρωμής των φόρων που προκύπτουν, των προκαταβολών και των εκπτώσεων τους. Ο φόρος υπολογίζεται μετά την εφαρμογή ορισμένων συντελεστών κατά περίπτωση στο ακαθάριστο εισόδημα. Το ακαθάριστο εισόδημα ορίζεται στην § 7 παράγραφος 2 του Αστικού Κώδικα Νόμου (Ν. 4172/13), είναι εισόδημα που προέρχεται είτε από μισθωτή εργασία είτε από συντάξεις είτε από επιχειρηματική δραστηριότητα είτε από κεφάλαιο ή από το μεταβιβάσιμο κεφάλαιό του.

1.2.2 Φορολογία Νομικών Προσώπων - Προσωρινές και Μόνιμες Διαφορές

Ακριβώς όπως οι νόμοι των χωρών διαφέρουν συχνά σε όλο τον κόσμο, το ίδιο συμβαίνει και με τους λογιστικούς και φορολογικούς κανόνες. Υπάρχουν χώρες όπου οι φόροι και η λογιστική είναι αλληλένδετες και χώρες όπου είναι ανεξάρτητες μεταξύ τους. Παραδείγματα χωρών που δείχνουν ανεξαρτησία είναι η Τσεχική Δημοκρατία, η Δανία, η Ιρλανδία, η Ολλανδία, η Νορβηγία, η Πολωνία και το Ηνωμένο Βασίλειο, ενώ παραδείγματα χωρών που δεν δείχνουν ανεξαρτησία είναι το Βέλγιο, η Φινλανδία, η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιταλία και η Σουηδία. Η σχέση μεταξύ

αυτών των δύο στοιχείων, της λογιστικής και της φορολογίας, έχει αναφερθεί σε αρκετές μελέτες. Η Ελλάδα είναι μια άλλη χώρα που ανήκει στην ομάδα των χωρών όπου υπάρχει ανεξαρτησία μεταξύ λογιστικών και φορολογικών αποτελεσμάτων.

Από φορολογική άποψη, ο κύριος στόχος της επιχείρησης είναι η μείωση του φορολογητέου εισοδήματος προκειμένου να μειωθεί ή και να καθυστερήσει η πληρωμή των οφειλόμενων φόρων. Αντίθετα, από λογιστικής άποψης, η κύρια προσπάθεια της εταιρείας είναι η μεγιστοποίηση των κερδών ή και η εξομάλυνσή του για να ικανοποιήσει τους μετόχους της και να στηρίζει έτσι την τιμή της μετοχής της εν λόγω εταιρείας. Επομένως, είναι εύκολο να γίνει κατανοητό ότι αυτά τα δύο αποτελέσματα είναι δύσκολο να συνδυαστούν.

Όπως κατά τη διάρκεια ολόκληρης της λογιστικής περιόδου, είναι απαραίτητο να τηρούνται οι βασικές λογιστικές αρχές, έτσι είναι επίσης απαραίτητο να τηρούνται κατά τον προσδιορισμό του λογιστικού αποτελέσματος. Στις πράξεις στο τέλος του έτους, οι λογιστικές αρχές που είναι πιο ευαίσθητες στην παραβίασή τους είναι η αρχή της αυτάρκειας των ετών και ο συσχετισμός εσόδων και εξόδων. Αυτές οι δύο αρχές δεν μπορούν πάντα να ακολουθούνται ταυτόχρονα. Δαπάνη που έχει καταχωρηθεί λογιστικά και επηρεάζει το οικονομικό αποτέλεσμα δεν μπορεί να αναγνωριστεί για φορολογικούς σκοπούς. Το λογιστικό αποτέλεσμα λοιπόν θα φαίνεται μειωμένο, ενώ το φορολογητέο αποτέλεσμα θα είναι αυξημένο. Μπορεί να είναι και το αντίστροφο, δηλαδή τα έσοδα που συνέβαλαν στη δημιουργία του λογιστικού αποτελέσματος να μην αναγνωρίζονται φορολογικά με αποτέλεσμα το λογιστικό αποτέλεσμα να φαίνεται αυξημένο και η φορολογική βάση να μειώνεται. Η διαφορά που προκύπτει από τη σύγκριση του λογιστικού αποτελέσματος με το φορολογικό αποτέλεσμα μπορεί να είναι είτε προσωρινή είτε μόνιμη. Και στις δύο περιπτώσεις, αυτές οι διαφορές πρέπει να λογιστικοποιηθούν και να χρεωθούν ή να πιστωθούν σε μελλοντικές λογιστικές χρήσεις κατά τις οποίες τελικά θα συμπληρωθούν.

1.2.3 Προσωρινές Διαφορές

Προσωρινή είναι μια διαφορά που μηδενίζεται όταν ολοκληρωθεί ο κύκλος εξόδου ή εσόδου. Προκύπτει εφόσον η απόδοση ή το εισόδημα καταχωρούνται στους λογαριασμούς, αλλά εκπίπτουν φορολογικά σε άλλο οικονομικό έτος. Εάν πρόκειται για έξοδο στη χρήση της καταχώρισής του, θα υπάρχει μικρότερο λογιστικό αποτέλεσμα, ενώ στη λογιστική χρήση που η δαπάνη αυτή αναγνωρίζεται φορολογικά, τα αποτελέσματα θα αντιστραφούν, δηλαδή μεγαλύτερο λογιστικό αποτέλεσμα. και μικρότερο φορολογικό αποτέλεσμα. Κάτι ανάλογο γίνεται και με την καταγραφή εσόδων. Αυτές οι διαφορές μπορούν να διακριθούν σε:

Φορολογητέες προσωρινές διαφορές.

Φορολογητέες προσωρινές διαφορές είναι εκείνες οι διαφορές που κατά τον προσδιορισμό του φορολογητέου αποτελέσματος σε επόμενες χρήσεις θα οδηγήσουν σε φορολογητέα ποσά. Για

παράδειγμα, εάν η φορολογική απόσβεση ενός πάγιου στοιχείου υπερβαίνει τη λογιστική του απόσβεση, προκύπτει φορολογητέα προσωρινή διαφορά. Ο φόρος που οφείλεται σε αυτή τη διαφορά ονομάζεται αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση και εμφανίζεται στον ισολογισμό στις υποχρεώσεις. Ένα άλλο παράδειγμα είναι το ενδιαφέρον. Οι τόκοι που συγκεντρώνονται σε ένα έτος αλλά θα εισπραχθούν και θα φορολογηθούν το επόμενο έτος δημιουργούν φορολογητέα προσωρινή διαφορά. Η διαφορά αυτή οδηγεί σε αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση, η οποία, όπως και στην περίπτωση των παγίων, εμφανίζεται στις υποχρεώσεις στον ισολογισμό.

Εκπιπόμενες προσωρινές διαφορές.

Εκπιπόμενες προσωρινές διαφορές είναι εκείνες οι διαφορές που θα οδηγήσουν σε εκπεστέα ποσά κατά τον προσδιορισμό του φορολογητέου αποτελέσματος στα επόμενα έτη. Σε αντίθεση με το παράδειγμα του παγίου από την προηγούμενη περίπτωση, όπου η φορολογική απόσβεση του παγίου είναι χαμηλότερη από τη λογιστική του απόσβεση, προκύπτει φορολογητέα προσωρινή διαφορά, όπου ο φόρος αυτής της διαφοράς ονομάζεται αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση. Ο φόρος αυτός εμφανίζεται στους εισπρακτέους λογαριασμούς στον ισολογισμό. Ένα άλλο παράδειγμα είναι τα αποθεματικά, όπως τα αποθεματικά που δημιουργούνται για την αποζημίωση του αναχωρούντος προσωπικού και τα αποθεματικά που δημιουργούνται για έκτακτες ζημιές. Τα αποθεματικά αυτά δεν αναγνωρίζονται για φορολογικούς σκοπούς στη χρήση κατά την οποία δημιουργήθηκαν, αλλά μόνο στη λογιστική χρήση κατά την οποία πράγματι προκύπτει η δαπάνη. Κατά τη χρήση που δημιουργήθηκαν τα αποθεματικά σχηματίζεται εκπεστέα προσωρινή διαφορά στο ποσό του φόρου που αντιστοιχεί στο αποθεματικό. Αυτή η εκπιπόμενη προσωρινή διαφορά χρόνου ονομάζεται αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση και εμφανίζεται στους λογαριασμούς εισπρακτέους στον ισολογισμό.

1.2.4 Μόνιμες Διαφορές

Μόνιμη είναι μια διαφορά που δεν μειώνεται στο μηδέν, δηλαδή μια διαφορά που προκύπτει μεταξύ της λογιστικής και της φορολογικής βάσης που δεν αναστρέφεται. Επομένως, ούτε αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση ούτε αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση προκύπτει από τη μόνιμη διαφορά. Αυτή η διαφορά προκαλείται με την εισαγωγή ενός ποσού που μπορεί να επηρεάσει το λογιστικό αποτέλεσμα, αλλά όχι το φορολογικό, ή με την εισαγωγή ενός ποσού που μπορεί να επηρεάσει το φορολογικό αποτέλεσμα, αλλά όχι το λογιστικό. Τέτοια παραδείγματα συνεχιζόμενων διαφορών είναι οι χρεώσεις υπηρεσιών, τα πρόστιμα ή οι προσανυξήσεις, καθώς και τα έξοδα που υπερβαίνουν τα 500 ευρώ και δεν καταβλήθηκαν μέσω της τράπεζας.

Οι παραπάνω λογιστικές πράξεις αποτελούν τον λογιστικό έλεγχο του αναβαλλόμενου φόρου εισοδήματος. Στόχος είναι να διατηρηθούν οι λογιστικές αρχές της ανεξαρτησίας των ετών και της συσχέτισης του κόστους με τα έσοδα, δηλαδή ο φόρος εισοδήματος που προκύπτει θα πρέπει να επιβαρύνει το έτος που σχετίζεται με τα λογιστικά αποτελέσματα κάθε έτους.

1.3 Σκοπός εργασίας

Η εργασία αυτή, οφείλει την προέλευσή της σε δύο παράγοντες. Το πρώτο είναι το γενικό συμφέρον που παρατηρείται στον χρηματοπιστωτικό τομέα τα τελευταία χρόνια σε θέματα που σχετίζονται με την αναβαλλόμενη φορολογία και το δεύτερο, όχι λιγότερο σημαντικό, το προσωπικό συμφέρον και η αναζήτηση νέων δεδομένων για τη βαθύτερη κατανόηση ενός συγκεκριμένου ζητήματος. Από αυτή την άποψη, διαβάζοντας μια πρόταση σε ένα άρθρο στο περιοδικό *International Accountant* με έκανε να σκεφτώ τη χρήση ενός αναβαλλόμενου φορολογικού λογαριασμού (output). Για την κατανόηση του λόγου υλοποίησης της εργασίας, παραθέτω την πρόταση: «Η ομορφιά της λογιστικής είναι η ευελιξία της», αλλιώς η ομορφιά της λογιστικής είναι η ευελιξία της. Δεδομένου ότι ο αναβαλλόμενος φόρος (εκροή) είναι ένας λογαριασμός που κινείται μόνο λογιστικά, μου κίνησε την περιέργια να διερευνήσω εάν χρησιμοποιείται σε ελληνικές εταιρείες εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών για συγκεκριμένους σκοπούς.

1.4 Δομή εργασίας

Στο πρώτο κεφάλαιο της εργασίας επισημαίνεται το θέμα της φορολογίας, των αναβαλλόμενων φόρων και πώς προέκυψε αυτός ο φόρος στην Ελλάδα. Καταγράφονται τα βασικά ιστορικά γεγονότα που σχετίζονται με τη λογιστική επιστήμη στην Ελλάδα, τα προβλήματα που προέκυψαν και επιλύθηκαν, καθώς και η σχέση αυτής της λογιστικής επιστήμης με τα διεθνή λογιστικά πρότυπα. Όλα αυτά παρέχονται ως γενικές γνώσεις προς ανάλυση και κατανόηση σε δεύτερη φάση. Επιπλέον, διαχωρίζονται οι μόνιμες και οι προσωρινές διαφορές και επισημαίνεται ο σκοπός της εργασίας.

Στο δεύτερο κεφάλαιο γίνεται μία σύντομη βιβλιογραφική επισκόπηση.

Στο τρίτο κεφάλαιο της εργασίας αναλύεται η σημαντικότητα της ύπαρξης αναβαλλόμενου φόρου. Για να κατανοήσουμε τη σημασία αυτού του όρου, δίνουμε το παράδειγμα της Resona Bank. Ένα παράδειγμα που σχετίζεται με την κατάρρευση μιας από τις τέσσερις μεγαλύτερες τράπεζες στην Ιαπωνία. Λόγω παρόμοιων περιπτώσεων και λόγω της γενικής έλλειψης καθοδήγησης σχετικά με τον τρόπο αντιμετώπισης του αναβαλλόμενου φόρου, η Eurostat δημοσίευσε οδηγίες σχετικά με τη χρήση αυτού του ταμείου. Στην υποενότητα αναφέρονται επίσης οι βασικές απαιτήσεις που έχει μια επιχείρηση που μερικές φορές είναι ασυμβίβαστες, καθώς και μελέτες που έχουν γίνει για τη διαχείριση αναβαλλόμενων φόρων και κερδών.

Στο τέταρτο κεφάλαιο αναλύεται η μεθοδολογία της έρευνας που χρησιμοποιήθηκε για τη λήψη των αποτελεσμάτων. Λαμβάνοντας υπόψη προηγούμενες μελέτες όπως οι Jones (1991) και Dechow et al. (1995) δύο υποθέσεις χρησιμοποιούνται για να καθοριστεί εάν υπάρχουν ενδείξεις διαχείρισης κερδών για την αποφυγή ζημιών ή την αποφυγή μείωσης των κερδών των ελληνικών εισηγμένων εταιρειών. Στη συνέχεια, λαμβάνοντας υπόψη τα αποτελέσματα, και εάν υπάρχουν

θετικές ενδείξεις, η έρευνα συνεχίζεται και χρησιμοποιώντας μοντέλο probit παλινδρόμησης εξετάζεται εάν ο αναβαλλόμενος φόρος - έξοδο χρησιμοποιείται για τη διαχείριση κερδών. Επιπρόσθετα, αναφέρεται στα αποτελέσματα όλων των ερευνητικών σταδίων που αναλύθηκαν. Το κεφάλαιο ξεκινά με το δείγμα που ήταν διαθέσιμο για τη συγκεκριμένη έρευνα και συνεχίζει με τα αποτελέσματα που δείχνουν θετικές ενδείξεις για την ύπαρξη διαχείρισης εσόδων για αποφυγή ζημιών ή μείωσης κερδών από την Ελλάδα, εισηγμένων εταιρειών. Το κεφάλαιο συνεχίζεται με την ανάλυση των δεδομένων και το κατά πόσο το ταμείο αναβαλλόμενης φορολογίας είναι σε θέση να ερμηνεύσει τις θετικές ενδείξεις που υπάρχουν για την ύπαρξη διαχείρισης εσόδων στο εξεταζόμενο δείγμα, με τους προαναφερθέντες σκοπούς. Όπως φαίνεται, γενικά τα δεδουλευμένα στοιχεία μπορούν να ερμηνεύσουν αυτό το είδος διαχείρισης, με εξαίρεση τον αναβαλλόμενο φόρο - έξοδο.

Στο πέμπτο και τελευταίο κεφάλαιο παρουσιάζονται τα συμπεράσματα της εργασίας καθώς και προτάσεις για περαιτέρω μελέτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

2.1 Βιβλιογραφική επισκόπηση

Αυτό το κεφάλαιο έχει σκοπό να δημιουργήσει μια γενική αναφορά σχετικά με το θέμα της φορολογίας, της αναβαλλόμενης φορολογίας και το πώς προέκυψε αυτός ο αναβαλλόμενος φόρος στην Ελλάδα. Αναφέρεται λοιπόν στα βασικά ιστορικά γεγονότα που αφορούν τη λογιστική επιστήμη στην Ελλάδα, τα προβλήματα που προέκυψαν και τη σχέση της επιστήμης αυτής με τα Διεθνή Λογιστικά Πρότυπα. Αναλύει πώς και γιατί εφαρμόστηκαν αυτά τα διεθνή πρότυπα προκειμένου να έχουμε συνολική πληροφόρηση για το ρόλο τους, για την πρόοδό τους, αλλά και για τα προβλήματα που προέκυψαν τελικά κατά την εφαρμογή τους. Συζητείται επίσης η φορολόγηση του εταιρικού εισοδήματος.

Φορολογία εισοδήματος φυσικών προσώπων:

Αφού ο αναβαλλόμενος φόρος δεν ισχύει για τα πρόσωπα αυτά. Όπως θα γίνει σαφές, για τη δημιουργία αναβαλλόμενου φόρου είναι απαραίτητο να υπάρχει φορολογικό αποτέλεσμα, αλλά και λογιστικό αποτέλεσμα. Οι διαφορές μεταξύ λογιστικών και φορολογικών αποτελεσμάτων διαχωρίζονται επίσης σε αυτήν την ανάλυση. Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε την ερμηνεία των μόνιμων και προσωρινών διαφορών γιατί αυτή η διαφορά είναι θεμελιώδης για την περαιτέρω κατανόηση αυτής της εργασίας. Σε κάθε περίπτωση, δίνονται παραδείγματα για να γίνουν πιο κατανοητές οι διαφορές.

Η έννοια της λογιστικής επιστήμης εισήχθη στην Ελλάδα με τον Νόμο 2190 του 1920 «περί μετοχών». Αργότερα, το 1948, δημιουργήθηκε το Book and Data Order για να βοηθήσει στη λογιστική οργάνωση των επιχειρήσεων, ενώ το 1962 ορίστηκαν τυποποιημένες μορφές λογιστικών καταστάσεων (ισολογισμός και κέρδη και ζημίες). Αρκετές (από το 1954) προκαταρκτικές προσπάθειες για τη δημιουργία ενός γενικού λογιστικού προτύπου που ισχύει στην Ελλάδα, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Η ένταξη της χώρας μας στην Ε.Ο.Κ. δημιούργησε υποχρεώσεις για την τροποποίηση της νομοθεσίας μας και έτσι συστάθηκε η 5η Επιτροπή τον Ιανουάριο του 1976, με πρόεδρο τον Σπύρο Βασιλείου. Η επιτροπή αυτή ήταν γνωστή ως «Ομάδα Εργασίας για την Κατάρτιση του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου», η οποία ολοκλήρωσε τις εργασίες της τον Ιούνιο του 1980. Το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο (ΓΓΑ) εκδόθηκε τελικά το 1981, με την εφαρμογή του προαιρετική, μέχρι το τέλος του 1986. Πραγματοποίηση Ε.Γ.Α.Σ. άλλαξε τον τρόπο λογιστικής και εξασφάλισε την εύκολη αναζήτηση των απαιτούμενων στοιχείων, την καλύτερη πληροφόρηση για την οικονομική κατάσταση της εταιρείας και διευκόλυνε επίσης τον έλεγχο των εταιρειών. Αργότερα, το 2014, δημοσιεύτηκε ο Ν. 4308 «Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα, Σχετικοί Κανονισμοί και Λοιπές Διατάξεις». Με τον νόμο αυτό καταργήθηκε, μεταξύ άλλων, ο Κώδικας Φορολογικής Εκπροσώπησης Συναλλαγών, Π.Δ. 1123/1980 περί εφαρμογής του Ελληνικού Γενικού Λογιστικού Σχεδίου, λογιστικές διατάξεις του Κώδικα. 2190/1920, αλλά και τυχόν άλλες προηγούμενες διατάξεις, ερμηνευτικές εγκυκλίους και

οδηγίες. Τα ελληνικά λογιστικά πρότυπα ουσιαστικά αντικατέστησαν και ενοποίησαν όλες τις προηγούμενες διατάξεις, κατευθυντήριες γραμμές και ερμηνείες που ίσχυαν μέχρι τότε.

Σε διεθνές επίπεδο, το 1929, στο Διεθνές Συνέδριο Λογιστικής στη Βαρκελώνη, εκφράστηκε η επιθυμία για τη δημιουργία μιας διεθνούς λογιστικής ονοματολογίας και ενιαίων λογιστικών κανόνων. Μετά τη διοργάνωση διάφορων ευρωπαϊκών συνεδρίων όπως το Παρίσι (1948), το Άμστερνταμ (1957) και η Ευρωπαϊκή Ένωση Λογιστών, ιδρύθηκε το 1973 η Επιτροπή Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (IASB). Η IASB είναι ανεξάρτητος προγραμματιστής των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Αναφοράς) 1 (Ίδρυμα IFRS, www.ifrs.org). Αυτά τα πρότυπα, που εκδόθηκαν από το Διοικητικό Συμβούλιο του Ίδρυματος της Επιτροπής Διεθνών Λογιστικών Προτύπων (IASCF) 2, έχουν ως στόχο να αντικατοπτρίζουν τις οικονομικές πληροφορίες στις οικονομικές καταστάσεις με τρόπο συνεπή και συγκρίσιμο διεθνώς.

Ως ημερομηνία έναρξης της υποχρεωτικής εφαρμογής των ΔΠΧΠ, που ισχύει κυρίως για εταιρείες εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών, ορίστηκε ο Ιανουάριος 2005 μετά τις μεταβιβάσεις. Σήμερα, οι περισσότερες εταιρείες χρησιμοποιούν τα Ελληνικά Λογιστικά Πρότυπα (ΓΛΠ), τα οποία καθορίζονται από το Ελληνικό Γενικό Λογιστικό Σχέδιο (ΓΛΠ) και τις διατάξεις των άρθρων 42α έως 43γ του κωδικού Ν.2190/1920. Σημειώνεται ότι σε σύγκριση με τα ευρωπαϊκά πρότυπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ), άρα και με τα ελληνικά λογιστικά πρότυπα, προκύπτουν ορισμένες διαφορές σε σχέση με τα ΔΠΧΠ. Η υποχρεωτική εφαρμογή τους μερικές φορές προκαλούσε σοβαρά προβλήματα γιατί το λογιστικό σύστημα της Ελλάδας είναι πολύ διαφορετικό από τα λογιστικά συστήματα άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτές οι διαφορές αφορούν κυρίως τους κανόνες αποτίμησης ακινήτων, για παράδειγμα την αποτίμηση των παγίων. Με βάση τα Διεθνή Πρότυπα 16 παράγραφος, τα πάγια στοιχεία αποτιμώνται στην εύλογη αξία τους με βάση «τακτικές αξιολογήσεις από ειδικευμένους (επαγγελματίες) εκτιμητές», ενώ στα ελληνικά λογιστικά πρότυπα η αποτίμηση γίνεται στην τιμή κτήσης του παγίου πλέον τυχόν υπάρχον κόστος των προσθηκών και βελτιώσεων και μειώνονται από τις αποσβέσεις. Ένα άλλο παράδειγμα της διαφοράς στους κανόνες αποτίμησης είναι οι τίτλοι «εμπορικού χαρτοφυλακίου», οι οποίοι σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα αποτιμώνται στην τιμή πώλησης, ενώ με τα ελληνικά πρότυπα αποτιμώνται στο χαμηλότερο p ανά είδος μεταξύ της τιμής αγοράς και της τρέχουσας τιμής.

2.2 Προηγούμενες μελέτες

2.2.1 Αναβαλλόμενος φόρος επιχειρήσεων

Μια σημαντική μελέτη διεξήχθη από τους Poterba et al. (2011), το δείγμα του οποίου αφορά μεγάλες εταιρείες των ΗΠΑ. για τα έτη 1993 έως 2004. Εξετάζει εάν η βαρύτητα που τοποθετεί

μια εταιρεία στους αναβαλλόμενους φόρους μπορεί να καθορίσει πώς θα επηρεαστεί από τις αλλαγές στο φορολογικό καθεστώς. Με άλλα λόγια, εξετάζει τη σχέση που υπάρχει μεταξύ της αναβαλλόμενης φορολογίας και της αλλαγής στο φορολογικό καθεστώς της χώρας. Ο ισχυρισμός σε αυτή τη μελέτη είναι ότι όταν οι φορολογικοί συντελεστές αναμένεται να μειωθούν στο μέλλον, υπάρχει ένα κίνητρο για τις εταιρείες με ιδιαίτερα υψηλά αναβαλλόμενα φορολογικά υπόλοιπα να αλλάξουν το εισόδημα και τη χρήση τους όσο διαρκεί ο υψηλός φόρος - *gic rate*, τα οφέλη από αυτούς τους αναβαλλόμενους φόρους. Αντίθετα, για εταιρείες που εμφανίζουν υψηλά υπόλοιπα αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων, το κίνητρο για μετατόπιση εσόδων σε περίοδο που αναμένεται να υπάρξει μειωμένος φορολογικός συντελεστής είναι ιδιαίτερα ισχυρό σε σύγκριση με εταιρείες που δεν έχουν αυτού του είδους επικουρική επιβάρυνση. Αυτό συμβαίνει επειδή μετατοπίζοντας το εισόδημα σε μελλοντική περίοδο, αυτές οι επιχειρήσεις μπορούν να χρησιμοποιήσουν τον συγκεκριμένο λογαριασμό με μειωμένο φορολογικό συντελεστή.

Οι παραπάνω ισχυρισμοί βασίζονται σε δύο μελέτες που πραγματοποιήθηκαν από τους Scholes et al. (1992) και αργότερα από τον Guenther (1994). Οι μελέτες αυτές καλύπτουν την περίοδο από τον Ιούλιο του 1987 έως τα μέσα του 1988, όταν ο φορολογικός συντελεστής στις Ηνωμένες Πολιτείες μειώθηκε σταδιακά από 46% σε 34%. Τα αποτελέσματα έδειξαν ότι οι εταιρείες καθυστέρησαν να αναγνωρίσουν τα εισοδήματά τους ενώ υπήρχε υψηλός φορολογικός συντελεστής. Αναγνωρίστηκαν τελικά σε μια χρονιά που μειώθηκε ο φορολογικός συντελεστής, προφανώς με στόχο τη μείωση του φόρου που θα έπρεπε να είχε επιβληθεί. Οι Scholes et al. (1992) εκτιμούν ότι κατά μέσο όρο 812 εταιρείες του δείγματος εξοικονόμησαν περίπου πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια και ο Wolfson (1994) αναφέρεται στους ανεξάρτητους ελεγκτές και τα αντικρουόμενα συμφέροντά τους. Από τη μία συμβουλεύει τους πελάτες του για το πώς να μειώσουν το φορολογητέο εισόδημά τους και ταυτόχρονα πρέπει να αποκαλύψει τυχόν διαχείριση κερδών. Οι προαναφερθείσες κινήσεις μπορούν επίσης να χρησιμοποιηθούν ως δείκτες για την αξιολόγηση της ηθικής των διοικητικών υπαλλήλων, δηλαδή τη χρήση και την ερμηνεία του προτύπου αναβαλλόμενης φορολογίας με τέτοιο τρόπο ώστε να ωφελεί την κοινωνία σε βάρος των κρατικών εσόδων.

2.2.2 Χειρισμός οικονομικών μεγεθών

Υπάρχουν διάφορα ονόματα που μπορούν να περιγράψουν το είδος της χειραγώγησης που μπορεί να συμβεί στα οικονομικά μεγέθη (Mulford και Comiskey, 2002). Αναφέρονται ονόματα όπως «επιθετική λογιστική», «διαχείριση κερδών», «εξομάλυνση εσόδων», «δόλια χρηματοοικονομική αναφορά» και «δημιουργικές λογιστικές πρακτικές». Η δεύτερη ετικέτα αναφέρεται σε τυχόν βήματα που λαμβάνονται για να παίξετε ένα παιχνίδι οικονομικών αναλογιών, συμπεριλαμβανομένης της επιθετικής επιλογής και εφαρμογής λογιστικών κανόνων, δόλιας χρηματοοικονομικής αναφοράς και οποιωνδήποτε μέτρων που λαμβάνονται για τη χειραγώγηση των κερδών ή την εξομάλυνση του εισοδήματος. Οι σκοποί των παραπάνω κινήσεων ποικίλλουν. Εξαρτάται γιατί μήκτε κάποιος στη διαδικασία να παίξει με τα νούμερα της εταιρείας. Μπορεί να

θέλει να επηρεάσει την τιμή της μετοχής, την αξιοπιστία της επιχείρησης ώστε να μπορεί να δανειστεί. Μπορεί ακόμα να θέλει να βιάσει κάποιο μπόνους που μπορεί να προσφέρει η εταιρεία ή μπορεί να έχει και πολιτικούς στόχους.

Οι Stolowy και Breton (2004) εξέτασαν τους λόγους για τους οποίους κάποιος καταλήγει να χειραγωγεί τους οικονομικούς αριθμούς. Διαβάζοντας το άρθρο τους, συνειδητοποιεί κανείς ότι το θέμα της χειραγώγησης έχει προτιμηθεί ιδιαίτερα για διάφορα είδη παρόμοιων μελετών. Αλλά αυτό το συγκεκριμένο άρθρο μπορεί εύκολα να θεωρηθεί ως ένας βασικός οδηγός για την κατανόηση της χειραγώγησης λογαριασμού. Αναλύει την έννοια της χειραγώγησης, τους σκοπούς και τα άτομα που είναι πιο επιρρεπή σε τέτοια συμπεριφορά. Αυτό το άρθρο τελειώνει ως οδηγός που εξηγεί σε βάθος κάθε τεχνική χειρισμού.

Υποκινείται από τη γενικότερη ελευθερία που υπάρχει σύμφωνα με τις γενικά αποδεκτές λογιστικές αρχές σε σύγκριση με την ακαμψία των φορολογικών κανόνων και την υπόθεση ότι η διοίκηση θα χρησιμοποιήσει αυτή την ελευθερία στις λογιστικές αρχές για να οδηγήσει τα κέρδη της εταιρείας, κυρίως ανοδικά, με τρόπους που δεν επηρεάζουν τον τρέχοντα φόρο Ευθύνη. εισοδήματος, μελετάται η χρησιμότητα του αναβαλλόμενου φόρου στον προσδιορισμό της διαχείρισης εσόδων (Phillips et al., 2002). Η έρευνα προτείνει και αξιολογεί τη χρήση του αναβαλλόμενου φόρου ως μέτρο για τον εντοπισμό της διαχείρισης εσόδων. Υπάρχουν τρεις λόγοι για τους οποίους αυτό θεωρείται διαχείριση κερδών. Ο πρώτος λόγος είναι η αποφυγή μείωσης των κερδών, ο δεύτερος λόγος για την αποφυγή ζημιών και ο τρίτος λόγος είναι η αποφυγή απόκλισης από τις προβλέψεις των αναλυτών. Ο εντοπισμός της ύπαρξης ή μη ενεργειών που στοχεύουν στη διαχείριση των κερδών της εταιρείας είναι πολύ σημαντικός, καθώς συμβάλλει στην αξιόπιστη αξιολόγηση της ποιότητας των κερδών της. Επιπλέον, υποστηρίζεται ότι εάν τα αποτελέσματα είναι θετικά, που σημαίνει ότι το λογιστικό εισόδημα αντιμετωπίζεται με τέτοιο τρόπο ώστε να μην επηρεάζεται το φορολογητέο εισόδημα, τότε αυτά θα συμβάλουν στη συνεχιζόμενη συζήτηση σχετικά με το εάν το λογιστικό αποτέλεσμα θα πρέπει τελικά να είναι ποια θα είναι η φορολογία. Yin 2000, Manzon and Plesko 2001). Η διαφορά στη συγκεκριμένη μελέτη από άλλες παρόμοιες αναφέρεται ως σφάλμα στη μέτρηση δεδουλευμένων που χρησιμοποιείται για τον εντοπισμό της πιθανής ύπαρξης διαχείρισης κερδών. Τα αποτελέσματα της έρευνας παρέχουν στοιχεία για την οριακή χρησιμότητα του αναβαλλόμενου φόρου για τον προσδιορισμό των μέτρων διαχείρισης κερδών σε σχέση με τα συνολικά δεδουλευμένα (S.D.) και τα μη κανονικά δεδουλευμένα (N.C.D.) που αφαιρέθηκαν από το μοντέλο Jones που χρησιμοποιήθηκε. Αυτό το άρθρο υποστηρίζει ότι ο αναβαλλόμενος φόρος χρησιμοποιείται καλύτερα για τη μέτρηση εκείνων των κρίσεων της διοίκησης που ασκούνται σύμφωνα με τις γενικά αποδεκτές λογιστικές αρχές (GAAP) επειδή η φορολογική νομοθεσία είναι γενικά πιο δύσκολη. Ως λογική δηλώνεται η δυνατότητα χειραγώγησης των λογιστικών εσόδων, χωρίς την ύπαρξη αναβαλλόμενης φορολογίας, όπως η δημιουργία μόνιμων διαφορών (φορολογιστική επίδραση), ενέργειες που αλλάζουν τις λειτουργικές ταμειακές ροές ή επηρεάζουν ταυτόχρονα τόσο τα λογιστικά όσο και τα φορολογικά έσοδα. Έτσι, η εργασία αναγνωρίζει ότι ο αναβαλλόμενος φόρος μπορεί να μην είναι σε θέση να καλύψει όλες τις δραστηριότητες

διαχείρισης κερδών και θέτει το εμπειρικό ερώτημα εάν ο αναβαλλόμενος φόρος είναι τελικά χρήσιμος για τον εντοπισμό της ύπαρξης διαχείρισης κερδών πέρα από τη μελέτη των συνολικών δεδουλευμένων που υπήρχαν σε προηγούμενες περιόδους. έρευνα.

2.2.3 Περιπτώσεις χειραγώγησης οικονομικών μεγεθών

Δεδομένου ότι υπάρχει διαχείριση κερδών, εξετάζεται η σχέση που υπάρχει (και εάν υπάρχει) μεταξύ της διαχείρισης κερδών μιας επιχείρησης και της εμπλοκής του Διευθύνοντος Συμβούλου σε αυτήν την επιχείρηση (Bergstresser και Philippon, 2005). Αποδεικνύεται ότι η διαχείριση κερδών υπάρχει και είναι πιο έντονη σε εταιρείες των οποίων ο Διευθύνων Σύμβουλος έχει μεγαλύτερη ευαισθησία στην αξία των μετοχών και των δικαιωμάτων. Προσπαθώντας να παρακινήσει τον Διευθύνοντα Σύμβουλο να εφαρμόσει την καλύτερη δυνατή διαχείριση στην επιχείρηση, γίνεται και μέτοχος της επιχείρησης. Ένα από τα διάφορα (θετικά και αρνητικά) αποτελέσματα αυτής της ενέργειας είναι η έκθεση αυτού του στελέχους στη λογική του μετόχου. Από τη διοικητική θέση στην οποία βρίσκεται ένα συγκεκριμένο άτομο, με την εξουσία που του παρέχεται και τα συμφέροντα που πρέπει να ικανοποιήσει, είναι εύκολο να διαχειριστεί τα κέρδη της επιχείρησής του. Ένας τρόπος διαχείρισης του εισοδήματος είναι η χρήση δεδουλευμένων για την αύξηση ή τη μείωση του εισοδήματος. Ένα ιστορικό παράδειγμα αυτού του τύπου διαχείρισης είναι η Xerox, οι διευθυντές της οποίας προφανώς χειραγωγούσαν τα κέρδη τη δεκαετία του 1990. Φυσικά, η Xerox δεν είναι η μόνη.

Παρόμοια παραδείγματα είναι τα Waste Management, Tyco και Enron. Στην παρούσα έρευνα αναφέρονται ενδεικτικές μέθοδοι χειρισμού. Κλασικό παράδειγμα είναι η απόσβεση, γιατί αυξάνοντας ή μειώνοντας τον συντελεστή απόσβεσης μπορεί κανείς να μειώσει ή να αυξήσει τα κέρδη του. Ένας άλλος τρόπος χειραγώγησης των κερδών είναι μέσω του επενδυτικού κόστους, το οποίο είναι ουσιαστικά κόστος που δεν μπορεί να δημιουργήσει μελλοντικές εισροές στην επιχείρηση (WorldCom Inc., 2002).

Μια άλλη μελέτη που διεξήχθη γύρω από τη σηματοδότηση εξετάζει δύο περιπτώσεις. Η πρώτη υπόθεση αφορά αν οι αλλαγές σε μη αναγνωρισμένες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις που προκύπτουν από τη μεταφορά ζημιών αντικατοπτρίζουν την επιθυμία των διευθυντών να διαχειριστούν τα κέρδη της εταιρείας, ενώ η δεύτερη υπόθεση, η οποία επιβεβαιώνεται, αφορά εάν αυτές οι αλλαγές μπορεί να οδηγήσουν σε ενδείξεις ότι οι διαχειριστές παρέχουν έμμεσα εμπιστευτικές πληροφορίες σχετικά με μελλοντική λειτουργία της εταιρείας (σηματοδότηση).

Μια μελέτη εταιρειών εισηγμένων στο Χρηματιστήριο της Αυστραλίας κατά την περίοδο 1999–2005 βρίσκει στοιχεία ότι εταιρείες των οποίων τα κέρδη προ φόρων είναι κατά μέσο όρο χαμηλότερα από τις προβλέψεις των αναλυτών διαχειρίζονται, μέσω μη αναγνωρισμένων φορολογικών απαιτήσεων που προκύπτουν από μεταφερόμενες ζημίες, υψηλότερα από τα αναμενόμενα κέρδη μετά από φόρους. Αναφέρεται ότι τα Αυστραλιανά Λογιστικά Πρότυπα (AASB 1020 «Λογιστική για τους φόρους εισοδήματος») παρέχουν στους διαχειριστές τη

διακριτική ευχέρεια να ελέγχουν το ποσό των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων που αναγνωρίζουν, συμπεριλαμβανομένης της περιόδου κατά την οποία αναγνωρίζονται. Λόγω αυτής της ελευθερίας, εξετάζεται επιπλέον εάν αυτοί οι αναβαλλόμενοι φόροι συμβολίζουν τις μελλοντικές προσδοκίες των διευθυντών για την απόδοση της εταιρείας.

Οι εταιρικές αποφάσεις μόχλευσης δεν φαίνεται να επηρεάζονται από αναβαλλόμενη φορολογία. Είναι φανερό ότι έχουν διεξαχθεί μελέτες και για αυτό το θέμα, εάν και σε ποιο βαθμό οι διαφορές μεταξύ λογιστικών και φορολογικών αποτελεσμάτων μπορούν να επηρεάσουν τις αποφάσεις μόχλευσης. Οι Harrington et al. (2012) αναφέρει τη δυσκολία μελέτης των παραπάνω διαφορών λόγω της έλλειψης ορισμένων πληροφοριών που οι εταιρείες δεν υποχρεούνται να αποκαλύψουν. Προτείνει τη χρήση του λόγου καθαρών αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων προς υποχρεώσεις (NDTA/L) για τον υπολογισμό των προσωρινών διαφορών μεταξύ λογιστικών και φορολογικών αποτελεσμάτων. Αυτός ο δείκτης μετρά μελλοντικές αναμενόμενες αλλαγές στις πληρωμές φόρων που θα επηρεαστούν από τον μελλοντικό οριακό φορολογικό συντελεστή της εταιρείας. Με τα αποτελέσματα του προαναφερθέντος δείκτη μελετά πώς ο δείκτης επηρεάζει την πολιτική που πρέπει να ακολουθήσει η εταιρεία ως προς το χρέος της. Η μελέτη διεξήχθη για τα έτη 1994 έως 2008 σε δείγμα εταιρειών που δραστηριοποιούνται στις Η.Π.Α. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι οι εταιρείες με καθαρή αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση (NDTA) είναι λιγότερο πιθανό να αντιμετωπίσουν οποιοδήποτε χρέος τη στιγμή της αναχρηματοδότησης και έχουν χαμηλότερο δείκτη μόχλευσης εάν επιδιώκουν να αναχρηματοδοτήσουν. Τα αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι οι εταιρείες με καθαρές αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις είναι πιο πιθανό να αντιμετωπίσουν χρέη και τείνουν να έχουν υψηλότερη μόχλευση μετά την αναχρηματοδότηση. Αρκετές μελέτες δείχνουν ότι η διαφορά μεταξύ φορολογητέων και λογιστικών κερδών χρησιμοποιείται για τη διαχείριση των κερδών (Phillips, Pincus, & Rego, 2003).

2.2.4 Διαχείριση κερδών και αναβαλλόμενος φόρος

Υπάρχουν επίσης άρθρα που θεωρούν δεδομένο ότι τα κέρδη διαχειρίζονται εταιρείες με αναβολή φόρου (Schrand and Wong, 2003). Συγκεκριμένα, ερμηνεύει το SFAS No. 109 ως ένα πρότυπο που επιτρέπει στις εταιρείες να επιμετρούν αυθαίρετα τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις τους. Αυτό που ερευνάται είναι αν οι τράπεζες χειραγωγούν τα κέρδη τους γράφοντας υψηλές προβλέψεις αναβαλλόμενης φορολογίας και αναπροσαρμόζοντάς τις τακτικά. Τα αποτελέσματα της έρευνας δείχνουν ότι οι περισσότερες τράπεζες δεν προβαίνουν σε προβλέψεις για τη διαχείριση των κερδών. Παράλληλα, υπάρχουν ενδείξεις ομαλοποίησης των τραπεζικών κερδών μέσω της χρήσης διορθωτικών στοιχείων. Δεδομένου ότι μόνο τράπεζες με παρόμοιες λειτουργικές δραστηριότητες και έκθεση σε μακροοικονομικούς παράγοντες χρησιμοποιήθηκαν ως δείγμα, υποστηρίζεται ότι τα αποτελέσματα της έρευνας είναι πιο αξιόπιστα επειδή παρόμοια έρευνα διεξήχθη από τους Miller και Skinner (1998) οι οποίοι έλαβαν δείγμα από εταιρείες από διαφορετικούς κλάδους και τα αποτελέσματα δεν φαινόταν να υποστηρίζει το ίδιο .

Μια άλλη μελέτη (Holland and Jackson, 2003) αναλύει τις προβλέψεις αναβαλλόμενης φορολογίας των επιχειρήσεων που διανύουν μια περίοδο με ισχυρά κίνητρα για τη διαχείριση των κερδών τους. Υπάρχουν οικονομικά σημαντικές αποκλίσεις μεταξύ των προβλέψεων για αναβαλλόμενη φορολογία και των πραγματικών υπολοίπων αυτών των λογαριασμών. Αυτές οι αποκλίσεις μελετώνται στη σχέση που μπορεί να έχουν με άλλες μεταβλητές που σχετίζονται με γεγονότα διαχείρισης εσόδων. Τα αποτελέσματα δείχνουν ότι τα μεγέθη των αποκλίσεων σχετίζονται με χαρακτηριστικά όπως ζημιές προ φόρων ή κέρδη προ φόρων, την έκταση της φορολογικής προσαρμογής που αντιστοιχεί στο προηγούμενο έτος και το ποσό της υπερβάλλουσας προκαταβολής φόρου. Αυτά τα αποτελέσματα ερμηνεύονται ως γενική εξίσωση κερδών και σε σχέση με τα ευρήματα της υπερβάλλουσας παρακράτησης φόρου, υποστηρίζεται ότι οι επιχειρήσεις χρησιμοποιούν υπερβάλλοντες φόρους παρακράτησης ως γενική εικόνα για να ορίσουν επίπεδα αποθεματικών για τη διαχείριση κερδών. Η εργασία πραγματεύεται τη διαχείριση κερδών με επίκεντρο τον αναβαλλόμενο φόρο, καθώς θεωρεί ότι το στοιχείο αυτό είναι αρκετά σύνθετο και υποκειμενικό, με αποτέλεσμα αυξημένη δυνατότητα διαχείρισης κερδών μέσω αυτού. Τέλος, τα αποτελέσματα δείχνουν ότι υπάρχουν συστηματικές διαφορές μεταξύ των πραγματικών και απαιτούμενων επιπέδων αναβαλλόμενων φορολογικών αποθεματικών. Αυτές οι διαφορές μπορεί να προκύψουν από έναν συνδυασμό σφαλμάτων διαχείρισης εσόδων και πρόβλεψης.

2.2.5 Συμπεράσματα

Τα συμπεράσματα από αυτό το υποκεφάλαιο είναι ότι η μελέτη που σχετίζεται με τη χειραγώγηση των οικονομικών ποσοτήτων είναι ποικίλη. Όλα τα αποτελέσματα της έρευνας που έχω μελετήσει αποδεικνύουν ότι η οικονομική κατάσταση μπορεί να δείξει τα επιθυμητά αποτελέσματα με διαφορετικούς τρόπους και για διαφορετικούς σκοπούς. Παραδείγματα εταιρειών που έχουν βοηθήσει στην έρευνα και την επικύρωση θεωριών χειραγώγησης περιλαμβάνουν μεγάλα ονόματα όπως η Xerox, η Waste Management, η Tyco και η Enron.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

3.1 Ερευνητικά ερωτήματα και απαντήσεις

Τι είναι η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση;

Μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση είναι μια κατάσταση στον ισολογισμό μιας εταιρείας που αποτυπώνει φόρους που οφείλονται αλλά δεν οφείλονται στο μέλλον.

Μια υποχρέωση αναβάλλεται λόγω της διαφοράς στο χρονοδιάγραμμα μεταξύ του πότε έχει αναβληθεί ο φόρος και του πότε οφείλεται. Για παράδειγμα, μπορεί να αντικατοπτρίζει μια φορολογητέα συναλλαγή, όπως μια πώληση με δόσεις, που πραγματοποιήθηκε σε μια συγκεκριμένη ημερομηνία, αλλά οι φόροι δεν θα οφείλονται αργότερα.

Πώς λειτουργεί η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση

Μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση στον ισολογισμό μιας εταιρείας αντιπροσωπεύει μια μελλοντική πληρωμή φόρου που η εταιρεία υποχρεούται να καταβάλει στο μέλλον.

Υπολογίζεται ως ο αναμενόμενος φορολογικός συντελεστής της εταιρείας επί τη διαφορά μεταξύ του φορολογητέου εισοδήματός της και του λογιστικού κέρδους προ φόρων.

Αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση είναι ένα ποσό φόρου που η εταιρεία «δεν έχει πληρώσει» και θα διακανονιστεί στο μέλλον. Αυτό δεν σημαίνει ότι η εταιρεία δεν έχει εκπληρώσει τις φορολογικές της υποχρεώσεις. Αντιθέτως, αναγνωρίζει μια πληρωμή που δεν έχει ακόμη καταβληθεί.

Για παράδειγμα, μια εταιρεία που έχει κερδίσει καθαρό εισόδημα για το έτος γνωρίζει ότι θα πρέπει να πληρώσει εταιρικούς φόρους. Εφόσον η φορολογική υποχρέωση ισχύει για το τρέχον έτος, το κόστος για την ίδια περίοδο πρέπει να αντικατοπτρίζεται σε αυτήν.

Ωστόσο, ο φόρος καταβάλλεται στην πραγματικότητα μόνο το επόμενο ημερολογιακό έτος. Προκειμένου να διορθωθεί το δεδουλευμένο δεδουλευμένο/ταμειακή διαφορά, ο φόρος καταχωρείται ως αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση.

Παραδείγματα αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης

Μια κοινή πηγή αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης είναι η διαφορετική αντιμετώπιση των εξόδων απόσβεσης σύμφωνα με τη φορολογική νομοθεσία και τους λογιστικούς κανόνες.

Το κόστος απόσβεσης των παγίων στοιχείων ενεργητικού για σκοπούς οικονομικών καταστάσεων υπολογίζεται συνήθως με τη σταθερή μέθοδο, ενώ οι φορολογικοί κανονισμοί επιτρέπουν στις εταιρείες να χρησιμοποιούν τη μέθοδο της ταχείας απόσβεσης. Επειδή η σταθερή μέθοδος παρέχει

χαμηλότερες αποσβέσεις σε σύγκριση με την ταχεία μέθοδο, τα λογιστικά έσοδα της εταιρείας είναι προσωρινά υψηλότερα από το φορολογητέο εισόδημά της.

Η εταιρεία λογιστικοποιεί μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση στη διαφορά μεταξύ των λογιστικών κερδών προ φόρων και του φορολογητέου εισοδήματος. Καθώς η εταιρεία συνεχίζει να αποσβένει το περιουσιακό στοιχείο, η διαφορά μεταξύ της σταθερής απόσβεσης και της επιταχυνόμενης απόσβεσης μειώνεται και το ποσό της αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης απαλείφεται σταδιακά μέσω μιας σειράς αντισταθμιστικών ημερολογιακών εγγραφών.

Πώληση με δόσεις

Μια άλλη κοινή πηγή αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης είναι η πώληση με δόσεις. Αυτά είναι έσοδα που αναγνωρίζονται όταν μια εταιρεία πουλά τα προϊόντα της με πίστωση για εξόφληση ισόποσα στο μέλλον.

Σύμφωνα με τους λογιστικούς κανόνες, μια εταιρεία μπορεί να αναγνωρίσει όλα τα έσοδα από μια τμηματική πώληση διάφορων αγαθών, ενώ η φορολογική νομοθεσία απαιτεί από τις εταιρείες να αναγνωρίζουν τα έσοδα όταν πληρώνονται σε δόσεις.

Αυτό δημιουργεί μια προσωρινή θετική διαφορά μεταξύ των λογιστικών αποτελεσμάτων της εταιρείας και του φορολογητέου εισοδήματος, καθώς και μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση.

Είναι μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση καλό ή κακό;

Μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση είναι ένα αρχείο φόρων που έχουν προκύψει αλλά δεν έχουν ακόμη καταβληθεί. Αυτό το στοιχείο γραμμής στον ισολογισμό της εταιρείας διατηρεί χρήματα για γνωστά μελλοντικά έξοδα.

Αυτό μειώνει τις ταμειακές ροές που έχει στη διάθεσή της να ξοδέψει η εταιρεία, αλλά αυτό δεν είναι κακό. Τα χρήματα προορίζονται για συγκεκριμένο σκοπό, δηλαδή για την πληρωμή των φόρων που οφείλει η εταιρεία. Η εταιρεία θα μπορούσε να έχει πρόβλημα εάν ξόδευε αυτά τα χρήματα σε οτιδήποτε άλλο.

Ποιο είναι ένα παράδειγμα αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης;

Μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση προκύπτει συνήθως όταν οι τυπικοί λογιστικοί κανόνες μιας εταιρείας διαφέρουν από τις λογιστικές μεθόδους που χρησιμοποιεί η κυβέρνηση. Ένα συνηθισμένο παράδειγμα είναι η απόσβεση των παγίων.

Οι εταιρείες συνήθως αναφέρουν τις αποσβέσεις στις οικονομικές τους καταστάσεις χρησιμοποιώντας τη σταθερή μέθοδο. Ουσιαστικά, αυτό αποσβένει το περιουσιακό στοιχείο ομοιόμορφα με την πάροδο του χρόνου.

Αλλά για φορολογικούς σκοπούς, η εταιρεία θα χρησιμοποιήσει την προσέγγιση της ταχείας απόσβεσης. Χρησιμοποιώντας αυτή τη μέθοδο, το περιουσιακό στοιχείο αποσβένεται με

υψηλότερο ρυθμό τα πρώτα χρόνια. Μια εταιρεία μπορεί να καταγράψει σταθερή απόσβεση \$100 στις οικονομικές της καταστάσεις έναντι ταχείας απόσβεσης \$200 στα φορολογικά της βιβλία. Από την άλλη πλευρά, η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση θα ισούται με 100 \$ πολλαπλασιαζόμενη με τον φορολογικό συντελεστή της εταιρείας.

Πώς υπολογίζεται η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση;

Μια εταιρεία μπορεί να πουλήσει ένα έπιπλο για 1.000 \$ συν 20% φόρο επί των πωλήσεων, που καταβάλλεται σε μηνιαίες δόσεις από τον πελάτη. Ο πελάτης θα το πληρώσει για δύο χρόνια (500 \$ + 500 \$).

Στα οικονομικά της αρχεία, η εταιρεία θα καταγράψει μια πώληση 1.000 \$.

Στα φορολογικά του αρχεία, θα καταγράφεται ως \$500 ετησίως για δύο χρόνια.

Η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση θα είναι $500 \times 20\% = 100$.

Αναβαλλόμενος φόρος είναι η διαφορά μεταξύ του φόρου που πρέπει να πληρώσει μια εταιρεία στο δημόσιο με βάση τα αποτελέσματα που προκύπτουν από τους ισολογισμούς της (λογιστική βάση) και του φόρου που τελικά καταβάλλει στο δημόσιο βάσει της φορολογικής νομοθεσίας (φορολογική βάση).

Κατά τη διάρκεια μιας χρήσης (π.χ. 01/01/20X1 – 31/12/20X1), οι επιχειρήσεις κερδίζουν έσοδα από πωλήσεις που πραγματοποιούνται και επιβαρύνονται με διάφορα κόστη για τη λειτουργία της επιχείρησης και την πραγματοποίηση πωλήσεων. Τα γεγονότα αυτά καταχωρούνται στα βιβλία της εταιρείας και στο τέλος του έτους μπορεί να βγει ο ισολογισμός και να υπολογιστεί το αποτέλεσμα (κέρδος ή ζημιά) για το έτος.

Ωστόσο, η φορολογική νομοθεσία έχει ορισμένους συγκεκριμένους κανόνες που συχνά δεν χρειάζεται να αποδέχονται το αποτέλεσμα που επιτυγχάνεται από τις λογιστικές εγγραφές κατά τη διάρκεια του έτους. Λόγω αυτού του γεγονότος δημιουργούνται δύο αποτελέσματα για την επιχείρηση, Λογιστικό αποτέλεσμα και Φορολογικό αποτέλεσμα. Κατηγοριοποιούμε τις διαφορές μεταξύ αυτών των αποτελεσμάτων σε προσωρινές και μόνιμες διαφορές. Ας ρίξουμε όμως μια σύντομη ματιά σε αυτούς τους όρους έναν προς έναν.

Λογιστικό αποτέλεσμα

Το λογιστικό αποτέλεσμα, με απλά λόγια, είναι το κέρδος ή η ζημιά που προκύπτει εάν στο τέλος της χρήσης, αφού κάνουμε όλες τις λογιστικές εγγραφές, αφαιρέσουμε το υπόλοιπο και αφαιρέσουμε τα έξοδα από τα έσοδα. Οι οικονομικές καταστάσεις που δημοσιεύονται αντικατοπτρίζουν το λογιστικό αποτέλεσμα της επιχείρησης.

Φορολογικό αποτέλεσμα

Το φορολογικό αποτέλεσμα είναι το αποτέλεσμα από το οποίο υπολογίζεται ο φόρος που θα καταβάλει η εταιρεία.

Τα δύο αποτελέσματα μπορεί να ταιριάζουν μεταξύ τους και ο φόρος εισοδήματος που προκύπτει από όλες τις λογιστικές εγγραφές μπορεί να είναι ο πραγματικός οφειλόμενος φόρος, αλλά μπορεί επίσης να υπάρχει διαφορά μεταξύ του φόρου που προκύπτει από το λογιστικό αποτέλεσμα και του φόρου που πρέπει να καταβληθεί μετά την υποβολή του εντύπου φόρου εισοδήματος .

Σε αυτή την περίπτωση, έχουμε τις διαφορές που παρατίθενται και αναλύονται παρακάτω.

Προσωρινές διαφορές

Προσωρινές διαφορές ονομάζονται λογιστικές περιπτώσεις που καταχωρούνται στις λογιστικές εγγραφές σε ένα συγκεκριμένο έτος, αλλά εκπίπτουν φόρου σε άλλο. Οι περισσότερες ενδιάμεσες διαφορές συνεπάγονται έξοδα και ορισμένα παραδείγματα τέτοιων διαφορών είναι:

Ασφαλιστικές και εργοδοτικές εισφορές που βεβαιώνονται από τον ΕΦΚΑ. Αυτές οι οφειλές καταχωρούνται ως έξοδο στους λογαριασμούς κατά την ημερομηνία της δεδουλευμένης τους, αλλά η φορολογική νομοθεσία απαιτεί αυτά τα έξοδα να χρησιμοποιούνται για τη μείωση του φόρου εισοδήματος όταν καταβάλλονται.

Το κόστος των αποθεματικών που καταγράφεται από την επιχείρηση και εκπίπτει φόρου όταν αυτός ο κίνδυνος πραγματοποιηθεί.

Δαπάνες αποσβέσεων που πραγματοποιούνται με διαφορετικό συντελεστή απόσβεσης από αυτόν που ορίζει η φορολογική νομοθεσία. Ένα λεπτομερές παράδειγμα αυτής της κατηγορίας διαφορών θα δοθεί παρακάτω για να κατανοήσετε τον αναβαλλόμενο φόρο.

Μόνιμες διαφορές

Οι μόνιμες διαφορές είναι έξοδα που έχουν καταχωρηθεί στη λογιστική της εταιρείας, επηρεάζουν το λογιστικό αποτέλεσμα της χρήσης που καταχωρήθηκαν, αλλά δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν για τη μείωση του φόρου που προκύπτει. Το αποτέλεσμα είναι, για συγκεκριμένη χρήση, η διάκριση της Λογιστικής από το αποτέλεσμα της Φορολογίας.

Παραδείγματα τέτοιων διαφορών είναι:

Μισθοί εργαζομένων που δεν πληρώθηκαν με τραπεζικά κεφάλαια

Φορολογικές κυρώσεις και προσαυξήσεις

Αυτά που αναφέρθηκαν παραπάνω μπορούν να συνοψιστούν σε δύο ισότητες.

α) Καταβλητέος φόρος = φορολογικό αποτέλεσμα * φορολογικός συντελεστής
και ότι χρεώνεται στα έξοδα φόρου εισοδήματος:

β) Εκροή φόρου εισοδήματος = πληρωτέος φόρος + / – αναβαλλόμενος φόρος

Αφού κατανοήσουμε τα παραπάνω, προχωράμε στην κατηγοριοποίηση του αναβαλλόμενου φόρου σε αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις. Αυτή η κατηγοριοποίηση είναι και ο λόγος που υπάρχουν + και – στη δεύτερη ισότητα.

Αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση

Οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις είναι ποσά φόρου που έχουμε καταβάλει, αλλά θα επιστραφούν στο μέλλον πληρώνοντας λιγότερο φόρο το επόμενο έτος.

Αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις

Η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση αναφέρεται σε ποσά φόρου των οποίων η πληρωμή έχει αναβληθεί από την εταιρεία στο μέλλον.

Ας δούμε τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και υποχρεώσεις μέσα από δύο παραδείγματα που σχετίζονται με τον υπολογισμό των αποσβέσεων.

Παράδειγμα 1

Η ABC έχει σταθερό εισόδημα 2.000,00 € ετησίως και η μόνη της δαπάνη είναι οι αποσβέσεις σε μηχάνημα που έχει στην κατοχή της και αγόρασε για 1.000,00 €. Η εταιρεία έχει υπολογίσει ότι αυτό το μηχάνημα φθείρεται σε 12,5% ετησίως, αλλά οι φορολογικοί νόμοι ορίζουν ότι το ποσοστό απόσβεσης για το μηχάνημα πρέπει να είναι 25%. Ο φορολογικός συντελεστής είναι 20% του καθαρού κέρδους.

Στην περίπτωση αυτή, σύμφωνα με τη λογιστική βάση, οι αποσβέσεις του μηχανήματος κατανέμονται σε 8 έτη, σύμφωνα με τη φορολογική βάση, οι αποσβέσεις κατανέμονται σε 4 έτη. Αυτό δημιουργεί μια προσωρινή διαφορά.

Οι δύο παρακάτω πίνακες δείχνουν τα αποτελέσματα ανά λογιστική και φορολογική βάση.

Λογιστική Βάση

	1ο Έτος	2ο Έτος	3ο Έτος	4ο Έτος	5ο Έτος	6ο Έτος	7ο Έτος	8ο Έτος
Έσοδα	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000
Έξοδο Αποσβέσεων	-125	-125	-125	-125	-125	-125	-125	-125
Κέρδη προ φόρων	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875
Έξοδο Φόρου	-375	-375	-375	-375	-375	-375	-375	-375
Κέρδη μετά από φόρους	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500

Φορολογική Βάση

	1ο Έτος	2ο Έτος	3ο Έτος	4ο Έτος	5ο Έτος	6ο Έτος	7ο Έτος	8ο Έτος
Έσοδα	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000
Έξοδο Αποσβέσεων	-250	-250	-250	-250				
Κέρδη προ φόρων	1.750	1.750	1.750	1.750	2.000	2.000	2.000	2.000
Έξοδο Φόρου	-350	-350	-350	-350	-400	-400	-400	-400
Κέρδη μετά από φόρους	1.400	1.400	1.400	1.400	1.600	1.600	1.600	1.600

Ενώ το μηχάνημα αποσβένεται με ποσοστό 12,5% κάθε χρόνο και αυτό αποτυπώνεται σωστά στις οικονομικές καταστάσεις της εταιρείας, η υποβολή φορολογικών δηλώσεων με τους κανόνες απόσβεσης βάσει της φορολογικής νομοθεσίας δημιουργεί προσωρινές διαφορές. Έτσι, τα έτη 1 έως 4 ο πληρωτέος φόρος θα είναι 25 € μικρότερος από τον φόρο που προκύπτει από τις οικονομικές καταστάσεις, ενώ τα έτη 5 έως 8 θα είναι 25 € περισσότερος. Αυτή η διαφορά είναι ένα παράδειγμα προσωρινής διαφοράς.

Λογιστικά αυτά θα αποτυπωθεί με τις εξής εγγραφές:

Για τα έτη 1 έως 4 θα γίνει η εγγραφή:

Έξοδο φόρου εισοδήματος	375
Φόροι πληρωτέοι	350
Αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση	25

Αντίστοιχα για τα έτη 5 έως 8 θα γίνει η εγγραφή:

Έξοδο φόρου εισοδήματος	375
Αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση	25
Φόροι πληρωτέοι	400

Παρατηρούμε ότι το έξοδο του φόρου στην οκταετία είναι ίσο με τους φόρους πληρωτέους, για αυτό τον λόγο κιάλας η διαφορά ονομάζεται προσωρινή.

Αναβαλλόμενη Φορολογική Υποχρέωση	
	25 1ο έτος
	25 2ο έτος
	25 3ο έτος
	25 4ο έτος
5ο έτος	25
6ο έτος	25
7ο έτος	25
8ο έτος	25

Παράδειγμα 2

Η ABC έχει σταθερό εισόδημα 2.000,00 € ετησίως και η μόνη της δαπάνη είναι οι αποσβέσεις σε μηχάνημα που έχει στην κατοχή της και αγόρασε για 1.000,00 €. Η εταιρεία έχει υπολογίσει ότι θα αποσβέσει αυτό το μηχάνημα με συντελεστή 25% κάθε χρόνο, αλλά ο φορολογικός κώδικας αναφέρει ότι ο συντελεστής απόσβεσης για το μηχάνημα πρέπει να είναι 12,5%. Ο φορολογικός συντελεστής είναι 20% του καθαρού κέρδους.

Σε αυτή την περίπτωση, θα συμβεί το ακριβώς αντίθετο από το πρώτο παράδειγμα. Σύμφωνα με τη λογιστική βάση, το κόστος απόσβεσης του μηχανήματος πρέπει να κατανεμηθεί σε 4 έτη, ενώ βάσει της φορολογικής βάσης, το κόστος απόσβεσης θα κατανεμηθεί σε 8 έτη. Και πάλι, προκύπτει μια χρονική διαφορά, αλλά με τον αντίθετο τρόπο.

Λογιστική Βάση

	1ο Έτος	2ο Έτος	3ο Έτος	4ο Έτος	5ο Έτος	6ο Έτος	7ο Έτος	8ο Έτος
Έσοδα	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000
Έξοδο Αποσβέσεων	-250	-250	-250	-250				
Κέρδη προ φόρων	1.750	1.750	1.750	1.750	2.000	2.000	2.000	2.000
Έξοδο Φόρου	-350	-350	-350	-350	-400	-400	-400	-400
Κέρδη μετά από φόρους	1.400	1.400	1.400	1.400	1.600	1.600	1.600	1.600

Φορολογική Βάση

	1ο Έτος	2ο Έτος	3ο Έτος	4ο Έτος	5ο Έτος	6ο Έτος	7ο Έτος	8ο Έτος
Έσοδα	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000	2.000
Έξοδο Αποσβέσεων	-125	-125	-125	-125	-125	-125	-125	-125
Κέρδη προ φόρων	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875	1.875
Έξοδο Φόρου	-375	-375	-375	-375	-375	-375	-375	-375
Κέρδη μετά από φόρους	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500	1.500

Τα έτη 1 έως 4 ο φόρος προς πληρωμή θα είναι 25 € περισσότερος από τον φόρο που προκύπτει από τις λογιστικές καταστάσεις ενώ τα έτη 5 έως 8 θα είναι 25 € λιγότερος.

Η λογιστική αποτύπωση στα βιβλία της επιχείρησης θα είναι η εξής:

Για τα έτη 1 έως 4 θα γίνει η εγγραφή:

Έξοδο φόρου εισοδήματος

350

Αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση 25
 Φόροι πληρωτέοι 375
 Αντίστοιχα για τα έτη 6 έως 8 θα γίνει η εγγραφή:

Έξοδο φόρου εισοδήματος 400
 Αναβαλλόμενη φορολογική απαίτηση 25
 Φόροι πληρωτέοι 375

Επίσης και σε αυτήν την περίπτωση το έξοδο του φόρου στην οκταετία εξισώνεται με τους φόρους πληρωτέους.

Αναβαλλόμενη Φορολογική Απαίτηση	
1ο έτος	25
2ο έτος	25
3ο έτος	25
4ο έτος	25
	25
	5ο έτος
	25
	6ο έτος
	25
	7ο έτος
	25
	8ο έτος

Κλείνοντας παραθέτω τρεις μνημονικούς κανόνες για την αναβαλλόμενη φορολογία με σκοπό την πιο εύκολη κατανόηση όσων αναφέρθηκαν παραπάνω.

Έξοδο Φόρου Εισοδήματος > Φόροι Πληρωτέοι = Αναβαλλόμενη Φορολογική Υποχρέωση

Έξοδο Φόρου Εισοδήματος < Φόροι Πληρωτέοι = Αναβαλλόμενη Φορολογική Απαίτηση

Έξοδο Φόρου Εισοδήματος = Φόροι Πληρωτέοι ≠ Αναβαλλόμενη Φορολογία

3.2 Σημασία του αναβαλλόμενου φόρου

Η κατανόηση του αντίκτυπου που έχει ο αναβαλλόμενος φόρος σε μια εταιρεία είναι απαραίτητη, διότι σε αρκετές περιπτώσεις είναι δυνατό να αποκωδικοποιηθούν οι λόγοι για τις διάφορες αποφάσεις που μπορεί να λάβει και τις διάφορες ενέργειες που μπορεί να λάβει. Μπορεί ακόμα να βοηθήσει σε μια πιο σωστή αξιολόγηση της εταιρείας, γιατί όπως είναι γνωστό σήμερα δεν πρέπει να αρκούμε μόνο στους ισολογισμούς και τα αποτελέσματα, αλλά και να δίνουμε τη δέουσα βαρύτητα στα σχόλιά τους. Άλλωστε, οι επιχειρήσεις είναι πολύ διαφορετικές από ό,τι φαίνεται με την πρώτη ματιά και ο αναβαλλόμενος φόρος παίζει πλέον σημαντικό ρόλο σε αυτό.

Στην πραγματικότητα, είναι τόσο σημαντικό που μερικές φορές μπορεί να υπάρχει υπόλοιπο λογαριασμού με περισσότερους τόκους από το συνηθισμένο.

Το θέμα της αναβαλλόμενης φορολογίας έχει αποτελέσει αντικείμενο πολλών μελετών σε μακροοικονομικό και μικροοικονομικό επίπεδο. Η σχέση μεταξύ λογιστικής και φορολογίας, καθώς και ο λογιστικός χειρισμός της, είναι το αντικείμενο πολλών μελετών σε διάφορες χώρες σε όλο τον κόσμο, για παράδειγμα στην Ευρωπαϊκή Σειρά Χρηματοοικονομικών Αναφορών (Routledge). Όπως συνήθως δηλώνει ο Boskin (2003), όταν αναλύονται οικονομικά στοιχεία για το δημόσιο χρέος, οι αναβαλλόμενοι φόροι βρίσκονται στο επίκεντρο του θέματος. Αναλύοντας τις προβλέψεις του μελλοντικού φορολογητέου εισοδήματος, διαπιστώνουμε ότι η σημασία του αναβαλλόμενου φόρου αυξάνεται ραγδαία. Το άρθρο του παρουσιάζει ένα απλό -όπως χαρακτηρίζεται- μοντέλο που αναλύει τις επιπτώσεις (θετικές και αρνητικές) που θα έχει στη μικροοικονομία η αλλαγή των αναβαλλόμενων φόρων. Ένα παράδειγμα της επίδρασης του αναβαλλόμενου φόρου στις επιχειρήσεις είναι το κέρδος από την πληρωμή φόρων. Χρησιμοποιώντας αναβαλλόμενο φόρο, οι επιχειρήσεις καταφέρνουν να πληρώσουν λιγότερο φόρο ή τουλάχιστον να αναβάλουν την πληρωμή του, με αποτέλεσμα να χρησιμοποιούν αυτό το ποσό για αποταμίευση (άρα περισσότερα χρήματα είναι διαθέσιμα για εκμετάλλευση από τις τράπεζες). Το παραπάνω ποσό μπορεί επίσης να χρησιμοποιηθεί για την αύξηση της εγχώριας κατανάλωσης και επενδύσεων που με τη σειρά τους θα φέρουν νέους φόρους καθώς και ανάπτυξη των επιχειρήσεων.

Το αποτέλεσμα της μελέτης του Skinner (2008) σχετικά με τη λογιστική αντιμετώπιση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και την κατάρρευση της πέμπτης μεγαλύτερης ιαπωνικής τράπεζας Resona 9 (2003) μπορεί να θεωρηθεί ως απόδειξη της σημασίας του αναβαλλόμενου φόρου. Οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις των τραπεζών συνήθως προκύπτουν από ζημίες, όπως διαγραφές επισφαλών χρεών ή «εκπτώσεις» δανείων στο χαρτοφυλάκιο τους 10 . Η παραπάνω μελέτη αναφέρει την άμεση αναγνώριση 6,6 τρισεκατομμυρίων ¥ (περίπου 4,6 δισεκατομμύρια ευρώ 11) αναβαλλόμενων φόρων των τραπεζών, ή με άλλα λόγια, περίπου το 29% της συνολικής καθαρής τους θέσης εκείνη την εποχή. Μελέτη του Mahlich (2014) διενεργήθηκε για παρόμοια δράση και εφαρμόστηκε για τέσσερις μεγάλες ελληνικές τράπεζες (NTE, Alpha, Πειραιώς, Eurobank) με ποσό 4,9 δισ. ευρώ (Κίτσιος, 2012). Η αναγνώριση αυτών των αναβαλλόμενων φόρων ήταν μια πρωτοποριακή απόφαση του Υπουργείου Οικονομικών της Ιαπωνίας εκείνη την εποχή, επιτρέποντας στις τράπεζες να συμπεριλάβουν τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις τους στο κεφάλαιό τους. Αυτή η ενέργεια έκανε τις τράπεζες φερέγγυες καθώς οι ιαπωνικές τράπεζες ενίσχυσαν τα κεφάλαιά τους μέσω της επιείκειας της ιαπωνικής κυβέρνησης, του Υπουργείου Οικονομικών της Ιαπωνίας και του Οργανισμού Χρηματοοικονομικών Υπηρεσιών της Ιαπωνίας. Συγκεκριμένα, μελετώνται δύο περιπτώσεις. Η πρώτη υπόθεση αφορά το εάν ο αναβαλλόμενος φόρος χρησιμοποιήθηκε από την ιαπωνική κυβέρνηση, τις ρυθμιστικές αρχές του Υπουργείου Οικονομικών και τον Οργανισμό Χρηματοοικονομικών Υπηρεσιών ως οικονομικό εργαλείο «ρυθμιστικής επιείκειας», δηλαδή για να κάνει τις μεγάλες ιαπωνικές τράπεζες να φαίνονται οικονομικά υγιείς ενώ στην

πραγματικότητα ήταν αφερέγγυες. Η δεύτερη περίπτωση αφορά αν η διοίκηση της τράπεζας είχε τη δυνατότητα να γνωρίζει τον λογιστικό χειρισμό του αναβαλλόμενου φόρου προκειμένου να εφαρμόσει το ρυθμιστικό αρμπιτράζ. Τα στοιχεία που παρουσιάστηκαν στην έρευνα (Skinner, 2008) δείχνουν την οικονομική ισχύ που απέκτησαν οι ιαπωνικές τράπεζες μεταξύ 1982 και 2003 και πώς οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις έγιναν σημαντικό μέρος του μετοχικού κεφαλαίου αυτών των τραπεζών. Αυτά τα αποτελέσματα αποτελούν επίσης απόδειξη του τρόπου με τον οποίο τα οικονομικά κίνητρα μπορούν να διαστρεβλώσουν την ερμηνεία, την υιοθέτηση και, τελικά, τη χρήση των λογιστικών κανόνων.

3.3 Οδηγίες αναβαλλόμενης φορολογίας

Οι αλλαγές που προκύπτουν από την υιοθέτηση των Διεθνών Προτύπων Χρηματοοικονομικής Αναφοράς (ΔΠΧΠ) είναι δραματικές όσον αφορά την αντιμετώπιση διαφόρων συναλλαγών που πραγματοποιούνται από επιχειρήσεις (Wong, 2006). Αυτές οι συναλλαγές περιλαμβάνουν επίσης αναβαλλόμενη φορολογία, η οποία εγείρει ανησυχίες στον χρηματοπιστωτικό τομέα. Δεδομένης της γενικής έλλειψης καθοδήγησης σχετικά με τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (DTA), η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και τα κράτη μέλη συμφώνησαν να παρέχουν καθοδήγηση σχετικά με τη διαχείρισή τους (Eurostat Guidance, 2014). Σε αυτές τις κατευθυντήριες γραμμές, οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (DTA) ορίζονται ως το ποσό του φόρου εισοδήματος που μπορεί να ανακτηθεί στο μέλλον, με την προϋπόθεση ότι υπάρχουν επαρκή μελλοντικά κέρδη. Αυτή η σημείωση αναφέρει ότι υπάρχει η ευκαιρία για τις εταιρείες να χρησιμοποιήσουν αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (DTA) για να μειώσουν τους πληρωτέους φόρους που θα προέλθουν από τα μελλοντικά τους κέρδη. Οι λόγοι για τους οποίους δημιουργούνται και υπάρχουν αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (DTA) διαφέρουν από χώρα σε χώρα και συνήθως ορίζονται στη νομοθεσία. Τα διεθνή λογιστικά πρότυπα (ΔΛΠ12) ορίζουν μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση ως το ποσό του φόρου εισοδήματος που καταβάλλεται σε μελλοντικές περιόδους λαμβάνοντας υπόψη τις προσωρινές φορολογικές διαφορές. Η συζήτηση γύρω από την αναβαλλόμενη φορολογία σχετίζεται με τις διαφορετικές λογιστικές μεθόδους που χρησιμοποιούνται για αυτές τις διαφορές και τον αντίκτυπο στην κερδοφορία της εταιρείας. Η συντηρητική λογιστική υποστηρίζει ότι μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση μπορεί να αναγνωριστεί από τις επιχειρήσεις μόνο εάν στην πραγματικότητα αναμένεται ότι θα υπάρξουν μελλοντικά έσοδα που θα είναι επαρκή για την κάλυψη των ζημιών ή του υπερβάλλοντος φόρου που έχει καταβληθεί. Με άλλα λόγια, εάν η επιχείρηση δεν είναι κερδοφόρα στο μέλλον, δεν θα προκύψει φορολογικό όφελος και δεν θα είναι δυνατό να δικαιολογηθεί η ύπαρξη αναβαλλόμενης φορολογικής υποχρέωσης. Για λόγους ενημέρωσης, είναι σκόπιμο να αναφερθεί σε αυτό το σημείο ότι αρχικά χρησιμοποιήθηκε η υποχρεωτική μέθοδος κερδών και ζημιών για την αναφορά του αναβαλλόμενου φόρου, αλλά με το αναθεωρημένο ΔΛΠ 12, η μέθοδος αυτή αντικαταστάθηκε από τη μέθοδο υπολογισμού που βασίζεται στο υπόλοιπο Prostěstradlo. Μάλιστα, έχει γίνει ακόμη και μελέτη για το εάν υπάρχει σχέση μεταξύ των δύο μεθόδων και εάν η σχέση οφείλεται σε αναβαλλόμενη φορολογία που προκύπτει από προσαρμογές παγίων (Hanlon et al., 2014). Τα

αποτελέσματα της παραπάνω μελέτης έδειξαν ότι υπάρχει θετική σχέση μεταξύ των δύο μεθόδων και ότι ο πραγματικός αναβαλλόμενος φόρος παίζει σημαντικό ρόλο στη σχέση αυτή.

3.4 Δύο όψεις της επιχείρησης

Όπως υπάρχουν δύο όψεις σε κάθε θέμα που μας απασχολεί, έτσι και στον τομέα των επιχειρήσεων υπάρχει η πλευρά των φορολογικών πλεονεκτημάτων και η πλευρά της λογιστικής. Από την άποψη του φορολογικού πλεονεκτήματος, στόχος είναι η μείωση του εισοδήματος προκειμένου να μειωθεί ο πληρωτέος φόρος ή να αναβληθεί για ορισμένο χρονικό διάστημα. Αλλά υπάρχει και μια άλλη πλευρά, αυτό το λογιστικό όφελος ή καλύτερος λογιστικός σκοπός. Από αυτή την πλευρά, στόχος είναι η μεγιστοποίηση ή η εξομάλυνση των κερδών, ώστε οι μέτοχοι να είναι ικανοποιημένοι, κάτι που θα στηρίζει την τιμή της μετοχής. Είναι προφανές ότι και τα δύο μέρη δεν μπορούν να είναι ικανοποιημένα. Ο Hoogendoorn (1996) αναλύει την ανεξαρτησία που υπάρχει μεταξύ των δύο μερών, αλλά και την ταυτόχρονη εξάρτηση του ενός από το άλλο. Η λέξη ανεξαρτησία σημαίνει το γεγονός ότι το λογιστικό αποτέλεσμα προσδιορίζεται διαφορετικά από το φορολογικό αποτέλεσμα. Οι επιχειρήσεις έχουν τη δυνατότητα να επιλέξουν διαφορετικές λογιστικές πολιτικές για φορολογικούς σκοπούς και διαφορετικές λογιστικές πολιτικές για λογιστικούς σκοπούς. Παρά αυτή την ανεξαρτησία, στην πραγματικότητα, η επιλογή μιας λογιστικής αρχής για έναν σκοπό μπορεί να επηρεάσει έναν άλλον, ειδικά όταν πρόκειται για μικρές επιχειρήσεις. Έτσι με τη λέξη εθισμός προσπαθεί να εκφράσει τα παραπάνω. Όπως ήταν αναμενόμενο, δεδομένου ότι οι περισσότερες επιχειρήσεις προσπαθούν να μειώσουν ή τουλάχιστον να αναβάλουν τον οφειλόμενο φόρο για όσο το δυνατόν περισσότερο, η εξάρτηση θα οδηγήσει σε φαινομενικά χαμηλές αποδόσεις. Ο αναβαλλόμενος φόρος είναι το αποτέλεσμα της διαφοράς μεταξύ του φορολογητέου κέρδους (ή της φορολογικής βάσης των απαιτήσεων και υποχρεώσεων) και του λογιστικού κέρδους (ή της λογιστικής βάσης των απαιτήσεων και υποχρεώσεων). Παραδείγματα περιπτώσεων που μπορεί να προκαλέσουν προσωρινή ή προσωρινές διαφορές είναι αποσβέσεις, αποτίμηση αποθεμάτων, μακροπρόθεσμα συμβόλαια, μη πραγματοποιηθείσες ζημιές σε τίτλους, προβλέψεις για επισφαλείς απαιτήσεις/διαγραφές χρεών, αποθεματικά συντήρησης, εγγυήσεις, αναδιάρθρωση, συνταξιοδοτικά έξοδα και άλλα οφέλη μετά τη συνταξιοδότηση, κόστος τόκων, δαπάνες έρευνας και κόστος ανάπτυξης, εκκίνησης και επέκτασης και άλλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

4.1. Μεθοδολογία έρευνας

Η διαχείριση κερδών, όπως υποστηρίζεται από προηγούμενες μελέτες, μπορεί να γίνει μέσω αποφάσεων διαχείρισης οικονομικών καταστάσεων και ταμειακών ροών. Αυτές οι αποφάσεις είναι δύσκολο να αναλυθούν από τις οικονομικές καταστάσεις. Συχνά προτιμώνται οι χειρισμοί δεδομένων, κινήσεις που καθιστούν ακόμη πιο δύσκολη την κατανόησή τους ως προς την ευελιξία με την οποία έχουν χειραγωγηθεί. Έτσι ερμηνεύεται το έντονο ενδιαφέρον των ερευνητών που χρησιμοποιούν τα κέρδη ως μεταβλητή για τον προσδιορισμό της γνωστής διαχείρισης κερδών. Παραδείγματα τέτοιας έρευνας περιλαμβάνουν τη χρήση συνολικών δεδουλευμένων από τον Healy (1985) για τις ασυνήθιστες κινήσεις τους και τον Jones (1991) που χρησιμοποιεί παλινδρόμηση των συνολικών δεδουλευμένων σε παράγοντες που αντικατοπτρίζουν αλλαγές στο οικονομικό περιβάλλον της εταιρείας για να προσδιορίσει τη διαχείριση κερδών.

Το μοντέλο του Jones (1991) έχει ληφθεί υπόψη σε αρκετές έρευνες και έχει τροποποιηθεί όπως στη μελέτη των Dechow et al. (1995). Στη συγκεκριμένη μελέτη, το μοντέλο Jones τροποποιείται για να αναλυθεί η δυνατότητα χρήσης της διακριτικής ευχέρειας των μάνατζερ για την απόκτηση εισοδήματος σε περιπτώσεις όπου υπάρχει αμφιβολία για τα κριτήρια αναγνώρισης. Στα αποτελέσματά τους, οι Dechow et al. (1995) αναγνώρισαν την ικανότητα χρήσης δεδουλευμένων για τον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών καθώς και τη σημασία του μοντέλου που χρησιμοποίησαν. Υποστηρίζει ότι το μοντέλο Jones είναι το πιο αποτελεσματικό στον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών. Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγει η έρευνα των Guay et al. (1996) που προτείνουν το μοντέλο Jones και το τροποποιημένο μοντέλο Jones για τον εντοπισμό ασυνήθιστων δραστηριοτήτων σε δεδουλευμένη βάση που προκύπτουν από διοικητικές αποφάσεις για αύξηση ή ακόμη και εξομάλυνση του εισοδήματος.

Οι Phillips et al. (2002) υποστηρίζουν ότι οι χρονικές διαφορές που προκύπτουν από το λογιστικό και φορολογητέο εισόδημα βοηθούν στον καθορισμό του εάν η διοίκηση έχει ασκήσει τη διακριτική της ευχέρεια ή όχι. Συμφωνεί με τον Plesk (2002), ο οποίος υποστηρίζει ότι οι χρονικές διαφορές μπορεί να προκύψουν από διαφορετικούς κανόνες που δεν είναι συνεπείς, αλλά και επειδή οι γενικά αποδεκτές λογιστικές αρχές είναι πιο ευέλικτες από το φορολογικό σύστημα στον καθορισμό των εσόδων. Ένα παράδειγμα είναι το γεγονός ότι οι γενικά αποδεκτές λογιστικές αρχές αναγνωρίζουν την ευελιξία όσον αφορά τις προβλέψεις για επισφαλείς απαιτήσεις, ενώ οι φορολογικές αρχές επιτρέπουν μειώσεις εσόδων μόνο όταν οι απαιτήσεις έχουν πράγματι διαγραφεί. Επιπλέον, οι Phillips et al. (2002) υποθέτει ότι οι επιχειρήσεις προσπαθούν να διαχειριστούν το εισόδημά τους προς τα πάνω και να αποφύγουν την αύξηση της φορολογίας τους. Εξακολουθούν να υποστηρίζουν ότι οι διαφορές σε δεδουλευμένη βάση που δεν αυξάνουν τον τρέχοντα φόρο εισοδήματος θα βοηθούσαν στο διαχωρισμό του διακριτικού από το μη διακριτικό. Προηγούμενες μελέτες έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι διαφορές μεταξύ λογιστικών και

φορολογικών αποτελεσμάτων περιλαμβάνουν κινήσεις στη διαχείριση κερδών. Στην πραγματικότητα, οι Mills και Newberry (2001) έχουν ενδείξεις από τη μελέτη τους ότι όσο μεγαλύτερη είναι η διαφορά, τόσο πιο πιθανό είναι να συμβεί διαχείριση κερδών. Ενώ αυτή η συγκεκριμένη μελέτη χρησιμοποιεί τόσο δημοσιευμένα όσο και ταξινομημένα δεδομένα, οι Phillips et al. (2002), χρησιμοποιεί μόνο δημοσιευμένα εταιρικά δεδομένα, κάτι που θα συμβεί και σε αυτήν την εργασία.

Έτσι, παίρνοντας ως παράδειγμα την έρευνα των Phillips et al. (2002), σε αυτό το έγγραφο μελετώ τη χρησιμότητα των εξόδων αναβαλλόμενης φορολογίας στον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών για (1) αποτροπή μείωσης των κερδών και (2) αποτροπή εμφάνισης ζημιών. Η μεθοδολογία που θα ακολουθηθεί χρησιμοποιεί τη συχνότητα κατανομής των κερδών των εταιρειών που μελετήθηκαν. Η κατανομή αυτής της συχνότητας θα πρέπει να είναι κανονική, όπως και η κατανομή των περισσότερων συνεχών φαινομένων, ενώ αν παρατηρηθεί ασυνέχεια, θα θεωρείται ένδειξη χειραγώγησης απολαβής.

Αφού προσδιορίσω τις περιπτώσεις που πρέπει να μελετήσω και λάβω υπόψη τα κίνητρα που μπορεί να οδηγήσουν στη διαχείριση εσόδων, καταλήγω να μελετήσω δύο περιπτώσεις:

H1: Τα επιχειρηματικά αποτελέσματα χειραγωγούνται για να αποφευχθεί η εμφάνιση μειωμένων κερδών.

H2: Τα επιχειρηματικά αποτελέσματα προσαρμόζονται για την αποφυγή ζημιών.

Όπως αναφέρεται στην έρευνα των Phillips et al. (2002), υπάρχει επίσης μια τρίτη υπόθεση, δηλαδή η χειραγώγηση των εταιρικών αποτελεσμάτων για την αποφυγή αποκλίσεων από τις προβλέψεις των αναλυτών για τα εταιρικά κέρδη. Δυστυχώς, αυτή η περίπτωση είναι μάλλον δύσκολο να μελετηθεί γιατί οι αναλυτές ενθαρρύνουν τις εταιρείες να εξετάσουν τις μελέτες τους για να επιτύχουν το επιθυμητό αποτέλεσμα στους αριθμούς της εταιρείας. Αυτή η μελέτη περίπτωσης γίνεται ακόμη πιο δύσκολη επειδή δεν υπάρχουν κατευθυντήριες γραμμές σχετικά με τον τρόπο μέτρησης των συμβουλών αναλυτών σε αυτές τις εταιρείες. Ως εκ τούτου, θα αρκεστώ στις δύο παραπάνω υποθέσεις, για τη μελέτη των οποίων θα χρησιμοποιηθεί ένα "ομαδοποιημένο μοντέλο διατομής" με χρήση "παλινδρόμησης probit" (Phillips et al., 2002):

$$EMit = \alpha + \beta_1 DTEit + \beta_2 ACit + \beta_3 \Delta CFOit + \epsilon it$$

Όπου $EMit = 1$ εάν η μεταβολή των κερδών της επιχείρησης i , από το έτος $t-1$ στο έτος t , διαιρεμένη με την τιμή της μετοχής στο τέλος του έτους $t-2$ είναι από το 0 (≥ 0) έως το 0,01 ($< 0,01$), διαφορετικά ίσο με 0.

$DTEit$ = ο αναβαλλόμενος φόρος (έξοδο) της επιχείρησης i για το έτος t , διαιρεμένο με το σύνολο του ενεργητικού στο τέλος του έτους $t-1$.

$ACit$ = τα συνολικά ή μη συνήθη δεδουλευμένα έσοδα – έξοδα (accruals) της επιχείρησης i στο έτος t (αναλύεται ο υπολογισμός τους στο κεφάλαιο «Τα δεδουλευμένα»).

$\Delta CFOit$ = η μεταβολή στις ταμειακές ροές από λειτουργικές δραστηριότητες της επιχείρησης i από το έτος $t-1$ στο έτος t , διαιρεμένη με το σύνολο του ενεργητικού στο τέλος του έτους $t-1$.

eit = τα κατάλοιπα της παλινδρόμησης.

Έτσι, για το $EMit$ υπολογίζεται ο δείκτης *Καθαρά Κέρδη έτους t –Καθαρά Κέρδη έτους $t-1$*

Αγοραία Τιμή Μετοχής στο τέλος του έτους $t-2$ για κάθε i επιχείρηση. Στην περίπτωση που το αποτέλεσμα της επιχείρησης i βρίσκεται στο διάστημα $[0,0.01)$, τότε η επιχείρηση αυτή θεωρείται ότι επιχειρεί να χειραγωγήσει τα αποτελέσματά της. Προβλέπεται ο συντελεστής του $DTEit$ ο οποίος αφορά τον αναβαλλόμενο φόρο της επιχείρησης i πως θα είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός δίνοντας ενδείξεις για πιθανότητα ύπαρξης διαχείρισης κερδών προκειμένου να αποφευχθεί η εμφάνιση μειωμένων κερδών κλιμακωτά με τον αναβαλλόμενο φόρο (έξοδο).

Το $ACit$ αντιπροσωπεύει μία από τις τρεις μεταβλητές κερδών που χρησιμοποιούνται για τον εντοπισμό της διαχείρισης κερδών και αναμένεται να έχει θετικό συντελεστή εάν υπάρχει τέτοια διαχείριση. Συμπεριλαμβάνοντας τα $DTEit$ και $ACit$ στο μοντέλο, μπορεί να προσδιοριστεί η οριακή χρησιμότητα κάθε μέτρου που χρησιμοποιείται για τον εντοπισμό της διαχείρισης κερδών. Συγκεκριμένα, ο θετικός συντελεστής $DTEit$ ($ACit$) ερμηνεύεται ως απόδειξη ότι το $DTEit$ ($ACit$) είναι οριακά χρήσιμο για τη διαχείριση το μοντέλο περιλαμβάνει επίσης $\Delta CFOit$ για να ελέγξει την επίδραση που έχει μια αλλαγή στις ταμειακές ροές από τις λειτουργικές δραστηριότητες της εταιρείας στην κατάσταση της εταιρείας, δηλαδή αν μπορεί να θεωρηθεί για μια εταιρεία που διαχειρίζεται τα κέρδη της. Αν υπάρξει αύξηση των ταμειακών ροών της, θα υπάρξει και αντίστοιχη αύξηση της απόδοσής της, με αποτέλεσμα να αλλάξει η ανάγκη της για χειραγώγηση των κερδών για να πετύχει μηδενική ή τουλάχιστον θετική αύξηση των κερδών της.

Στην περίπτωση αποφυγής βλάβης, σύμφωνα με τους Dechow et al. (2002) συγκρίνουν λογιστικές χρήσεις με μηδενικές ή ελαφρώς θετικές μεταβολές στις αποδόσεις με οικονομικές χρήσεις που έχουν ελαφρώς αρνητικές μεταβολές στις αποδόσεις. Σε αυτήν την περίπτωση, το «μοντέλο probit διατομής» υπολογίζεται μετά από δύο αλλαγές. Η πρώτη αλλαγή είναι στο $EMit$ το οποίο ισούται με 1 όταν ο δείκτης *Καθαρά Κέρδη το Έτος t /Αγοραία Αξία Μετοχών στο Τέλος του Έτους $t-1$* για το δεύτερο μεσοδιάστημα των ροών. Οι ταμειακές ροές από λειτουργικές δραστηριότητες χρησιμοποιούνται για τον έλεγχο της απόδοσης μιας επιχείρησης ως προς τα κέρδη της. Θεωρείται ότι ο συντελεστής $DTEit$ θα είναι θετικός και στατιστικά σημαντικός εάν η εταιρεία διαχειρίζεται τα κέρδη της με τέτοιο τρόπο ώστε οι ζημίες της να μην αυξάνονται χρησιμοποιώντας αναβαλλόμενο φόρο (εκροή). Επίσης, ο θετικός συντελεστής $DTEit$ θα ερμηνευτεί ως απόδειξη

της χρησιμότητας της μεθόδου δεδουλευμένων ως μέτρο για τον εντοπισμό της διαχείρισης κερδών.

Τα συνολικά δεδουλευμένα (Healy, 1985), το τροποποιημένο μοντέλο Jones (Dechow et al., 1995) και οι μη κανονικές μη εξυπηρετούμενες προβλέψεις (Dechow et al., 2002) χρησιμοποιούνται ως δεδουλευμένα που χρησιμοποιούνται για τη διαχείριση κερδών. Τα συνολικά δεδουλευμένα είναι τα κέρδη από τις λειτουργικές δραστηριότητες της εταιρείας μετά την αφαίρεση των ταμειακών ροών που προκύπτουν από αυτές τις δραστηριότητες. Ο τύπος που χρησιμοποιείται από τους Phillips et al. (2002) και το οποίο θα χρησιμοποιηθεί επίσης σε αυτή την εργασία έχει ως εξής:

$$TAccit = EBEit - (CFOit - EIDOit)$$

Όπου $TAccit$ = τα συνολικά δεδουλευμένα της επιχείρησης i τον χρόνο t .

$EBEit$ = τα καθαρά κέρδη της επιχείρησης i το έτος t πριν από έκτακτα γεγονότα και μη συνεχόμενες δραστηριότητες.

$CFOit$ = η ταμειακή ροή της επιχείρησης i από λειτουργικές δραστηριότητες το έτος t .

$EIDOit$ = τα έκτακτα γεγονότα και μη συνεχιζόμενες δραστηριότητες της επιχείρησης i για το έτος t που αναφέρονται στην κατάσταση ταμειακών ροών.

Προκειμένου για τον προσδιορισμό των μη κανονικών δεδουλευμένων, χρησιμοποιούνται δύο διαφορετικά μοντέλα. Το πρώτο μοντέλο είναι το τροποποιημένο από τον Dechow et al. (2002) Jones μοντέλο:

$$TAccit = \alpha + \beta_1 (\Delta Salesit - \Delta ARit) + \beta_2 PPEit + \xi it$$

Όπου $\Delta Salesit$ = η μεταβολή στις πωλήσεις της επιχείρησης i από το έτος $t-1$ στο έτος t .

$\Delta ARit$ = η μεταβολή στους εισπρακτέους λογαριασμούς της επιχείρησης i που προκύπτουν από λειτουργικές δραστηριότητες από το έτος $t-1$ στο έτος t .

$PPEit$ = τα πάγια περιουσιακά στοιχεία της επιχείρησης i το έτος t .

ξit = τα κατάλοιπα της παλινδρόμησης.

Όλες οι μεταβλητές διαιρέθηκαν με το σύνολο του ενεργητικού στην αρχή του έτους t . Με την αφαίρεση του β_2 , το μοντέλο του Jones (1991) τροποποιείται για να υποθέσει ότι οι πωλήσεις πιστώσεων έχουν παραποιηθεί. Σε περιπτώσεις που οι εταιρείες δεν χειραγωγούν τα κέρδη τους ($=0$), αφαιρείται από την εξίσωση και το μοντέλο υπολογίζεται χωριστά χρησιμοποιώντας οικονομικές χρήσεις που δεν έχουν $=1$ για τουλάχιστον δέκα εταιρείες. Οι παράμετροι στην παραπάνω εξίσωση χρησιμοποιούνται στη συνέχεια για τον υπολογισμό της μη κανονικής ανάλυσης χρόνου.

Υπολογίζονται ακόμα τα μη κανονικά δεδουλευμένα χρησιμοποιώντας το μοντέλο του Dechow et al. (2002):

$$TAccit = \alpha + \beta_1(\Delta Salesit - (1-k)\Delta ARit) + \beta_2 PPEit + \beta_3 TAccit-1 + \beta_4 GR_Salest+1 + \xi it$$

Όπου $k = 0$ συντελεστής κλίσης από την παλινδρόμηση του $\Delta ARit$ με το $\Delta ARit$

$TAccit-1$ = τα συνολικά δεδουλευμένα της επιχείρησης i τον χρόνο $t-2$ διαιρεμένα με τα περιουσιακά στοιχεία της το έτος $t-2$.

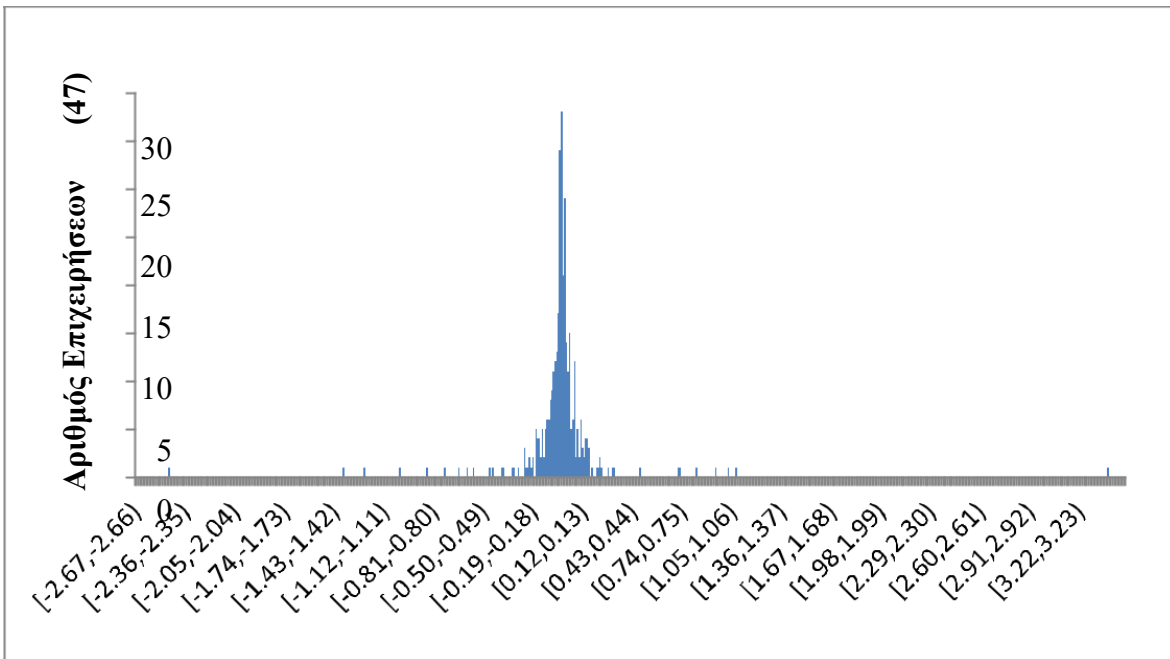
$GR_Salesit+1$ = η μεταβολή των πωλήσεων της επιχείρησης i από το έτος t στο έτος $t+1$, διαιρεμένο με τις πωλήσεις του έτους t .

ξit = τα κατάλοιπα της παλινδρόμησης.

Το μοντέλο Jones που τροποποιήθηκε παραπάνω υποβλήθηκε σε τρία είδη προεπεξεργασιών. Η πρώτη τροποποίηση είναι ότι αντί να υποθέσει ότι όλες οι πιστωτικές πωλήσεις έχουν υποστεί επεξεργασία, το μοντέλο αντιμετωπίζει μέρος της αύξησης των πωλήσεων πίστωσης ως κανονικά δεδουλευμένα χρησιμοποιώντας παλινδρόμηση s και ορίζει την παράμετρο k να κυμαίνεται από 0 έως 1. Με αυτόν τον τρόπο, η αλλαγή στις πωλήσεις μειώνεται στην εξίσωση αυτή κατά λιγότερο από το 100% της αύξησης των απαιτήσεων. Η δεύτερη προσαρμογή είναι ότι θεωρείται ότι το ποσό των συνολικών δεδουλευμένων θα προβλεφθεί και επομένως θα συμπεριληφθεί στο μοντέλο, στα δεδουλευμένα του προηγούμενου έτους. Μια τρίτη τροποποίηση του τροποποιημένου μοντέλου Jones είναι ότι θεωρεί ότι οι αυξήσεις των αποθεμάτων που συμβαίνουν εν αναμονή της αύξησης των πωλήσεων είναι μη φυσιολογικά δεδουλευμένα που αντιπροσωπεύουν χειραγώγηση κερδών. Όταν συμπεριληφθούν αυτές οι μελλοντικές αυξήσεις πωλήσεων, η αντίληψη της χειραγώγησης που βασίζεται στο απόθεμα ουσιαστικά διορθώνεται. Επομένως, για τη σωστή αξιολόγηση της περιόδου είναι απαραίτητα τα στοιχεία της επόμενης περιόδου από αυτή την περίοδο. Υποθέτοντας ότι δεν υπάρχει διαχείριση κερδών, το μοντέλο εκτιμάται αφαιρώντας το $(1 -)$ και χρησιμοποιώντας δεδομένα που δεν έχουν $= 1$. Στη συνέχεια, οι παράμετροι στην παραπάνω εξίσωση χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό της μη κανονικής ανάλυσης χρόνου.

4.2 Το δείγμα της έρευνας

Το δείγμα που επέλεξα για τη μελέτη αυτή αφορά εταιρείες που ήταν εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών και δραστηριοποιούνταν τα έτη 2005-2014. Η εφαρμογή διεθνών λογιστικών προτύπων έχει καταστεί υποχρεωτική στην Ελλάδα από το 2005 και για το λόγο αυτό επιλέχθηκε ως έτος έναρξης για τη συλλογή των δεδομένων που χρησιμοποιήθηκαν. Για λόγους συγκρισιμότητας, είναι απαραίτητο να τηρούνται τα ίδια λογιστικά πρότυπα και φορολογικοί κανόνες, και ως εκ τούτου το δείγμα περιορίστηκε αυστηρά στις ελληνικές εταιρείες. Εταιρείες των οποίων οι βιομηχανίες αντιπροσωπεύουν ιδιαιτερότητες όπως τράπεζες, ασφαλιστικές εταιρείες, εταιρείες ακινήτων και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών δεν συμπεριλήφθηκαν στη

Scaled Earnings (NI_t-NI_{t-1})/MVE_{t-2}

Διάγραμμα 1: Κατανομή συχνότητας σταθμισμένων κερδών των Επιχειρήσεων

μελέτη. Οι επιχειρήσεις που κλείνουν το οικονομικό έτος στις 30 Ιουνίου επίσης δεν περιλαμβάνονται για λόγους συγκρισιμότητας.

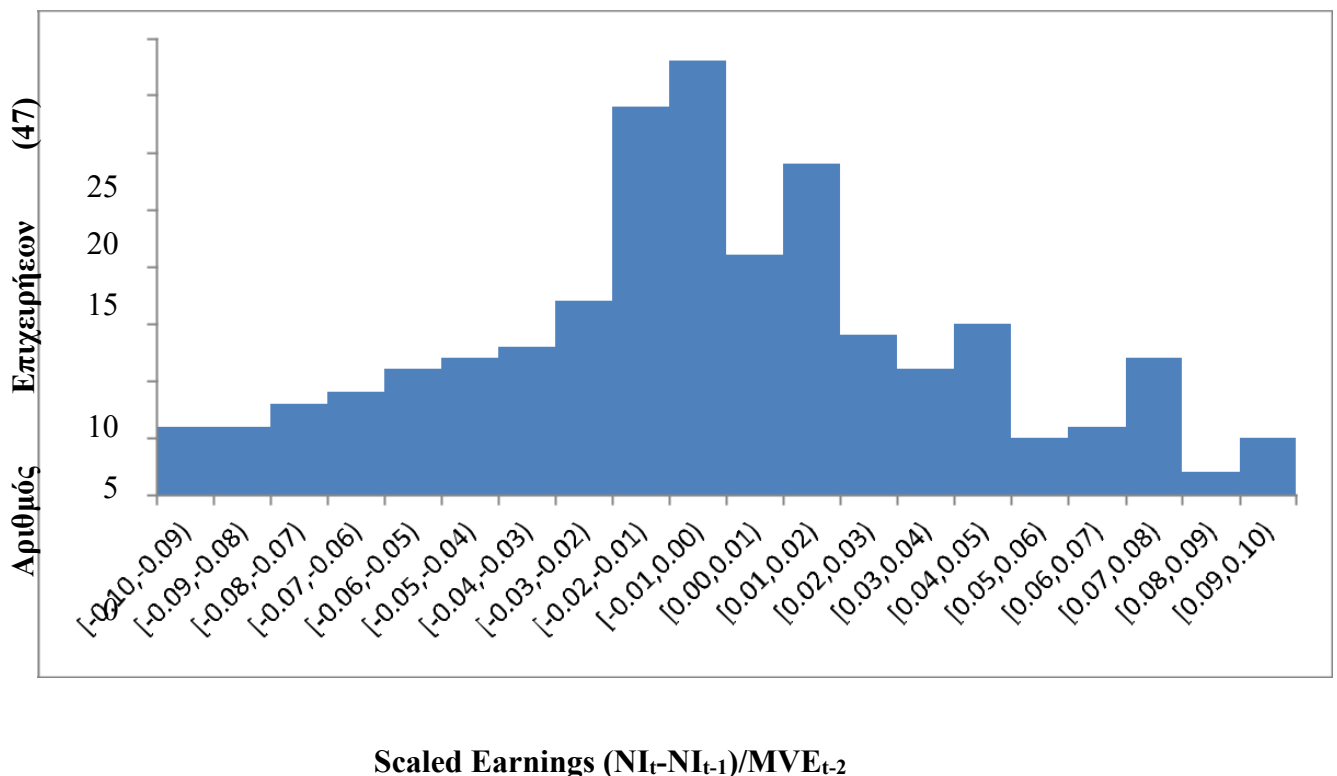
Τα δεδομένα συλλέχθηκαν χρησιμοποιώντας τη βάση δεδομένων του Bloomberg, αλλά υπήρχαν και ορισμένα δεδομένα, όπως ο αναβαλλόμενος φόρος, που έπρεπε να συλλεχθούν μεμονωμένα από τις ετήσιες οικονομικές εκθέσεις των εταιρειών. Ο λόγος για τον οποίο η συλλογή έγινε με

αυτόν τον τρόπο είναι ότι συγκεκριμένα στοιχεία εμφανίζονται μόνο στις σημειώσεις των ετήσιων οικονομικών εκθέσεων.

4.3 Αποτελέσματα

Σύμφωνα με την προαναφερθείσα μεθοδολογία συλλογής δεδομένων, τα αποτελέσματα που προέκυψαν με γραφική απεικόνιση και ανάλυση είναι τα ακόλουθα. Το παρακάτω διάγραμμα δείχνει τη μεταβολή του σταθμισμένου κέρδους με εύρος 0,01 και διάστημα (-2,67,3,51) με τη μορφή ιστογράμματος. Αριθμός παρατηρήσεων αφορά 47 εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών εταιρείες, οι οποίες ήταν ενεργές για το διάστημα 2005-2014.

Παρατηρείται ιδιαίτερα μεγάλο πλήθος των παρατηρήσεων να κινείται κοντά στο μηδέν. Γι' αυτό το λόγο και προκειμένου για καλύτερη ανάλυση του ιστογράμματος, ακολουθεί μεγέθυνση του. Η μεγέθυνση αφορά το ίδιο πλήθος παρατηρήσεων, με τη διαφορά ότι το Scaled Earnings Changes είναι το διάστημα [-0.10,0.10).

Διάγραμμα 2: Κατανομή συχνότητας των σταθμισμένων κερδών των επιχειρήσεων

Ένας ιδιαίτερα μεγάλος αριθμός παρατηρήσεων παρατηρείται να κινούνται κοντά μεταξύ τους

Όχι. Για το λόγο αυτό και για καλύτερη ανάλυση του ιστογράμματος, είναι απαραίτητο να το μεγεθύνετε. Η αύξηση αναφέρεται στον ίδιο αριθμό παρατηρήσεων, επειδή η διαφορά στη μεταβολή των κλιμακούμενων κερδών είναι το διάστημα $[-0,10,0,10)$.

Είναι πλέον σαφές ότι υπάρχουν περισσότερες παρατηρήσεις στο διάστημα $[-0,01,0)$ παρά στο διάστημα $[0,0,01)$, ενώ στο αμέσως επόμενο $[0,01,0,02)$ η συχνότητα κέρδους Η αλλαγή φαίνεται να είναι αυξημένη σε σύγκριση με το αμέσως προηγούμενο διάστημα $[0,0,01)$, αλλά όχι τόσο πολύ ώστε να υπερβαίνει τη συχνότητα του διαστήματος $[-0,02,-0,01)$. Η γενική εικόνα δείχνει μια αυξημένη συχνότητα γύρω από το μηδέν, συμβολίζοντας μια προσπάθεια χειραγώγησης των αποτελεσμάτων των εταιρειών ώστε να εμφανιστεί μηδενική, ελάχιστα θετική ή ελάχιστα αρνητική διαφορά στα κέρδη τους. Επομένως, σύμφωνα με τη θεωρία των Burgstahler και Dichev, οι εταιρείες που είναι πιθανό να χειραγωγήσουν τα αποτελέσματά τους για να αποφύγουν την εμφάνιση μηδενικής ή ελάχιστα θετικής διαφοράς στα κέρδη τους βρίσκονται μεταξύ των παρατηρήσεων του διαστήματος $(0,0,01)$.

4.4 Δεδομένα και ανάλυσή τους

Ο Πίνακας 1 δείχνει τα στατιστικά στοιχεία λογιστικών χρήσεων με μηδενική ή ελάχιστα θετική μεταβολή εσόδων σε σύγκριση με χρήσεις με ελάχιστα αρνητική μεταβολή εσόδων. Για την περίπτωση 1 και για το δείγμα με $EM=1$, η διάμεση DTE είναι 0,0135 ή 1,35% του συνόλου του ενεργητικού στην αρχή της οικονομικής περιόδου (διάμεσος=0,0006) και κυμαίνεται από -4,81% έως 17,31% του συνόλου των περιουσιακών στοιχείων. Ο μέσος όρος TAcc είναι 0,0052 ή 0,52% του συνόλου του ενεργητικού στην αρχή της οικονομικής περιόδου (διάμεσος=-0,0014) και κυμαίνεται από -10,43% έως 24,54%. Στο δείγμα που περιλαμβάνει $EM=0$, η μέση DTE είναι 0,0081 (διάμεσος=-0,0011) και η μέση TAcc είναι 0,0433 (διάμεσος=-0,0311). Παρατηρήθηκε ότι και στις δύο περιπτώσεις οι μη φυσιολογικές μεταβλητές δεδουλευμένης έχουν αρνητικές τιμές ως μέση και διάμεση τιμή.

Όσον αφορά την περίπτωση 2 και για το δείγμα με $EM=1$, η μέση DTE είναι -0,0138 ή -1,38% του συνόλου του ενεργητικού στην αρχή της οικονομικής περιόδου (διάμεσος = -0,0067) και κυμαίνεται από -9,62 % έως 14,23% του συνόλου των περιουσιακών στοιχείων . Ο μέσος όρος TAcc είναι -0,0329 ή 3,29% του συνόλου του ενεργητικού από την οικονομική περίοδο (διάμεσος=-0,0281) και κυμαίνεται από -18,15% έως 9,20%. Ένα δείγμα με αποτέλεσμα $EM=0$ έχει μέσο όρο DTE 0,0103 (διάμεσος=-0,0015) και μέσος όρος TAcc -0,0304 (διάμεσος=-0,0292).

Και σε αυτή την περίπτωση, παρατηρείται ότι τόσο όταν το EM είναι ίσο με 1 όσο και όταν είναι ίσο με 0, οι μεταβλητές των μη φυσιολογικών προσαυξήσεων έχουν αρνητικές τιμές ως μέση και διάμεση τιμή.

EM=1	N	Μέσος	Τυπ. απόκλ	Μέγιστο	Διάμε- σος	Ελάχιστο
DTE	25	0,0135	0,0470	0,1731	0,0006	-0,0481
TAcc	25	0,0052	0,0505	0,2454	-0,0014	-0,1943
AbAccMJ	25	-0,0801	0,0897	0,1601	-0,0867	-0,2796
AbAccFL	25	-0,0642	0,0897	0,1760	-0,0708	-0,2637
ΔCFO	25	-0,0235	0,0977	0,0887	0,0071	-0,4224
EM=0	N	Μέσος	Τυπ. Απόκλ.	Μέγιστο	Διάμε- σος	Ελάχιστο
DTE	345	0,0081	0,0878	0,4722	-0,0011	-0,2672
TAcc	345	0,0433	0,0924	0,6243	-0,0311	-0,1765
AbAccMJ	345	-0,1540	0,1258	0,2368	-0,0311	-1,6078
AbAccFL	259	-0,1265	0,1258	0,2643	-0,1201	-1,5802
ΔCFO	345	0,0060	0,0876	0,3302	0,0052	-0,3233

Πίνακας 1

Descriptive Statistics and Univariate Analysis

Πίνακας 2

Descriptive Statistics and Univariate Analysis

EM=1	N	Μέσος	Τυπ. απόκλ.	Μέγιστο	Διάμεσος	Ελάχιστο
DTE	28	-0,0138	0,0475	0,1423	-0,0067	-0,0962
TAcc	28	-0,0329	0,0680	0,0920	-0,0281	-0,1815
AbAccMJ	28	-0,1041	0,0680	0,0208	-0,0993	-0,2527
AbAccFL	28	-0,1050	0,0680	0,0199	-0,1002	-0,2536
ΔCFO	28	-0,0078	0,1132	0,3302	0,0035	-0,3211
DTE	342	0,0103	0,0878	0,4722	-0,0015	-0,2672
TAcc	342	-0,0304	0,1004	0,3533	-0,0292	-0,7377
AbAccMJ	342	-0,1536	0,1277	0,2345	-0,1485	-1,6101
AbAccFL	342	-0,1245	0,1277	0,2636	-0,1194	-1,5810
ΔCFO	342	0,0083	0,0909	0,5201	0,0057	-0,3233

Περίπτωση 2: Διαχείριση Κερδών με σκοπό τη μη εμφάνιση ζημιάς: Μηδενικά και ε-λάχιστα θετικά κέρδη (EM2=1) σε αντιπαράθεση με ελαφρώς αρνητικά κέρδη (EM2=0), όπου EM2=1 εταιρείες που έχουν κέρδη σταθμισμένα με την αγοραία αξία των μετοχών $[NI_t/MVE_{t-1}]$ για 0 τουλάχιστον και λιγότερο από 0,02 και EM2=0 εταιρείες που έχουν κέρδη σταθμισμένα για τουλάχιστον -0,02 και λιγότερο από 0.

Ορισμοί μεταβλητών

- Ως DTE ορίζεται ο αναβαλλόμενος φόρος (έξοδο), σταθμισμένος με το σύνολο του ενεργητικού της εταιρείας στο τέλος του έτους t-1.
- Ως TAcc ορίζονται τα συνολικά δεδουλευμένα, σταθμισμένα με το σύνολο του ενεργητικού της εταιρείας στο τέλος του έτους t-1. Υπολογίζονται ως η διαφορά

του ΕΒΕΙ με το CFO (ΕΒΕΙ-CFO), όπου το ΕΒΕΙ εκφράζει το εισόδημα πριν από τα έκτακτα κονδύλια και το CFO εκφράζει τις ταμειακές ροές που προκύπτουν από τις λειτουργικές δραστηριότητες της εταιρίας.

- Ως AbAccMJ ορίζονται τα μη κανονικά δεδουλευμένα που έχουν προκύψει από το τροποποιημένο μοντέλο του Jones (Dechow et al. 1995). Υπολογίζονται ως η διαφορά του TAcc με τα κανονικά δεδουλευμένα. Το τροποποιημένο μοντέλο του Jones που υπολογίζει τα κανονικά δεδουλευμένα είναι: $TAccit = \alpha + \beta_1(\Delta Salesit - \Delta RECit) + \beta_2 PPEit$, όπου το $\Delta Sales$ εκφράζει τη μεταβολή στις πωλήσεις της εταιρείας ανάμεσα στα έτη t-1 και t, το ΔREC εκφράζει τη μεταβολή στους εισπρακτέους λογαριασμούς από λειτουργικές δραστηριότητες ανάμεσα στα έτη t-1 και t, και το PPE εκφράζει τον πάγιο εξοπλισμό της εταιρίας το έτος t. Όλες οι μεταβλητές είναι σταθμισμένες με το σύνολο του ενεργητικού της εταιρείας στο τέλος του έτους t-1.
- Ως AbAccFL ορίζονται τα μη κανονικά δεδουλευμένα που έχουν προκύψει από το forward-looking μοντέλο του Jones (Dechow et al. 2002). Υπολογίζονται ως η διαφορά του TAcc με τα forward-looking κανονικά δεδουλευμένα. Το μοντέλο υπολογίζεται ως:

$$TAccit = \alpha + \beta_1(\Delta Salesit - (1-k)(\Delta RECit)) + \beta_2 PPEit + \beta_3 TAccit-1 + \beta_4 GR_Salest+1$$
 όπου το k εκφράζει την κλίση του συντελεστή της παλινδρόμησης του $\Delta RECit$ με το $\Delta Salesit$, το $TAccit-1$ εκφράζει τα συνολικά δεδουλευμένα του έτους t-1 σταθμισμένα με το σύνολο του ενεργητικού του έτους t-2 και το $GR_Salest+1$ εκφράζει τη μεταβολή στις πωλήσεις ανάμεσα στα έτη t και t-1, σταθμισμένη με τις πωλήσεις του έτους t.
- Ως CFO ορίζονται οι ταμειακές ροές από λειτουργικές δραστηριότητες στο τέλος του έτους t-1, σταθμισμένες με το σύνολο του ενεργητικού.
- Ως ΔCFO ορίζεται η μεταβολή του CFO από το έτος t-1 στο έτος t, σταθμισμένη από το σύνολο του ενεργητικού στο τέλος του έτους t-1.
- Ως EM1 ορίζεται ο δείκτης-μεταβλητή που λαμβάνει τιμές 1 και 0. Λαμβάνει την τιμή 1 όταν η μεταβολή των καθαρών κερδών ανάμεσα στα έτη t και t-1 διαιρεμένα με την αγοραία αξία των μετοχών το έτος t-2, έχει αποτέλεσμα το οποίο κινείται στο διάστημα [0,0.01), αλλιώς εάν το αποτέλεσμα κινείται στο διάστημα [-0.01,0) λαμβάνει την τιμή 0.
- Ως EM2 ορίζεται ο δείκτης-μεταβλητή που λαμβάνει τιμές 1 και 0. Λαμβάνει την τιμή 1 όταν τα καθαρά κέρδη της εταιρείας κατά το έτος t διαιρεμένα με την αγοραία αξία των μετοχών το έτος t-1, έχει αποτέλεσμα το οποίο κινείται στο διάστημα [0,0.02), αλλιώς εάν το αποτέλεσμα κινείται στο διάστημα [-0.02,0) λαμβάνει την τιμή 0.

4.5 Εμπειρικά αποτελέσματα

Τα αποτελέσματα παρέχουν πληροφορίες σχετικά με τη χρησιμότητα του αναβαλλόμενου φόρου (εκροή) σε σύγκριση με τα δεδουλευμένα (συνολικά, μη κανονικά (MJ) και μη κανονικά (FL)) για τον εντοπισμό οποιασδήποτε ύπαρξης διαχείρισης κερδών για την πρόληψη της εμφάνισης μείωσης των κερδών. ή την εμφάνιση ζημιάς Ο Πίνακας 2 δείχνει τα αποτελέσματα παλινδρόμησης αναβαλλόμενος φόρος (κόστος) (DTE) με συνολική διαφορά (TAcc) για τις δύο παραπάνω περιπτώσεις που μελετήθηκαν. Επιπλέον, ο Πίνακας 3 δείχνει τα αποτελέσματα παλινδρόμησης του αναβαλλόμενου φόρου (εκροή) (DTE) με μη κανονικά δεδουλευμένα που προκύπτουν από το τροποποιημένο μοντέλο Jones (AbAccMJ), ενώ ο Πίνακας 4 δείχνει τα αποτελέσματα μιας παλινδρόμησης DTE αναβαλλόμενου φόρου (εκροή) με μη κανονικά προθεσμιακά δεδουλευμένα (AbAccFL).

4.6 Αναβαλλόμενος φόρος (έξοδα) σε σύγκριση με τα συνολικά δεδουλευμένα (TAcc)

Ο Πίνακας 3 δείχνει τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης probit με την εξαρτημένη μεταβλητή EM και τις ανεξάρτητες μεταβλητές DTE, TAcc, ΔCFO και CFO. Τα αποτελέσματα σχετικά με την πρώτη υπόθεση, δηλαδή την υπόθεση σχετικά με τη διαχείριση των κερδών προκειμένου να αποφευχθεί η εμφάνιση μείωσης των κερδών, εμφανίζονται στην πρώτη στήλη από αριστερά. Αντίστοιχα, τα αποτελέσματα για τη δεύτερη περίπτωση εμφανίζονται στη δεύτερη στήλη από αριστερά, με τίτλο «Στόχος να αποτρέψουμε το κακό».

Πίνακας 3

	Σκοπός η αποφυγή εμφάνισης μείωσης των Κερδών		Σκοπός η αποφυγή εμφάνισης ζημιών	
	N=361	p-value	N=361	p-value
Intercept	-1,524	0,000	-1,248	0,000
DTE	-0,331	0,813	-2,625	0,079
TAcc	3,997	0,002	-2,016	0,153
ΔCFO	1,407	0,337	-0,041	0,977

CFO	0,087	0,957		-4,453	0,052
------------	-------	-------	--	--------	-------

Αποτελέσματα που προκύπτουν από την Probit παλινδρόμηση και μελετούν δύο σκοπούς: Σύγκριση ανάμεσα στον Αναβαλλόμενο Φόρο (Έξοδο) (DTE) και τα Συνολικά Δεδουλευμένα (TAcc)

Από τον πίνακα των παραπάνω αποτελεσμάτων φαίνεται ότι στην πρώτη στήλη η σταθερά έχει αρνητική τιμή (-1,524) και είναι στατιστικά σημαντική (p-value=0,000 15). Αυτό σημαίνει ότι η τιμή της εξαρτημένης μεταβλητής EM όταν οι ανεξάρτητες μεταβλητές είναι μηδέν είναι -1,524. Η ανεξάρτητη μεταβλητή TAcc είναι θετική (3,997) και στατιστικά σημαντική (p-value=0,002), που σημαίνει ότι αυτή η μεταβλητή έχει πιθανότητα 0,2% η σχέση που δείχνει να οφείλεται σε τυχαίο παράγοντα. Αυτό σημαίνει ότι αυτή η μεταβλητή είναι χρήσιμη για τον εντοπισμό πιθανής διαχείρισης κερδών για την πρόληψη της εμφάνισης μείωσης των εσόδων. Καμία άλλη ανεξάρτητη μεταβλητή δεν φαίνεται να είναι στατιστικά σημαντική, δηλαδή καμία από τις υπόλοιπες ανεξάρτητες μεταβλητές στον πίνακα δεν είναι χρήσιμη για τον εντοπισμό πιθανής διαχείρισης κερδών για την αποφυγή μείωσης των κερδών. Στα αποτελέσματα της δεύτερης στήλης, η σταθερά έχει αρνητική τιμή (-1,248) και είναι στατιστικά σημαντική (p-value=0,000). Καμία ανεξάρτητη μεταβλητή δεν φαίνεται να είναι στατιστικά σημαντική για να είναι χρήσιμη στον εντοπισμό πιθανής διαχείρισης κερδών για την αποφυγή ζημιών.

4.7 Αναβαλλόμενος φόρος (έξοδο) συγκριτικά με τα μη κανονικά δεδουλευμένα (AbAccMJ)

Ο πίνακας 4 εμφανίζει τα αποτελέσματα της probit παλινδρόμησης με εξαρτώμενη μεταβλητή την EM και ανεξάρτητες μεταβλητές τις DTE, AbAccMJ, ΔCFO και CFO.

Πίνακας 4

Αποτελέσματα που προκύπτουν από την Probit παλινδρόμηση και μελετούν δύο σκοπούς: Σύγκριση ανάμεσα στον Αναβαλλόμενο Φόρο (Έξοδο) (DTE) και τα Μη Κανονικά Δεδουλευμένα (AbAccMJ)

	Σκοπός η αποφυγή εμφάνισης μείωσης των Κερδών		Σκοπός η αποφυγή εμφάνισης ζημιών	
	N=361	p-value	N=361	p-value
Intercept	-1,057	0,000	-1,484	0,000
DTE	-0,332	0,813	-2,625	0,079
AbAccMJ	3,997	0,002	-2,016	0,153
ΔCFO	1,407	0,337	-0,041	0,977
CFO	0,087	0,957	-4,453	0,052

Στην πρώτη στήλη, όπου παρουσιάζονται τα αποτελέσματα της παλινδρόμησης με στόχο την αποφυγή μείωσης των κερδών, ο σταθερός όρος είναι αρνητικός (-1,057) και στατιστικά σημαντικός (p-value=0,000). Η ανεξάρτητη μεταβλητή AbAccMJ έχει θετικό συντελεστή (3,997) και είναι στατιστικά σημαντική (p-value=0,002), ενώ καμία άλλη μεταβλητή δεν φαίνεται να είναι στατιστικά σημαντική. Αυτό σημαίνει ότι μόνο η μεταβλητή AbAccMJ μπορεί να βοηθήσει στον εντοπισμό τυχόν διαχείρισης κερδών για την αποφυγή μείωσης εσόδων. Στη δεύτερη στήλη, τα αποτελέσματα δείχνουν έναν σταθερό όρο αρνητικό (-1,484) και στατιστικά σημαντικό (p-value=0,000), αλλά καμία από τις ανεξάρτητες μεταβλητές δεν φαίνεται να είναι στατιστικά σημαντική, δηλαδή καμία από αυτές τις συγχυτικές μεταβλητές δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί για τον προσδιορισμό διαχείριση κερδών ώστε να μην προκύψουν ζημιές.

4.8 Αναβαλλόμενος φόρος (έξοδο) συγκριτικά με τα μη κανονικά δεδουλευμένα (AbAccFL)

Στον πίνακα 5 εμφανίζονται τα αποτελέσματα της probit παλινδρόμησης με εξαρτώμενη μεταβλητή την EM και ανεξάρτητες μεταβλητές τις DTE, AbAccMJ, ΔCFO και CFO.

Πίνακας 5

Αποτελέσματα που προκύπτουν από την Probit παλινδρόμηση και μελετούν δύο σκοπούς: Σύγκριση ανάμεσα στον Αναβαλλόμενο Φόρο (Εξοδο) (DTE) και τα Μη Κανονικά Δεδουλευμένα (AbAccFL)

	Σκοπός η αποφυγή εμφάνισης μείωσης των κερδών		Σκοπός η αποφυγή εμφάνισης ζημιών	
	N=361	p-value	N=361	p-value
Intercept	-1,166	0,000	-1,447	0,000
DTE	-0,332	0,813	-1,672	0,243
AbAccFL	3,997	0,002	-1,160	0,418
ΔCFO	1,407	0,337	-0,018	0,990
CFO	0,087	0,957	-3,024	0,167

Στον Πίνακα 5, στην πρώτη στήλη, ο σταθερός όρος έχει αρνητική τιμή (-1,166) και είναι στατιστικά σημαντικός (p-value=0,000). Μια μεταβλητή που μπορεί να βοηθήσει στον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών είναι η AbAccFL με συντελεστή (3,997) και στατιστική σημασία (p-value=0,002). Καμία άλλη μεταβλητή δεν φαίνεται να είναι στατιστικά σημαντική. Τέλος, στη δεύτερη στήλη του ίδιου πίνακα, υπάρχει ένας σταθερός όρος (-1,447) με στατιστική σημασία (p-value=0,000), χωρίς καμία ανεξάρτητη μεταβλητή ικανή να βοηθήσει στον εντοπισμό ύπαρξης διαχείρισης κερδών για την αποφυγή πρόκλησης ζημιών.

4.9 Αποτίμηση αναβαλλόμενων φόρων σύμφωνα με το ΔΛΠ 12

Για την επιμέτρηση του αναβαλλόμενου φόρου, το ΔΛΠ 12 χρησιμοποιεί τη μέθοδο της υποχρέωσης σε θέματα επιμέτρησης. Η μέθοδος υποχρέωσης λαμβάνει υπόψη τους αναμενόμενους φορολογικούς συντελεστές (φόρος) που θα ισχύουν όταν αντιστραφούν οι προσωρινές διαφορές (ΔΛΠ 12.47). Σε περίπτωση αλλαγής των φορολογικών συντελεστών, απαιτείται επανεκτίμηση των υφιστάμενων αναβαλλόμενων φορολογικών θέσεων (ΔΛΠ 12.60).

Η πρόβλεψη του αριθμού των περιόδων που αναμένεται να χρειαστούν για να αντιστραφούν οι προσωρινές διαφορές, καθώς και του ύψους των φορολογικών συντελεστών που θα ισχύουν, ενέχει σημαντικό βαθμό υποκειμενικότητας. Η δυσκολία και η πολυπλοκότητα της αξιόπιστης πρόβλεψης αυξάνεται επίσης σε περιπτώσεις όπου το ύψος των φορολογικών συντελεστών καθορίζεται προοδευτικά (κλιμακωτά). Υποστηρίζεται επίσης ότι σε χώρες που χαρακτηρίζονται από συχνές αλλαγές στους φορολογικούς συντελεστές, οι αναβαλλόμενοι φόροι γίνονται συχνά σφαίρα στα χέρια της δημοσιονομικής πολιτικής (Nurnberg H., 1987, Smith & Skousen, 1989).

Δεδομένης της σημασίας του θέματος, ειδικά σε περιόδους οικονομικής κρίσης και δημοσιονομικής ανισορροπίας, θα εμβαθύνουμε στη μέτρηση των αναβαλλόμενων φορολογικών θέσεων σε περίπτωση αλλαγής των φορολογικών συντελεστών.

4.10 Εφαρμοσμένος φορολογικός συντελεστής

Οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (DTA) και οι υποχρεώσεις (DTL) επιμετρώνται στο τέλος κάθε περιόδου χρησιμοποιώντας τους φορολογικούς συντελεστές που αναμένεται να ισχύουν τη χρονική περίοδο κατά την οποία διακανονίζεται το περιουσιακό στοιχείο (DTA) ή η υποχρέωση (DTL) διακανονίζεται, λαμβάνοντας υπόψη φορολογικοί συντελεστές λογαριασμών που θεσπίστηκαν ή ουσιαστικά θεσπίστηκαν κατά την ημερομηνία του ισολογισμού (ΔΛΠ 12.47).

Η λογιστική αξία των αναβαλλόμενων φορολογικών θέσεων (DIT/DIT) επανεκτιμάται σε κάθε ημερομηνία ισολογισμού όταν αναγνωρίζονται ή αντιστρέφονται οι προσωρινές διαφορές. Αυτό μπορεί να συμβεί σε περίπτωση αλλαγής των φορολογικών συντελεστών, επαναξιολόγησης της εκτελεστότητας των φορολογικών απαιτήσεων, αλλαγής της μεθόδου είσπραξης των απαιτήσεων (π.χ. υπεραξίες έναντι φορολογικών κερδών). Η εταιρεία θα πρέπει επίσης να επανεκτιμά σε κάθε ημερομηνία ισολογισμού την ανακτησιμότητα των υφιστάμενων αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και τη δυνατότητα χρήσης μελλοντικών φορολογικών οφελών (π.χ. από φορολογικές ζημίες σε νέον) και να κάνει τις απαραίτητες προσαρμογές στα σχετικά κεφάλαια.

Σε περίπτωση μεταβολής του ΦΠΑ, τα στοιχεία αναβαλλόμενης φορολογίας του ισολογισμού (ΑΦΑ/ΑΗΥ) αναπροσαρμόζονται επομένως και οι διαφορές (Επίδραση επανεκτίμησης) ή μορφή αναβαλλόμενου φόρου - εκροών/εσόδων (ΔΛΠ 12.58-60). Ειδικότερα, εάν οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις υπερβαίνουν τις υποχρεώσεις στον ισολογισμό (ΑΦΑ>ΑΦΥ), θα υπάρξει αύξηση του Φ.Σ. προκαλεί αύξηση του ενεργητικού (λογαριασμός μακροπρόθεσμων απαιτήσεων) και των κερδών μετά από φόρους (αναβαλλόμενος φόρος - έσοδα). Αν, αντίθετα, έχουμε επικράτηση του ΑΗΥ, αύξηση του ΦΠΑ προκαλεί αύξηση των υποχρεώσεων (λογαριασμός μακροπρόθεσμων υποχρεώσεων) και μείωση καθαρού εισοδήματος (αναβαλλόμενος φόρος - έσοδα). Στην περίπτωση μείωσης του ΦΠΑ καταγράφονται τα ακριβώς αντίθετα αποτελέσματα, δηλαδή στην πρώτη περίπτωση (ΑΦΑ>ΑΦΥ) μείωση περιουσιακών στοιχείων και κερδών μετά από φόρους, ενώ στη δεύτερη (ΑΦΑ<ΑΦΗ) μείωση υποχρεώσεων και αύξηση των κερδών μετά από φόρους.

4.11 Πρακτική εφαρμογή της λογιστικής λύσης για αλλαγές φορολογικών συντελεστών

Φαίνεται ότι το ερώτημα σε ποιο βαθμό οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων (αναλυτές, επενδυτές, εποπτικές αρχές, κ.λπ.) είναι σε θέση να αντιληφθούν και να αξιολογήσουν τις πιθανές επιπτώσεις μιας αλλαγής των φορολογικών συντελεστών στην κερδοφορία και την αγοραία αποτίμηση των εταιρειών δεν ήταν ικανοποιητικό.

4.12 Υπόθεση μείωσης φορολογικών συντελεστών

Στα παρακάτω παραδείγματα παρουσιάζεται και αναλύεται πώς η μείωση του Φ.Σ. επηρεάζει τις ομάδες αναβαλλόμενων φορολογικών θέσεων⁴ (μηχανισμός μέτρησης) καθώς και την επίδρασή της –μέσω αναβαλλόμενου φόρου– έξοδα/έσοδα– στα καθαρά αποτελέσματα. Για απλότητα, υποθέτουμε ότι το Σε αυτό το σενάριο, εξετάζουμε την περίπτωση όπου στο τέλος της 4ης περιόδου (φάση ανόδου) έχουμε π.χ. την ψήφιση νόμου που προβλέπει μείωση του ΦΠΑ κατά 10 ποσοστιαίες μονάδες με αναδρομική ισχύ στα κέρδη της κλειόμενης περιόδου (4). Πιστεύουμε ότι το άθροισμα των προσωρινών διαφορών (Προσωρινές Διαφορές) προέρχεται από τη διαφορά μεταξύ φορολογικών (Φορολογικών) και λογιστικών (ΔΠΧΠ) αποσβέσεων ενσώματων παγίων. Η αρχική φορολογική και λογιστική βάση των περιουσιακών στοιχείων είναι 500 νομισματικές μονάδες (N.M.), ενώ η ωφέλιμη ζωή τους είναι πέντε και δέκα έτη, αντίστοιχα. Φ.Σ. Παραμένει αμετάβλητο στο 39% τις περιόδους 1-3 και μειώνεται στο 29% την περίοδο 4, επηρεάζοντας επίσης τα κέρδη της περιόδου.

Για να καταστεί ευκολότερη η κατανόηση της πολύπλοκης λειτουργίας του αναβαλλόμενου φόρου και του συνολικού αντίκτυπου της αλλαγής του ΦΠΑ στα αποτελέσματα, το προσεγγίζουμε σε δύο στάδια. Αρχικά, λόγω της αναδρομικής ισχύος του ΦΠΑ, η αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση (ΑΔΠ) στην αρχή της 4ης περιόδου ποσού 58,58 N.M. αναπροσαρμόζεται (μειώνεται) κατά N.M.159 και γίνεται N.M.43,50.

Η διαφορά αποτίμησης «αναβαλλόμενος φόρος – έσοδα» μειώνει αντίστοιχα το φορολογικό κόστος στα αποτελέσματα κατά 15 NM. Ωστόσο, στο τέλος της 4ης περιόδου έχουμε αύξηση των φορολογητέων προσωρινών διαφορών κατά 50 NM. (από 150 σε 200 N.M.), προκαλώντας αύξηση του ΑΗΥ κατά 14,5 N.M., και εξόδων φόρου εισοδήματος «αναβαλλόμενος φόρος – έξοδο» ισόποσα. Το συνολικό καθαρό αποτέλεσμα (μείωση) του φορολογικού κόστους στα αποτελέσματα είναι 0,50 N.M και προκύπτει από τον συμψηφισμό αναβαλλόμενων φόρων – εσόδων – εκροών¹⁰.

Η συνολική φορολογική επιβάρυνση (ΣΔΒ) αρχικά μειώνεται την 4η περίοδο από 370,5 N.M. σε 260 N.M., στη συνέχεια αυξάνεται σε 275,5 N.M. και παραμένει σταθερή για (5 έως 10). Η αναδρομική μείωση του ΦΠΑ στην περίοδο 4 οδηγεί σε μείωση του SFE και έχει θετική επίδραση στα αποτελέσματα μετά από φόρους (AMF) 110 N.M (370,50 - 260,50).

Μείωση φόρου 110 N.M. προκύπτει στα 15 N.M. από την επανεκτίμηση αναβαλλόμενων φορολογικών θέσεων της αρχής (αναπροσαρμογή ΑΗΥ - αρχή), κατά 5 N.M. από τη μείωση «αναβαλλόμενου φόρου - ναύλου» (50*10 N.M.) και κατά 5 N.M. 90 N.M από μικρότερη αμοιβή για «τακτικό φόρο» λόγω μείωσης ΦΠΑ. κατά 10% (κέρδος 900 N.M.*10%). Στις επόμενες περιόδους (5-10), η συνολική θετική επίδραση στα Αποτελέσματα περιορίζεται στο ποσό των 95 N.M.. Την 5η περίοδο, το ποσό προέρχεται ομοίως κατά 90 N.M. από χαμηλότερη φορολογική επιβάρυνση (κανονικός φόρος), ενώ 5 N.M. διασώζεται η μείωση του «αναβαλλόμενου φόρου πληρωτέα – δαπάνης» που αντιστοιχεί σε αύξηση των φορολογητέων προσωρινών διαφορών κατά 50 N.M. (από περιόδους 4 έως 5). Για την περίοδο 6-10 υπάρχει θετική επίδραση 95 N.M. Εξοικονόμηση N.M. στον συνήθη φόρο (φορολογητέα κέρδη από 900 N.M. σε 1.000 N.M.), αλλά μειωμένη λόγω της καταμέτρησης χαμηλότερου θετικού αναβαλλόμενου φόρου - εισοδήματος κατά 5 N.M. χάρη σε μείωση του ΦΠΑ κατά 10% (HIV 50 N.M.*10%) .

4.13 Καθορισμός νέων φορολογικών συντελεστών στην τρέχουσα περίοδο και εφαρμογή στα φορολογητέα κέρδη της επόμενης

Σε αυτό το σενάριο, εξετάζουμε την περίπτωση όπου στο τέλος της περιόδου 4 έχουμε ψηφισμένο νόμο που προβλέπει μείωση του ΦΠΑ. κατά 10 ποσοστιαίες μονάδες, αλλά με επίπτωση στα

φορολογητέα κέρδη της επόμενης (5). Οι προσωρινές διαφορές στην αρχή της 4ης περιόδου πρέπει να επανεκτιμηθούν με τον νέο (μειωμένο) ΦΠΑ γιατί εγκρίναμε (θεσπίσαμε) τον νόμο (ΔΛΠ 12.47) στην 4η περίοδο. Εφαρμογή νέου ΦΠΑ ξεκινά από το φορολογητέο κέρδος της επόμενης περιόδου (5). Στην προκειμένη περίπτωση, δύο διαφορετικά Φ.Σ. πρέπει να χρησιμοποιούνται στην ίδια χρήση. Ο υπολογισμός του τρέχοντος φόρου της περιόδου θα γίνει με χρήση Φ.Σ. που ισχύει κατά την περίοδο (39%), όπου οι αναβαλλόμενες φορολογικές θέσεις αποτιμώνται με μελλοντικές (φορολογικές) αλλά ήδη δημιουργημένες (για λογιστικά κέρδη) Φ.Σ. (29%).

Όσον αφορά το μερίδιο των αναβαλλόμενων φορολογικών θέσεων στη συνολική επίδραση στα αποτελέσματα, δεν έχουμε διαφορά σε σχέση με το προηγούμενο σενάριο. Το ύψος του που προκύπτει είναι 0,5 N.M και εκφράζεται μέσω του στοιχείου στα αποτελέσματα «αναβαλλόμενος φόρος – εισόδημα». Ωστόσο, το συνολικό κόστος του φόρου κυμαίνεται μεταξύ 4 και 350,5 N.M. από 370,50 N.M. σε σχέση με την προηγούμενη, που σημαίνει μείωση μόλις 20 N.M. Την 5η περίοδο, η φορολογική επιβάρυνση στα αποτελέσματα είναι 275,50 N.M. και παραμένει σταθερή σε όλες τις επόμενες περιόδους (6-10), για τους ίδιους λόγους που αναλύονται στο προηγούμενο σενάριο.

Συμπέρασμα

Μια αλλαγή στους φορολογικούς συντελεστές μπορεί να έχει σημαντικό αντίκτυπο στην καθαρή κερδοφορία, στη διάρθρωση του κεφαλαίου και συνεπώς στον υπολογισμό ενός αριθμού δεικτών κερδοφορίας και μόχλευσης. Το μέγεθος της αναπροσαρμογής (Revaluation Effect) εξαρτάται από το ποσοστό μεταβολής του ΦΠΑ. και από το ποσό (φάση ανόδου/πτώσης) των κεφαλαίων αναβαλλόμενης φορολογίας (ΑΦΑ/ΑΗΥ) κατά την αίτησή τους.

Αύξηση Φ.Σ. ευνοεί τις εταιρείες με σημαντικές αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (DTAs) καθώς αυξάνει τα περιουσιακά στοιχεία και την κερδοφορία τους, ενώ αντίθετα μειώνει τα αποτελέσματα και αυξάνει τις μακροπρόθεσμες υποχρεώσεις των εταιρειών με αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις (DTAs). Η μείωση του ΦΠΑ φέρνει ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα. Το γεγονός αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει τις επιχειρήσεις ή ακόμη και τις βιομηχανίες να «πιέσουν»¹¹ υπέρ ή κατά της φορολογικής μεταρρύθμισης ανάλογα με το αν βελτιώνονται ή όχι οι ισολογισμοί τους.

4.14 Διεθνής αναβαλλόμενη φορολογία

Επισκόπηση των κανόνων που διέπουν τη λογιστική των αναβαλλόμενων φόρων

Εννοιολογικά, οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι το αποτέλεσμα διαφορών μεταξύ φορολογικού κέρδους και λογιστικού κέρδους στην κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων ή διαφορών στη φορολογική βάση και τη λογιστική βάση των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων στην προσέγγιση του ισολογισμού (Dichev 2008; Brouwer and Naarding 2018). Οι τρέχοντες λογιστικοί κανονισμοί για τους αναβαλλόμενους φόρους τείνουν να ακολουθούν μια προσέγγιση ισολογισμού για να παρέχουν μια αληθινή και δίκαιη εικόνα των περιουσιακών στοιχείων και των υποχρεώσεων στις οικονομικές καταστάσεις. Αυτές οι ρυθμίσεις λαμβάνουν υπόψη τις προσωρινές λογιστικές φορολογικές διαφορές ανεξάρτητα από τον αναμενόμενο χρόνο έως ότου διακανονιστούν οι διαφορές (προσωρινή έννοια) και αποτιμούν τις διαφορές με τον μελλοντικό φορολογικό συντελεστή τη στιγμή της αναστροφής (μέθοδος υποχρέωσης). Έτσι, οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις ως πιθανές μελλοντικές φορολογικές εκπτώσεις συμβάλλουν θετικά στην αξία της εταιρείας, ενώ οι αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις συμβάλλουν αρνητικά στην αξία της εταιρείας (Legoria and Sellers 2005; Graham et al. 2012).

Οι τρέχοντες κανονισμοί λογιστικής αναβαλλόμενης φορολογίας σύμφωνα με τα GAAP των ΗΠΑ, τα ΔΠΧΑ και πολλά εθνικά λογιστικά συστήματα έχουν την αρχή τους στα τέλη της δεκαετίας του 1980 στις ΗΠΑ (Schultz and Johnson 1998, Harumova 2017). Πριν από την εισαγωγή της προσέγγισης του ισολογισμού το 1992 από το SFAS No. 109 (ASC 740, όπως κωδικοποιήθηκε από το FASB), η αναβαλλόμενη φορολογική λογιστική έπαιξε δευτερεύοντα ρόλο στη λογιστική πρακτική (Legoria and Sellers 2005). Η πρώην GAAP APB αριθ. 11 των ΗΠΑ ακολούθησε την προσέγγιση της κατάστασης λογαριασμού αποτελεσμάτων και αποτελούνταν από περιοριστικούς κανόνες για τη λογιστική και την επιμέτρηση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων. Ως εκ τούτου, το μερίδιο του αναβαλλόμενου φορολογικού κόστους στην κατάσταση λογαριασμού αποτελεσμάτων ήταν μικρό. Το SFAS No. 96 αντικατέστησε το APB No. 11 και εισήγαγε την προσέγγιση του ισολογισμού, αλλά η υιοθέτησή του δεν απαιτήθηκε ποτέ επίσημα λόγω της υπερβολικά περίπλοκης φύσης του. Ως εκ τούτου, η υιοθέτηση του SFAS No.96 οδήγησε σε αυξημένη αναγνώριση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων στις οικονομικές καταστάσεις GAAP των ΗΠΑ (Poterba et al. 2011) και προκάλεσε διεθνείς ρυθμιστικές προσπάθειες.

Το 1994, ο προκάτοχος του IASB δημοσίευσε ένα προσχέδιο ενός πλήρως αναθεωρημένου ΔΛΠ 12. Αυτό το πρότυπο υιοθετήθηκε επίσημα το 1996. Έκτοτε, οι κανονισμοί που διέπουν τη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας σύμφωνα με τα US GAAP (SFAS No. 109, ASC 740) και IFRS (IAS 12)) ήταν αρκετά παρόμοια. Οι βασικές λογιστικές αρχές – όπως η προσέγγιση του ισολογισμού, η μέθοδος υποχρέωσης και η προσωρινή έννοια – υιοθετήθηκαν περαιτέρω σε άλλα εθνικά λογιστικά πρότυπα, συμπεριλαμβανομένων των GAAP της Αυστραλίας (ημερομηνία

έναρξης ισχύος 2005), των γερμανικών GAAP (ημερομηνία έναρξης ισχύος 2009) και των GAAP του Ηνωμένου Βασιλείου (σε ισχύ ημερομηνία 2015). Ο Πίνακας 1 συγκρίνει τα λογιστικά πρότυπα για τους αναβαλλόμενους φόρους που αναφέρονται συχνότερα από την υπάρχουσα εμπειρική έρευνα που εξετάζεται σε αυτό το έγγραφο. Οι ισχύοντες κανόνες σύμφωνα με τα GAAP του Ηνωμένου Βασιλείου και τα γερμανικά GAAP για τη λογιστικοποίηση των αναβαλλόμενων φόρων είναι παρόμοιοι με εκείνους σύμφωνα με τα ΔΠΧΠ και τα Αυστραλιανά GAAP.

Οι διαφορές μεταξύ των US GAAP και άλλων προτύπων σχετίζονται με τη μέθοδο αποτίμησης και την προσέγγιση αναγνώρισης. Για παράδειγμα, ο ισχύων φορολογικός συντελεστής για την επιμέτρηση των αναβαλλόμενων φόρων διαφέρει: Τα GAAP των ΗΠΑ (ASC740-10-30-8) απαιτούν τη χρήση θεσπισμένων φορολογικών συντελεστών, ενώ τα ΔΠΧΑ (IAS 12.47) και τα Αυστραλιανά GAAP (AASB 112.47) επιτρέπουν την αναφορά στον αναφερόμενο φόρο . επιτόκια που δεν έχουν θεσπιστεί κατά το χρόνο σύνταξης των οικονομικών καταστάσεων. Επιπλέον, η προσέγγιση αναγνώρισης διαφέρει σύμφωνα με τα GAAP των ΗΠΑ, τα οποία ακολουθούν μια προσέγγιση απομείωσης, ενώ άλλα πρότυπα ακολουθούν μια προσέγγιση θετικής κρίσης. Η προσέγγιση της θετικής κρίσης επιτρέπει την αναγνώριση των αναβαλλόμενων περιουσιακών στοιχείων στο βαθμό που είναι πιθανό ότι το φορολογητέο κέρδος θα είναι διαθέσιμο στο μέλλον (ΔΛΠ 12.24). κατά συνέπεια, δεν απαιτείται πρόβλεψη. Αντίθετα, η προσέγγιση απομείωσης GAAP των ΗΠΑ απαιτεί πρώτα την αναγνώριση αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων για όλες τις εκπεστέες προσωρινές διαφορές. Στο δεύτερο βήμα, καταχωρείται ένα στοιχείο προσαρμογής για τη μείωση της αναβαλλόμενης φορολογικής απαίτησης με βάση τα διαθέσιμα στοιχεία ότι ορισμένες ή όλες οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις δεν θα πραγματοποιηθούν στο μέλλον (Harumona 2017).

Οι λογιστικές αρχές για τους αναβαλλόμενους φόρους διέπονταν ιστορικά από τα GAAP των ΗΠΑ. Για παράδειγμα, το IASB δημοσίευσε ένα προσχέδιο εργασίας (ED/2009/2) το 2009 που πρότεινε την υιοθέτηση της προσέγγισης των ΗΠΑ για την απομείωση (ED/2009/2.5 και 2.23) για την περαιτέρω διεθνή εναρμόνιση των λογιστικών συστημάτων. Ενώ η συνολική κριτική ανατροφοδότηση σχετικά με αυτό το προσχέδιο έκθεσης σταμάτησε το έργο του IASB, η ανατροφοδότηση ενόησε σε μεγάλο βαθμό μια προσέγγιση απομείωσης έναντι της θετικής προσέγγισης σύμφωνα με το ΔΛΠ 12. Ωστόσο, η εισαγωγή μιας προσέγγισης απομείωσης από το IASB είναι υπό συζήτηση (EFRAG 2013). Στις ΗΠΑ, ένα πρόσφατα ενημερωμένο λογιστικό πρότυπο (ASU 2015-17) ταξινομεί όλους τους αναβαλλόμενους φόρους ως μακροπρόθεσμα στοιχεία, παρόμοια με τα ΔΠΧΑ και τα Αυστραλιανά GAAP. Αυτό είναι ένα σπάνιο παράδειγμα GAAP των ΗΠΑ που υιοθετούν τους κανόνες των ΔΠΧΠ και άλλων εθνικών GAAP.

Πίνακας 1 Σύγκριση επιλεγμένων λογιστικών προτύπων για τους αναβαλλόμενους φόρους

Κατηγορία	US GAAP	ΔΠΧΠ	Αυστραλιανά GAAP
Πρότυπο	ASC 740	ΔΛΠ 12	AASB 112
Έτος υιοθεσίας	1992	1996	2005
(προσωρινή έναντι χρονισμού	Προσωρινή έννοια, ASC 740-10-25-2b Προσωρινή έννοια, ΔΛΠ 12.15 και ΔΛΠ 12.24		Προσωρινή ιδέα, AASB
έννοια)			112,15 και AASB 112,24
Διαδικασία κατανομής (ισολογισμός vs. προσέγγιση δήλωσης εισοδήματος)	Ολοκληρωμένη κατανομή, ASC 740-10-30-5 και ASC 740-10-25	Συνολική κατανομή, ΔΛΠ 12.15 και ΔΛΠ 12.24	Ολοκληρωμένη κατανομή, AASB 112.15 και AASB 112,24
Μέθοδος αποτίμησης (παθητικό έναντι αναβολής μέθοδος)	Μέθοδος ευθύνης	Μέθοδος ευθύνης	Μέθοδος ευθύνης
Προσέγγιση αναγνώρισης	Προσέγγιση απομείωσης	Προσέγγιση καταφατικής κρίσης	Προσέγγιση καταφατικής κρίσης
Αναγνώριση DTA χωρίς VA	Ναι, ASC 740-10-50-2a	Οχι	Οχι
Πιθανότητα πραγματοποίησης	50%, ASC 740-10-25	50%, ΔΠΧΑ 5 Π.Χ.81	50%, AASB 12,24
Αναγνώριση του VA	Ναι, ASC 740-10-50-2c	Οχι	Οχι
Αναγνώριση DTL	Ναι, ASC 740-10-50-2a	Ναι, ΔΛΠ 12.81 (ζ) (i)	Ναι, AASB 112.81 (g) (i)

DTA αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις, DTL αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις, αποζημίωση αποτίμησης VA

Συνάφεια αξίας και διαχείριση κερδών στο πλαίσιο

Ο γενικά αποδεκτός στόχος των οικονομικών καταστάσεων είναι να παρέχουν σχετικές πληροφορίες που είναι χρήσιμες για τη λήψη οικονομικών αποφάσεων (Barth et al. 2001b; Brouwer and Naarding 2018). Σύμφωνα με το FASB των ΗΠΑ, οι οικονομικές καταστάσεις προορίζονται να "παρέχουν πληροφορίες που είναι χρήσιμες σε τρέχοντες και δυνητικούς

επενδυτές, πιστωτές και άλλους χρήστες για τη λήψη ορθολογικών επενδυτικών, πιστωτικών και παρόμοιων αποφάσεων" (SFAC No. 1 παρ. 34). Οι παρεχόμενες πληροφορίες θα πρέπει να είναι χρήσιμες για την αξιολόγηση των ποσών, του χρόνου και της πιθανότητας μελλοντικών ταμειακών ροών (SFAC No. 1 παρ. 37). Αυτές οι κανονιστικές απαιτήσεις αντικατοπτρίζονται στη συνάφεια αξίας των πληροφοριών των οικονομικών καταστάσεων. Η συνάφεια αξίας είναι μια ευρέως χρησιμοποιούμενη, καλά μελετημένη έννοια στην εμπειρική λογιστική έρευνα και μπορεί να οριστεί ως "η ικανότητα των πληροφοριών των οικονομικών καταστάσεων να συλλαμβάνουν και να συνοψίζουν τις πληροφορίες που καθορίζουν την αξία μιας επιχείρησης" (Beisland 2009). Η συνάφεια αξίας είναι η πρώτη έννοια που αντιμετωπίζουμε στην κριτική μας.

Παρά τα συγκεκριμένα πρότυπα χρηματοοικονομικής λογιστικής, η χρηματοοικονομική λογιστική για τους αναβαλλόμενους φόρους προσφέρει σημαντική διακριτική ευχέρεια. Αυτή η θεώρηση σχετίζεται ειδικότερα με τη μελλοντική φύση της χρηματοοικονομικής λογιστικής για τους αναβαλλόμενους φόρους, η οποία απαιτεί αναπόφευκτα διευθυντική κρίση (Graham et al. 2012· Brouwer and Naard-ing 2018). Η κλασική θεωρία αντιπροσώπων προτείνει ότι η χρηματοοικονομική λογιστική είναι ένα μέσο μείωσης της ασυμμετρίας πληροφοριών μεταξύ της διοίκησης επιχειρήσεων (ως συντάκτες των οικονομικών καταστάσεων) και των ενδιαφερομένων (ως χρηστών των οικονομικών καταστάσεων) (Fama 1980; Coase 1990; Lambert 2006). Η χρηματοοικονομική λογιστική βιβλιογραφία προτείνει ότι η διευθυντική κρίση είναι ένα δίκικο μαχαίρι, η χρήση του οποίου εξαρτάται από διευθυντικά κίνητρα (Feltham and Pae 2000· Sankar and Subrahmanyam 2001). Αυτό σημαίνει ότι η διοίκηση μπορεί να χρησιμοποιήσει την κρίση για ενημερωτική επικοινωνία ή καιροσκοπικούς σκοπούς.

Στην πρώτη περίπτωση, η κρίση της διοίκησης χρησιμοποιείται για την κοινοποίηση προσωπικών πληροφοριών στους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων. Οι ιδιωτικές πληροφορίες που αντικατοπτρίζονται σε στοιχεία αναβαλλόμενης φορολογίας και πιστεύεται ότι είναι αξιόπιστες είναι πιθανό να αυξήσουν τη συνάφεια αξίας του αναβαλλόμενου φόρου

4.15 Χρηματοοικονομική Λογιστική για Αναβαλλόμενους Φόρους: Μια Συστηματική Ανασκόπηση...

Η διαχείριση κερδών και η συνάφεια αξίας σχετίζονται. Πρώτον, η χρηματοοικονομική λογιστική έρευνα προτείνει ότι όσο μεγαλύτερη είναι η συνάφεια αξίας μιας λογιστικής μεταβλητής, τόσο υψηλότερη είναι η ποιότητα των κερδών και τόσο μικρότερη είναι η πιθανότητα τα κέρδη να κατευθυνθούν προς έναν συγκεκριμένο στόχο (Ewert and Wagenhofer 2013). Δεύτερον, φαίνεται να υπάρχει συναίνεση στη βιβλιογραφία της χρηματοοικονομικής λογιστικής ότι η ευκαιριακή χρήση της κρίσης διαχείρισης μέσω της διαχείρισης κερδών είναι πιθανό να αποδυναμώσει τη συνάφεια αξίας των χρηματοοικονομικών λογιστικών πληροφοριών (Guay et al. 1996; Sankar and

Subrahmanyam 2001; Rego and Wilson 2012). . . Όπως τονίστηκε προηγουμένως, η ένταση μεταξύ της αναφοράς σχετικών πληροφοριών και της ευκαιριακής διαχείρισης κερδών στηρίζει τη συζήτηση για τη χρηματοοικονομική λογιστική για τους αναβαλλόμενους φόρους (IASB 2016a, FASB 2019). Ως εκ τούτου, είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τις πληροφορίες που περιέχονται στους αναβαλλόμενους φόρους όπως αντικατοπτρίζονται σε μελέτες συνάφειας αξίας και μελέτες διαχείρισης κερδών.

4.16 Μεθοδολογία έρευνας

Ο στόχος αυτής της έρευνας είναι μια συστηματική ανάλυση και σύνθεση της βιβλιογραφίας για τους αναβαλλόμενους φόρους με έμφαση στη συνάφεια αξίας και τις μελέτες διαχείρισης κερδών. Ο ορισμός και η οριοθέτηση της ερευνητικής περιοχής για τη σύνταξη και τη σύνθεση ενός σύνθετου δείγματος μελετών βασίζεται στη μεθοδολογία των Tranfield et al. (2003) για συστηματικές βιβλιογραφικές ανασκοπήσεις και μεθοδολογικές κατευθυντήριες γραμμές για συγκεκριμένα περιοδικά από τους Fisch and Block (2018) και Clark et al. (2020). Η διαφάνεια, η αναπαραγωγικότητα και η συστηματικότητα είναι γενικά κριτήρια ποιότητας για μια συστηματική ανασκόπηση (Denyer and Tranfield 2009). Η μεθοδολογία που εφαρμόζεται για τη συστηματική βιβλιογραφική ανασκόπηση αποτελείται από τρεις κύριες φάσεις: σχεδιασμός, υλοποίηση και αναφορά. Η φάση σχεδιασμού στοχεύει στον καθορισμό της ερευνητικής περιοχής και της ερευνητικής ανάγκης με βάση μια αρχική μη συστηματική βιβλιογραφική έρευνα. Το αποτέλεσμα αυτής της φάσης είναι μια a priori ερευνητική στρατηγική που συνοψίζει διάφορα ποιοτικά και σχετικά με το περιεχόμενο κριτήρια για την ένταξη και τον αποκλεισμό. Με βάση μια εκ των προτέρων στρατηγική αναζήτησης, οι συμβολοσειρές αναζήτησης ορίζονται και εφαρμόζονται σε διάφορες βάσεις δεδομένων για τον εντοπισμό μελετών για συγκεκριμένο θέμα. Τα αποτελέσματα αναζήτησης συμπληρώνουν άλλες μεθόδους αναζήτησης. Σύνθεση σχετικών μελετών τελικό βήμα της φάσης υλοποίησης. Η φάση αναφοράς αναφέρει και αξιολογεί κριτικά τα αποτελέσματα για να συνεισφέρει σημαντικά ευρήματα στο ερευνητικό πεδίο (Tranfield et al. 2003).

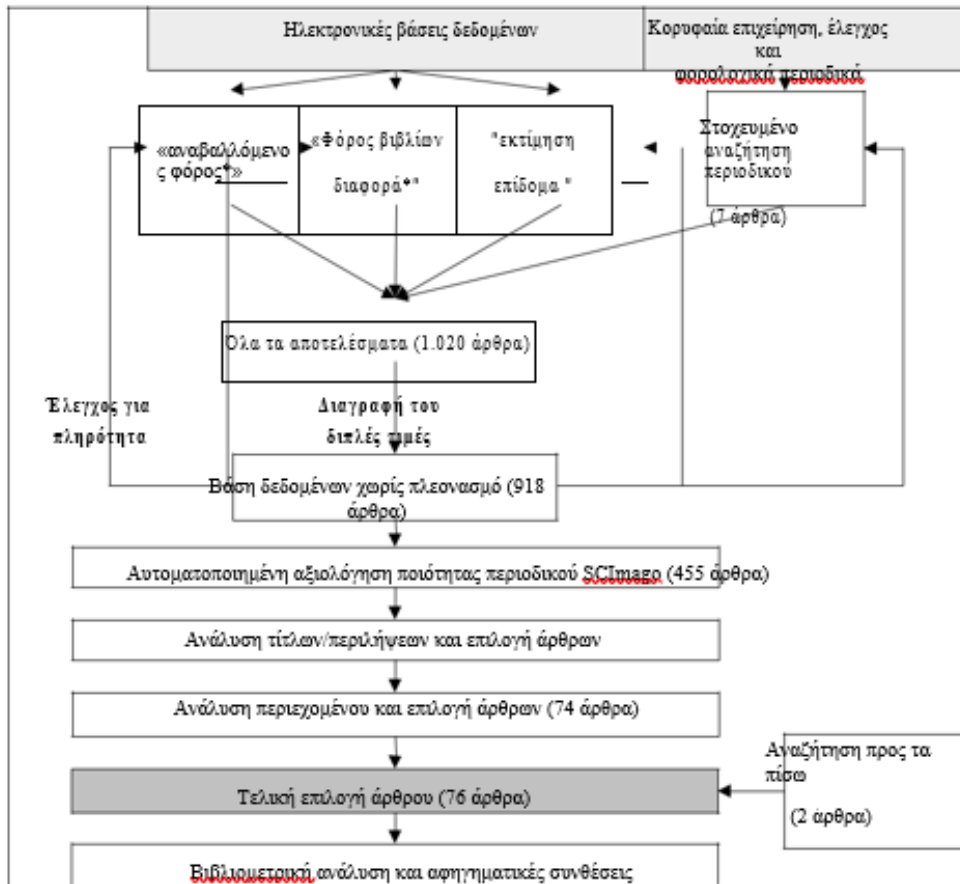
Τρεις ανεξάρτητες μέθοδοι αναζήτησης διασφαλίζουν την αναγνώριση ενός αντιπροσωπευτικού πληθυσμού άρθρων: Boolean αναζητήσεις μέσω ηλεκτρονικών βάσεων δεδομένων, στοχευμένες αναζητήσεις περιοδικών μέσω κορυφαίων περιοδικών και αντίστροφες αναζητήσεις (Hart 2001, Tranfield et al. 2003). Για να συμπεριληφθεί ένα άρθρο στην κριτική, πρέπει να πληροί δύο προϋποθέσεις. Πρώτον, πρέπει να είναι μια εμπειρική μελέτη που περιλαμβάνει αναλύσεις παλινδρόμησης. Δεύτερον, πρέπει να δημοσιευθεί σε ακαδημαϊκό περιοδικό υψηλής ποιότητας. Προκειμένου να εγγηθούμε την ποιότητα των περιοδικών και συνεπώς την ποιότητα των άρθρων που περιλαμβάνονται στην κριτική, χρησιμοποιούμε αυστηρά κριτήρια αποκοπής με βάση το SCImago Journal Review (SJR). Εξαιρούμε όλα τα άρθρα που δημοσιεύονται σε περιοδικά χωρίς κατηγορία ποιότητας SJR (Q1; Q2; Q3; Q4) ή στη χαμηλότερη δεκαδική SJR του δείγματός μας (SJR < 38). Όλα τα άρθρα στο χαμηλότερο τεταρτημόριο (SJR < 306) και όλα τα άρθρα από περιοδικά στην κατηγορία χαμηλότερης ποιότητας (Q4) εξετάστηκαν και αποκλείστηκαν ανάλογα

με την περίπτωση. Αυτά τα δύο κριτήρια αποκλείουν αμιγώς περιγραφικές εμπειρικές μελέτες και διασφαλίζουν ένα αποδεκτό πρότυπο επιστημονικής ποιότητας στις μελέτες που περιλαμβάνονται σε αυτήν την ανασκόπηση.

Η βάση δεδομένων EBSCOHost παρέχει περιοδικά του 2011 (I) και η βάση δεδομένων ScienceDirect παρέχει 1221 περιοδικά (II) με 351 περιοδικά που περιλαμβάνονται και στις δύο βάσεις δεδομένων. Για να αυξήσουμε περαιτέρω τον αριθμό των αναζητούμενων περιοδικών, εντοπίσαμε 64 σχετικά περιοδικά υψηλής ποιότητας που ασχολούνται με επιχειρηματικά, ελεγκτικά, οικονομικά και φορολογικά θέματα και δεν περιλαμβάνονται στις βάσεις δεδομένων EBSCOHost και ScienceDirect (III). Πρόσθετα βήματα αναζήτησης, όπως η αντίστροφη αναζήτηση, αυξάνουν ελαφρώς μόνο τον αριθμό των ημερολογίων που αναζητήθηκαν.

Εκτός από τον μεγάλο αριθμό των περιοδικών που αναζητήθηκαν, οι γενικές λέξεις-κλειδιά στα αγγλικά αυξάνουν τη δυνατότητα εντοπισμού σχετικών μελετών. Αυτές οι λέξεις-κλειδιά είναι "αναβαλλόμενος φόρος*", "λογιστική διαφορά φόρου*" και "διορθωτικό στοιχείο". Μια Boolean αναζήτηση εφάρμοσε λέξεις-κλειδιά στα πεδία: τίτλος, περίληψη και θέμα των σχετικών άρθρων. Οι στοχευμένες αναζητήσεις περιοδικών και οι αντίστροφες αναζητήσεις ανέλυσαν τον τίτλο των δυνητικά σχετικών άρθρων. Και στις τρεις περιπτώσεις, η επιλογή επικεντρώνεται σε ακαδημαϊκές δημοσιεύσεις στα αγγλικά. Δεν συμπεριλήφθηκαν άλλοι επίσημοι περιορισμοί αναζήτησης.

Το αποτέλεσμα των μεθόδων αναζήτησης είναι μια περιττή, θεματικά συγκεκριμένη βάση δεδομένων με πληροφορίες για τον συγγραφέα, το έτος δημοσίευσης, το περιοδικό, το ISSN του και την περίληψη κάθε προσδιορισμένου άρθρου. Μετά την αξιολόγηση της ποιότητας του περιοδικού, διατηρούμε 455 από τα 918 άρθρα που πληρούν τα κριτήρια ποιότητας. Η απόφαση να συμπεριληφθεί ή να εξαιρεθεί ένα άρθρο στο τελικό δείγμα εξαρτιόταν από εκ των προτέρων καθορισμένα κριτήρια. Κατά συνέπεια, 204 άρθρα αποκλείονται επειδή δεν είναι εμπειρικά ή δεν περιλαμβάνουν αναλύσεις παλινδρόμησης. Άλλοι λόγοι αποκλεισμού είναι ότι οι μελέτες δεν επικεντρώνονται στη διαχείριση κερδών ή στη συνάφεια αξίας που σχετίζεται με αναβαλλόμενους φόρους (139 άρθρα) και ότι ο σχεδιασμός της εμπειρικής μελέτης περιελάμβανε μόνο συνολικές λογιστικές φορολογικές διαφορές χωρίς ξεχωριστή μεταβλητή αναβαλλόμενου φόρου (38 άρθρα). Η διαδικασία αναζήτησης κατέληξε σε μια λίστα με 74 σχετικές μελέτες. Σε ένα τελευταίο βήμα, οι βιβλιογραφίες αυτών των 74 μελετών αναλύονται χρησιμοποιώντας μια μέθοδο αναζήτησης προς τα πίσω, με αποτέλεσμα 2 επιπλέον μελέτες. Το τελικό δείγμα περιλαμβάνει 76 άρθρα που δημοσιεύτηκαν μεταξύ 1972 και 2019 σε υψηλής ποιότητας ακαδημαϊκά περιοδικά. Το σχήμα 2 δείχνει ολόκληρη τη διαδικασία αναζήτησης.

Εικ. 2 Διαδικασία επιλογής αντικειμένου

Πλαίσιο κατηγοριοποίησης άρθρων

Εστιάζουμε σε δύο γραμμές εμπειρικής έρευνας για τη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας — δηλαδή, έρευνα σχετικά με την αξία και έρευνα διαχείρισης κερδών— και χρησιμοποιούμε ένα πλαίσιο κατηγοριοποίησης βάσει περιεχομένου για τη δομή του σώματος της έρευνας. Άλλα μικρότερα ερευνητικά σώματα συζητούν τις ρυθμιστικές επιπτώσεις της αναβαλλόμενης φορολογικής λογιστικής (π.χ. Haupt and Ismer 2013; Eiler and Kutcher 2016), τη φορολογική επιθετικότητα και τις προκύπτουσες φορολογικές διαφορές βιβλίων (π.χ. Lennox et al. 2013; Neifar and Utz) και 201 ο αντίκτυπος των υποχρεωτικών αναβαλλόμενων φορολογικών ελέγχων (π.χ. Kraft και Lopatta 2016, Laurion et al. 2017). Οι πρόσφατες ερευνητικές κατευθύνσεις δεν περιλαμβάνονται σε αυτήν την ανασκόπηση.

Οι μελέτες συνάφειας αξίας εξετάζουν εάν η χρηματοοικονομική αναφορά, και ειδικότερα η λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας, παρέχει στους ενδιαφερόμενους και στους μετόχους πληροφορίες χρήσιμες για μελλοντικές αποφάσεις (Barth et al. 2001a). Ένας μεγάλος αριθμός

εμπειρικών μελετών συζητούν τη συνάφεια αξίας των αναβαλλόμενων φόρων, με τις περισσότερες εκτιμώμενες παραλλαγές της ακόλουθης εξίσωσης:

$$Y = 0 + 1DT + 2... NCV +$$

όπου το Y αντιπροσωπεύει τη μεταβλητή οικονομικής απόδοσης που υποχωρεί στη μεταβλητή αναβαλλόμενου φόρου (DT) και ένα σύνολο μεταβλητών ελέγχου (CV), συμπεριλαμβανομένου του όρου σφάλματος ε.

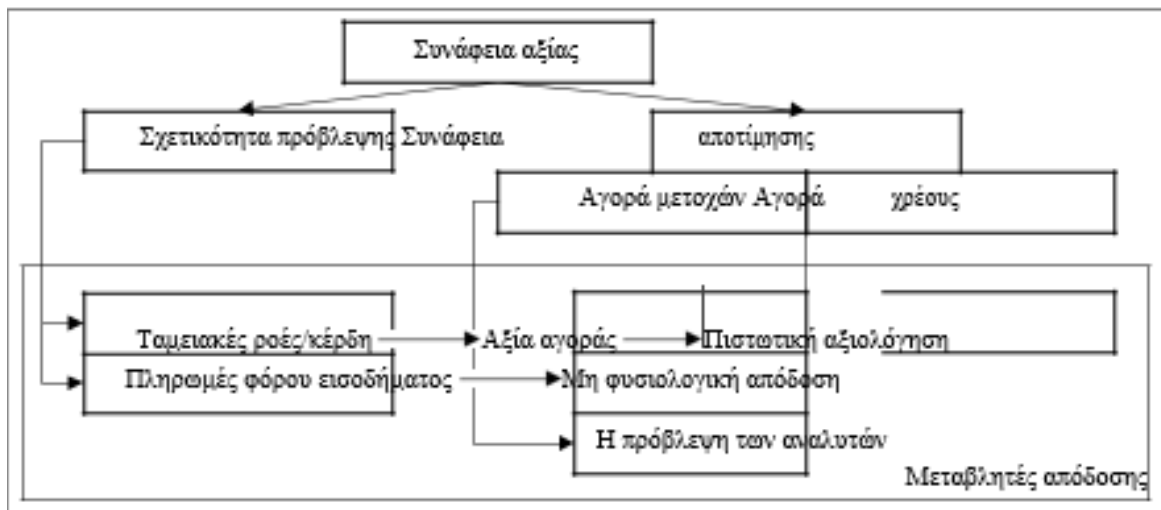
Οι μελέτες συνάφειας τιμών χρησιμοποιούν διαφορετικούς τύπους μεταβλητών απόδοσης. Με βάση τον Beaver (2002), αυτή η ανασκόπηση ομαδοποιεί μελέτες συνάφειας αξίας σύμφωνα με τη μεταβλητή απόδοσης που χρησιμοποιείται με τις κατηγορίες «μελέτες συνάφειας πρόβλεψης» και «μελέτες συνάφειας αξιολόγησης».

Οι μελέτες συνάφειας προβλέψεων αξιολογούν τη σχέση μεταξύ των αναβαλλόμενων φόρων και των λογιστικών μεταβλητών που σχετίζονται με τις ταμειακές ροές, συμπεριλαμβανομένων των ταμειακών ροών, των κερδών και των πληρωμών φόρου εισοδήματος (Beaver 2002). Η διεθνής λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας ακολουθεί μια προσέγγιση ισολογισμού σε συνδυασμό με μια άποψη υποχρέωσης ταξινομώντας τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις (αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις) ως υποχρεώσεις (στοιχεία ενεργητικού). Αυτά τα στοιχεία συνεισφέρουν θετικά (αρνητικά) στην αξία της εταιρείας και συνεπώς στις μελλοντικές ταμειακές ροές (Haru-mona 2017). Λόγω της αβέβαιης πραγματοποίησης των αναβαλλόμενων φόρων, οι υποστηρικτές της άποψης της υποχρέωσης υποστηρίζουν ότι οι σχετικές ταμειακές ροές είναι εξαιρετικά ασαφείς, με παρούσα αξία κοντά στο μηδέν. Επειδή οι περισσότεροι αναβαλλόμενοι φόροι προκύπτουν από λειτουργικές και τακτικά επαναλαμβανόμενες δραστηριότητες, οι νεοδημιουργούμενες προσωρινές διαφορές στην ίδια χρήση αντικαθιστούν άμεσα τις επιμέρους αναστρεφόμενες προσωρινές διαφορές. Ως αποτέλεσμα, η αντικατάσταση των ακυρωμένων αναβαλλόμενων φόρων με νέους αναβαλλόμενους φόρους καθυστερεί την τελική αντιστροφή των αναβαλλόμενων φόρων επ' αόριστον, θέτοντας έτσι υπό αμφισβήτηση τη συνάφεια της αξίας των αναβαλλόμενων φόρων (IASB 2016b).

Οι μελέτες συνάφειας αποτίμησης αξιολογούν τον τρόπο με τον οποίο οι πληροφορίες που παρέχονται από τους αναβαλλόμενους φόρους εφαρμόζονται στις διαδικασίες λήψης αποφάσεων διάφορων χρηστών οικονομικών καταστάσεων (Barth et al. 2001b; Beaver 2002). Εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι πληρούν τις απαιτήσεις της άποψης της υποχρέωσης, πληρούται η βασική απαίτηση για εξέταση από τις κεφαλαιαγορές και η συνάφεια της αξίας τους (Barth et al. 2001b). Οι κεφαλαιαγορές που εξετάζονται περιλαμβάνουν το χρηματιστήριο και την αγορά χρέους. Το Σχήμα 3 δείχνει την κατηγοριοποίηση των μελετών συνάφειας αξίας σύμφωνα με τις μεταβλητές απόδοσης που χρησιμοποιούνται.

Λόγω της μελλοντικής φύσης των αναβαλλόμενων φόρων, η λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας αναπόφευκτα παρουσιάζει ευκαιρίες για διαχείριση κερδών. Η έρευνα διαχείρισης κερδών στο πεδίο αναλύει εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι εργαλείο ή δείκτης διαχείρισης κερδών. Οι μελέτες χρησιμοποιούν διαφορετικούς τύπους μέτρων διαχείρισης κερδών με βάση δεδουλευμένα, κατώτατα όρια ή εσφαλμένες/υπερεκτιμήσεις (Dechow and Skinner 2000; Dichev et al. 2013).

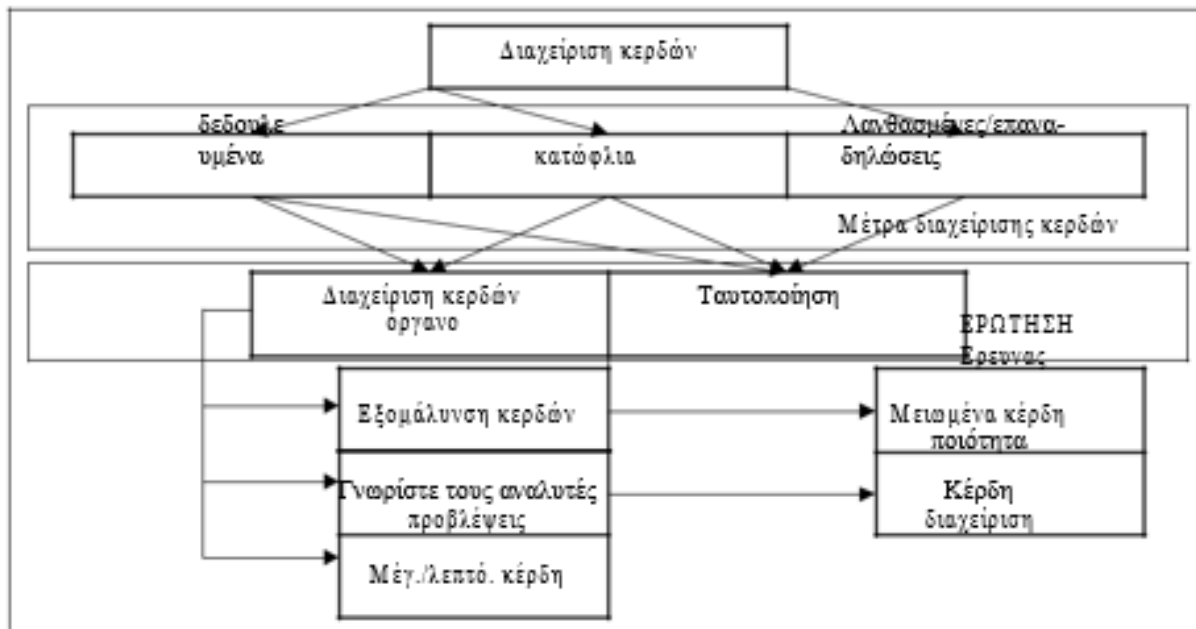
Οι ανακρίβειες/αναδιατυπώσεις παρέχουν πληροφορίες σχετικά με την έκταση και τις συνθήκες της ευκαιριακής λογιστικής μιας επιχείρησης. Έρευνα που βασίζεται σε εσφαλμένες/επαναδιατυπώσεις διερευνά εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι αποτελούν δείκτη διαχείρισης κερδών (Frank and Rego 2006· Ettredge et al. 2008). Η χρήση ορίων μπορεί να αποκαλύψει κίνητρα για τη διαχείριση ή την εξομάλυνση των κερδών προς τα πάνω, προς τα κάτω ή προς τις προβλέψεις των αναλυτών. Τα δεδουλευμένα είναι μια μαθηματική εκτίμηση για τη διαχείριση εσόδων, υπολογίζονται ως η διαφορά μεταξύ του καθαρού κέρδους και των ταμειακών ροών από λειτουργικές δραστηριότητες. Τα υπόλοιπα μη νομισματικά έσοδα και δαπάνες (δευλεύματα) μπορούν να χωριστούν (με βάση τις διαδικασίες προσέγγισης) σε κανονικά και διακριτικά δεδουλευμένα, όπου τα διακριτικά δεδουλευμένα ορίζονται ως τα αποτελέσματα της διαχείρισης του εισοδήματος (Jones 1991; Healy and Wahlen 1999). Το Σχήμα 4 δείχνει την κατηγοριοποίηση των μελετών διαχείρισης κερδών ανά ερευνητικά ερωτήματα και μέτρα διαχείρισης κερδών που χρησιμοποιήθηκαν.

Εικ. 3 Κατηγοριοποίηση μελετών συνάφειας αξίας

4.17 Βιβλιογραφική ανάλυση

Η βιβλιογραφική ανάλυση 76 επιλεγμένων άρθρων, που στοχεύει στον προσδιορισμό της δομής και της ανάπτυξης του ερευνητικού πεδίου, βασίζεται στις εκδόσεις Zupic and Čater (2015) και Block and Fisch (2020). Μια ποσοτική προσέγγιση μπορεί να εντοπίσει συσχετισμούς, εξελίξεις και πιθανές προκαταλήψεις σε έναν συγκεκριμένο τομέα της έρευνας (Zupic και Čater 2015). Αυτή η ενότητα περιλαμβάνει ανάλυση θεμάτων, ανάλυση τάσεων δημοσίευσης, ανάλυση συσχέτισης και ανάλυση τήξης.

Εικ. 3 Κατηγοριοποίηση μελετών συνάφειας αξίας

4.17.1 Ανάλυση θεμάτων

Θεματικά, οι κύριες ροές της βιβλιογραφίας για τους αναβαλλόμενους φόρους αποτελούνται από μελέτες συνάφειας αξίας - με υποκατηγορίες εστιασμένες στη συνάφεια των προβλέψεων και τη συνάφεια αποτίμησης - και μελέτες διαχείρισης κερδών - με υποκατηγορίες που σχετίζονται με δεδουλευμένα, κατώτατα όρια και ανακρίβειες/αναδιατυπώσεις. Όπως φαίνεται στο Σχ. 5, 62 από τις 76 μελέτες αναλύουν μόνο μία από αυτές τις υποκατηγορίες, 13 μελέτες αναλύουν δύο υποκατηγορίες και μία μελέτη αναλύει τρεις υποκατηγορίες. 6 από τις 76 μελέτες μελετούν τόσο τη συνάφεια αξίας όσο και τη διαχείριση κερδών. Οι περισσότερες μελέτες (53) αναλύουν τη συνάφεια της αξίας των αναβαλλόμενων φόρων (A; B). Το δεύτερο κύριο θέμα έρευνας είναι η διαχείριση κερδών με βάση τα κατώφλια (D)

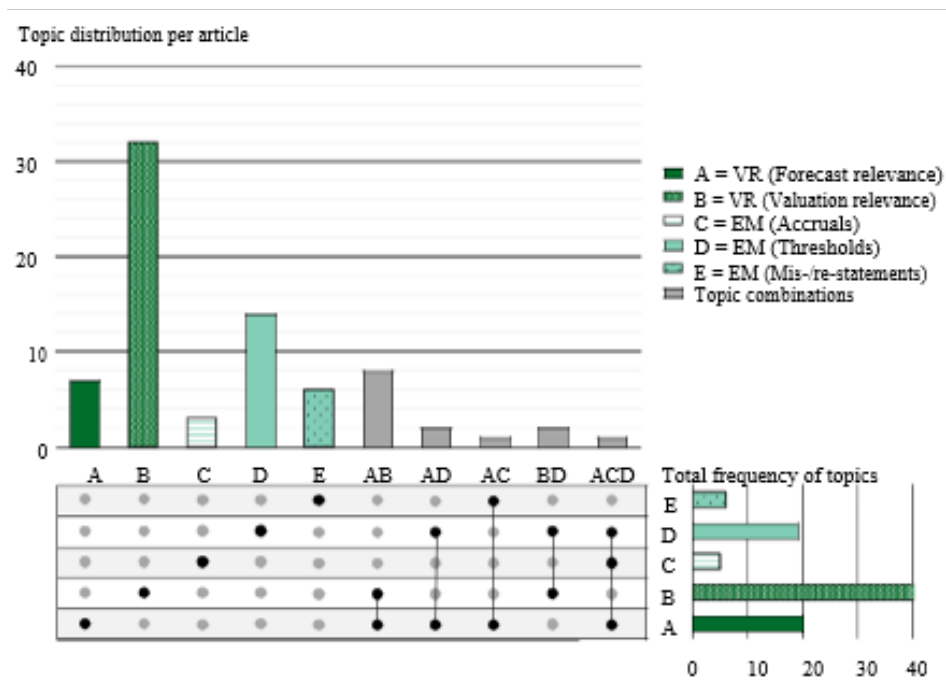
4.17.2 Ανάλυση των τάσεων των δημοσιεύσεων

Η ανάλυση τάσεων δημοσίευσης αξιολογεί τον αριθμό των άρθρων που δημοσιεύονται ανά έτος, μαζί με τις προδιαγραφές του άρθρου (π.χ. προέλευση συγγραφέα) και τις προδιαγραφές του δείγματος (π.χ. τον αριθμό των ετών παρακολούθησης και τα έτη εταιρείας για μεμονωμένες μελέτες). Έτσι, τα μεμονωμένα άρθρα έχουν πολλαπλές θεματικές κατηγοριοποιήσεις και εμφανίζονται δύο ή τρεις φορές στο γράφημα. Επομένως, ο αριθμός των άρθρων (88) που εμφανίζονται στο γράφημα είναι μεγαλύτερος από τον απόλυτο αριθμό των άρθρων που αναλύθηκαν (76), λόγω αυτών των πολλαπλών κατηγοριοποιήσεων. Το Σχήμα 6 δείχνει πώς αναπτύχθηκε ο αριθμός των δημοσιεύσεων τις τρεις δεκαετίες που αναλύθηκαν.

Ο συνολικός αριθμός των δημοσιευμένων άρθρων παρουσιάζει διακυμάνσεις και παρουσιάζει ανοδική πορεία μέχρι το 2016 και πτωτική τάση για τα επόμενα χρόνια. Τα έτη 2004 και 2016 παρουσιάζουν τους υψηλότερους απόλυτους αριθμούς δημοσιεύσεων. Καθώς ο αριθμός των άρθρων που δημοσιεύονται ανά έτος ποικίλλει σημαντικά, οι αριθμοί δημοσιεύσεων κάτω του μέσου όρου για την περίοδο 2017-2018 δεν υποδηλώνουν απαραίτητως μόνιμη μείωση του ερευνητικού ενδιαφέροντος. Πράγματι, ο απόλυτος αριθμός δημοσιεύσεων για το 2019 ήδη αυξάνεται.

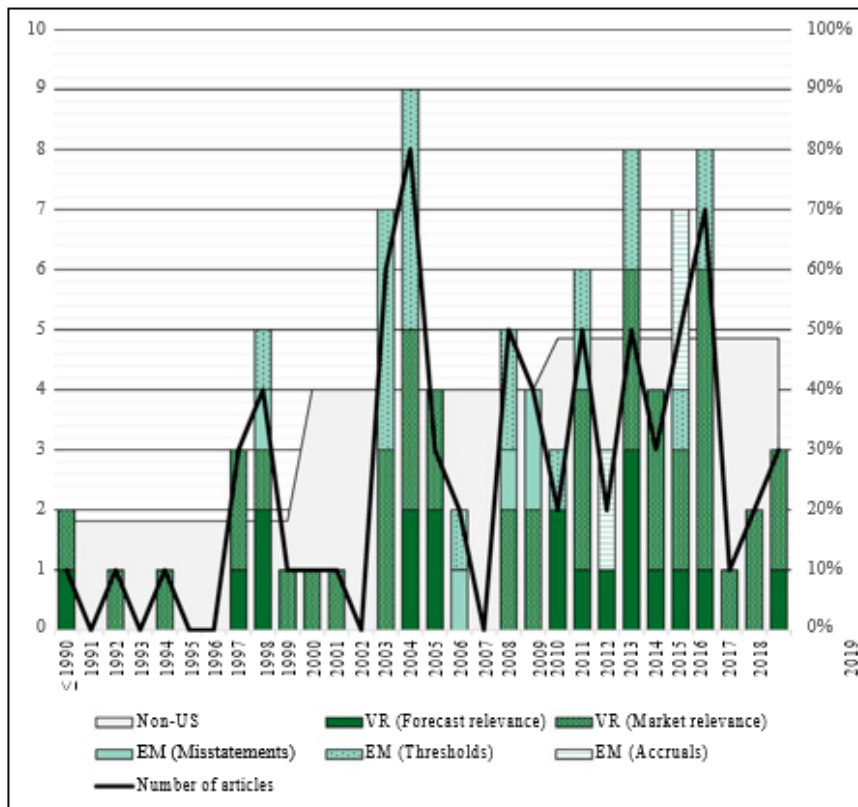
Ο αριθμός των μελετών διαχείρισης κερδών ακολουθεί παρόμοιο μοτίβο. Όλες οι μελέτες σχετικά με τη διαχείριση κερδών δημοσιεύονται μεταξύ 1998 και 2016. Ο αριθμός των μελετών για τη διαχείριση κερδών αυξήθηκε απότομα μεταξύ 2003 και 2016: αντιπροσωπεύουν περισσότερο από το 40% των μελετών για ολόκληρη την υπό εξέταση περίοδο. Δεδομένου ότι η θεματική κατηγοριοποίηση βασίζεται στο εφαρμοσμένο μοντέλο παλινδρόμησης, οποιαδήποτε μελέτη συνάφειας αξίας που εξετάζει μόνο την πιθανή σχέση μεταξύ αναβαλλόμενων φόρων και διαχείρισης κερδών και που δεν εφαρμόζει ξεχωριστό μοντέλο παλινδρόμησης δεν υπολογίζεται ξεχωριστά ως μελέτη διαχείρισης κερδών. Σε αυτήν την κατηγοριοποίηση, η εμπειρική έρευνα αναβαλλόμενου φόρου που εξετάζει τη διαχείριση κερδών είναι περίπου τόσο κοινή όσο και οι μελέτες συνάφειας αξίας. Σε αντίθεση με άλλες τάσεις, ο αριθμός των μελετών συνάφειας αξίας αυξάνεται σχετικά ομαλά κατά την περίοδο παρακολούθησης. Επιπλέον, ο αριθμός των συγγραφέων εκτός ΗΠΑ αυξήθηκε σταθερά στο 48% κατά την υπό εξέταση περίοδο.

Η συζήτηση, η ανακοίνωση και η εφαρμογή του SFAS No. 109 (ASC 740) προκάλεσε αρχικό ερευνητικό ενδιαφέρον μεταξύ των Αμερικανών επιστημόνων στις αρχές της δεκαετίας του 1990. Οι αναβαλλόμενοι φόροι έπαιξαν δευτερεύοντα ρόλο στη διεθνή λογιστική πρακτική αυτή την εποχή. Οι Αμερικανοί μελετητές ξεκίνησαν έτσι μια επιστημονική συζήτηση σχετικά με το εάν το νέο πρότυπο οδηγεί σε πολύτιμες σχετικές πληροφορίες. Η συζήτηση κατέληξε στη δημοσίευση μελετών σχετικά με την αξία κατά την πρώτη περίοδο παρατήρησης (1990–2000). Το 90% αυτών των πρώιμων μελετών εξετάζουν εταιρείες των ΗΠΑ και το 82% αυτών των μελετών έχουν αμερικανούς συγγραφείς. Κατά τη δεύτερη και τρίτη δεκαετία παρατήρησης (2001–2010, 2011–2019), το μερίδιο των επιστημόνων εκτός ΗΠΑ αυξήθηκε σταθερά στο 48%. Αυτή η τάση είναι συνεπής με την αυξανόμενη σημασία των αναβαλλόμενων φόρων στη διεθνή λογιστική πρακτική, που συνοδεύεται από κανονιστικές αλλαγές (βλ. Ενότητα 2).

Εικ. 5 Κατανομή θεμάτων

Τη δεύτερη (2001–2010) και την τρίτη δεκαετία (2011–2019), η περαιτέρω έρευνα πυροδοτήθηκε από σημαντικά λογιστικά σκάνδαλα όπως η Enron, η WorldCom ή η Xerox, καθώς και η οικονομική κρίση το 2008 και διάφορες ρυθμιστικές αλλαγές. Επιπλέον, οι ερευνητές έχουν παρακινηθεί από τη συνεχιζόμενη συζήτηση μεταξύ των συντακτών, των ρυθμιστών, των δημιουργών προτύπων και των χρηστών των οικονομικών καταστάσεων σχετικά με το εάν οποιοδήποτε όφελος στη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας μπορεί να δικαιολογήσει σχετικά υψηλά λογιστικά κόστη (Beechy 2007; Colley et al. 2009; Bauman and Shaw 2016 Brouwer and Naarding 2018). Αυτά τα κίνητρα παρακίνησαν τόσο τις μελέτες διαχείρισης εσόδων όσο και τις μελέτες συνάφειας αξίας.

Εικ. 6 Ανάλυση τάσεων δημοσίευσης σε ετήσια βάση

Η μέση περίοδος παρατήρησης και ο μέσος αριθμός παρατηρήσεων ανά επιχειρηματικό έτος αυξάνονται τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Με την καλύτερη διαθεσιμότητα δεδομένων και την εναρμόνιση των διεθνών λογιστικών προτύπων, είναι πλέον δυνατά μεγαλύτερα δείγματα και μελέτες μεταξύ των χωρών.

4.17.3 Ανάλυση συνεργατών

Πραγματοποιούμε ανάλυση συνεργατών για να εντοπίσουμε τα κορυφαία περιοδικά και χώρες που συνεισφέρουν. Υπάρχουν 7 κορυφαία συνεισφέροντα περιοδικά με τουλάχιστον τρία δημοσιευμένα άρθρα. Ο Πίνακας 2 δείχνει τα κορυφαία συνεισφέροντα περιοδικά (σε φθίνουσα σειρά) με βάση τον αριθμό των δημοσιευμένων άρθρων. Οι πρώτοι συγγραφείς των μελετών που αναλύθηκαν προέρχονται από 13 χώρες. Ο Πίνακας 3 παραθέτει την προέλευση των πρώτων συγγραφέων με βάση τον αριθμό των δημοσιευμένων άρθρων.

Τα άρθρα είναι ιδιαίτερα συγκεντρωμένα σε μικρό αριθμό περιοδικών, καθώς το 62% των άρθρων δημοσιεύονται μόνο σε 7 διαφορετικά περιοδικά. Η αξιολόγηση ποιότητας περιοδικών SCImago

κατατάσσει 5 από αυτά τα κορυφαία συνεισφέροντα περιοδικά ως Q1, ένα ως Q2 και μόνο ένα καθώς το Q4 δείχνει ότι αυτό το θέμα συζητείται συχνά σε υψηλής ποιότητας λογιστικά και φορολογικά περιοδικά (SCImago 2019). Οι χώρες προέλευσης των κορυφαίων περιοδικών που συνεισφέρουν αντικατοπτρίζουν τον ηγετικό ρόλο των αμερικανικών περιοδικών, καθώς τα τρία κορυφαία συνεισφέροντα περιοδικά έχουν έδρα στις ΗΠΑ. Με παρόμοιο τρόπο, οι περισσότεροι από τους πρώτους συγγραφείς είναι από τις ΗΠΑ, γεγονός που υποδηλώνει περαιτέρω τον ηγετικό ρόλο της αμερικανικής έρευνας στον τομέα αυτό. Η συνολική συγκέντρωση σε χώρες κοινού δικαίου –όπως οι ΗΠΑ, η Αυστραλία και το ΗΒ– και η λογιστική που βασίζεται σε πρότυπα κοινού δικαίου –όπως τα GAAP και τα ΔΠΧΑ των ΗΠΑ – φαίνεται να συμπίπτει με μεγάλο ποσό αναβαλλόμενου φόρου σε αυτές τις συνθήκες (Atwood et al . 2010).

4.17.4 Ανάλυση Αναφορών

Η ανάλυση παραπομπών προσδιορίζει τον αντίκτυπο και τη δημοτικότητα ενός άρθρου στην επιστημονική κοινότητα μετρώντας πόσες φορές το αναφέρουν άλλα άρθρα (Zuric και Čater 2015). Η ανάλυση αναφορών μας καλύπτει και τα 76 προσδιορισμένα άρθρα. Δεν βρήκαμε σημαντικές διαφορές μεταξύ των προτύπων παραπομπών των μελετών συνάφειας αξίας και των μελετών διαχείρισης κερδών. Το Σχήμα 7 δείχνει τα αποτελέσματα.

Στο Σχ. 7, κάθε φούσκα αντιπροσωπεύει ένα άρθρο που εμπίπτει σε έναν από τους δύο κύκλους ανάλογα με τη συχνότητα των αναφορών. Οι φυσαλίδες με μοτίβο αντιπροσωπεύουν εκδόσεις εκτός ΗΠΑ, ενώ οι μονόχρωμες φυσαλίδες αντιπροσωπεύουν εκδόσεις των ΗΠΑ. Μια γραμμή μεταξύ δύο άρθρων απεικονίζει μια παραπομπή. Ο εσωτερικός κύκλος δείχνει τα 15 άρθρα με τη μεγαλύτερη επιρροή που αναφέρονται 9 έως 28 φορές στις μελέτες που αναλύθηκαν. Ο εξωτερικός κύκλος εμφανίζει άρθρα που αναφέρονται έως και 8 φορές. Κάθε άρθρο αναφέρει τουλάχιστον ένα άρθρο στο δείγμα, υποδεικνύοντας ένα συνεκτικό και έντονα συνδεδεμένο πεδίο έρευνας. Σε έναν στενό κύκλο, 7 από τις 15 μελέτες δημοσιεύονται την πρώτη δεκαετία της έρευνας ($\leq 1990-2000$) και άλλα 7 άρθρα δημοσιεύονται στη δεύτερη δεκαετία της έρευνας (2001–2010). Μόνο ένα άρθρο έχει δημοσιευτεί την τελευταία δεκαετία (2011–2019). Αμερικανοί μελετητές έγραψαν και τα 15 άρθρα με τις περισσότερες αναφορές, υποδεικνύοντας την ισχυρή επιρροή των ΗΠΑ στον ερευνητικό τομέα.

4.17.5 Περίληψη των αποτελεσμάτων της βιβλιογραφικής ανάλυσης

Μια βιβλιογραφική ανάλυση δείχνει ότι ο αριθμός των άρθρων που σχετίζονται με τη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας έχει αυξηθεί τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Η έρευνα επικεντρώνεται κυρίως σε ζητήματα που σχετίζονται με την αξία. Τα θέματα διαχείρισης κερδών υποεκπροσωπούνται, ιδιαίτερα την πρώτη δεκαετία (1990–1999). Στη δεύτερη και τρίτη δεκαετία (2000–2019), ο αριθμός των μελετών διαχείρισης κερδών αυξάνεται.

Το ποσοστό των συγγραφέων εκτός ΗΠΑ αυξάνεται επίσης καθώς η λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας έχει γίνει μείζον θέμα στη διεθνή λογιστική πρακτική. Ωστόσο, τα αποτελέσματα της ανάλυσης παραπομπών καθορίζουν μια μεροληψία αναφορών προς παλαιότερες δημοσιεύσεις στις ΗΠΑ. Δύο παράγοντες μπορούν κυρίως να εξηγήσουν αυτή την προκατάληψη. Πρώτον, ο ηγετικός ρόλος των GAAP των ΗΠΑ στην ανάπτυξη και εφαρμογή αρχών λογιστικής αναβαλλόμενης φορολογίας οδηγεί σε πρώιμο ενδιαφέρον για την έρευνα αναβαλλόμενης φορολογίας με επίκεντρο τις ΗΠΑ. Τα εθνικά πρότυπα (π.χ. γερμανικά GAAP, αυστραλιανά GAAP ή GAAP του Ηνωμένου Βασιλείου) και τα διεθνή πρότυπα (IFRS) ακολουθούν τις λογιστικές αρχές των ΗΠΑ για τον αναβαλλόμενο φόρο (βλ. Ενότητα 2). Δεύτερον, η ανάλυση παραπομπών γενικά περιλαμβάνει μια προκατάληψη προς προηγούμενες δημοσιεύσεις (Zuric και Čater 2015). Πρώιμες μελέτες που αναφέρονται συχνά (π.χ. Amir et al. 1997; Ayers 1998; Miller and Skinner 1998; Amir and Sougiannis 1999) αναλύουν τα πιθανά εφάπαξ αποτελέσματα της εφαρμογής του SFAS 109 που μπορεί να έχουν περιορισμένη μελλοντική σημασία.

Η χρήση παρόμοιων δειγμάτων από αυτές και άλλες πρώιμες αμερικανικές μελέτες υπερεκτιμά το αποτέλεσμα που περιγράφεται.

4.18 Αφηγηματική σύνθεση

Η αφηγηματική μας σύνθεση 76 επιλεγμένων άρθρων στοχεύει στη σύνθεση και σύγκριση των στοιχείων από μεμονωμένες μελέτες. Σύμφωνα με τους Clark et al. (2020), το κύριο αποτέλεσμα της ανασκόπησης της βιβλιογραφίας είναι μια καλά δομημένη περίληψη που παρέχει τη βάση για μελλοντικές μελέτες. Επομένως, βασίζουμε τη σύνθεσή μας στο πλαίσιο κατηγοριοποίησης που παρουσιάζεται στο κεφ. 5.

4.18.1 Αφηγηματική σύνθεση μελετών συνάφειας αξίας

Σύμφωνα με το πλαίσιο κατηγοριοποίησης, οι μελέτες συνάφειας αξίας μπορούν να χωριστούν σε μελέτες συνάφειας προβλέψεων και μελέτες συνάφειας αποτίμησης.

Οι μελέτες συνάφειας προβλέψεων αναλύουν την προγνωστική δύναμη των λογιστικών πληροφοριών σχετικά με τη μελλοντική ανάπτυξη μιας εταιρείας. Οι μελέτες σχέσης συνάφειας αποτίμησης που βασίζονται σε μελέτες σχέσης συνάφειας προβλέψεων αναλύουν την προγνωστική δύναμη των λογιστικών πληροφοριών σχετικά με μεταβλητές της αγοράς μετοχών ή χρεογράφων και εξετάζουν εάν οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων λαμβάνουν υπόψη τις μεταβλητές αναβαλλόμενης φορολογίας (Barth et al. 2001b; Beisland 2009).

4.18.1.1 Προβλεπόμενη συνάφεια: πληρωμές φόρου εισοδήματος

Κατά την αξιολόγηση της αναμενόμενης συνάφειας των αναβαλλόμενων φόρων, οι μελλοντικές πληρωμές φόρου εισοδήματος είναι η πιο προφανής εξαρτημένη μεταβλητή επειδή "μια αναβαλλόμενη φορολογική υποχρέωση ή περιουσιακό στοιχείο αντιπροσωπεύει αύξηση ή μείωση στους πληρωτέους ή επιστρεπτέους φόρους σε μελλοντικά έτη" (ASC 740 -10-45-5). Στις προβλέψεις μελλοντικών πληρωμών φόρου εισοδήματος χρησιμοποιώντας προηγούμενες αξίες πληρωμών φόρου εισοδήματος με και χωρίς καθαρούς αναβαλλόμενους φόρους, η συμπερίληψη μεταβλητών αναβαλλόμενου φόρου βελτιώνει την προγνωστική δύναμη των μελλοντικών φόρων εισοδήματος έως και πέντε χρόνια αργότερα. Αυτή η συσχέτιση είναι ιδιαίτερα σημαντική κατά το πρώτο έτος πρόβλεψης και είναι ισχυρότερη για τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις παρά για τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις (Cheung et al. 1997; Jackson 2015; Murdoch et al. 2015; Johnston and Kutcher 2016). Ωστόσο, ο λογιστικός χρόνος και συγκεκριμένες συνιστώσες των αναβαλλόμενων φόρων (π.χ. αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις από αποζημίωση βάσει μετοχών) φαίνεται να περιορίζουν αυτή τη σχέση (Laux 2013; Johnston and Kutcher 2016), καθώς μόνο οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και υποχρεώσεις περιλαμβάνονται στο εισόδημα πριν από το φορολογητέο εισόδημα παρέχουν μελλοντικές πληροφορίες σχετικά με τις μελλοντικές πληρωμές φόρου εισοδήματος για μια προβλεπόμενη περίοδο έως και πέντε ετών (Laux 2013).

Ως αποτέλεσμα, οι αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις που σχετίζονται με τις αποσβέσεις, οι οποίες αντιπροσωπεύουν ένα από τα μεγαλύτερα στοιχεία των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων, δεν προβλέπονται σχετικές, όπως αναλαμβάνονται από το ASC 740 (Laux 2013). Αυτό το εύρημα μπορεί να εξηγήσει, μεταξύ άλλων, την περιορισμένη εικαζόμενη συνάφεια των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων. Οι Mear et al. (2019) επικρίνουν τη χαμηλή προγνωστική ικανότητα των αναβαλλόμενων φόρων για μελλοντικές πληρωμές φόρου εισοδήματος. Οι συγγραφείς βρίσκουν τη συνάφεια της πρόβλεψης αναβαλλόμενου φόρου για μελλοντικούς φόρους εισοδήματος μόνο εάν εξαιρούν τις παρατηρήσεις για μια ζημιόγono εταιρική χρήση. Στο γερμανικό περιβάλλον, ο Chluddek (2011) δεν βρίσκει καμία σχέση μεταξύ του αναβαλλόμενου φορολογικού κόστους και των μελλοντικών φορολογικών ταμειακών ροών. Αυτό το αποτέλεσμα μπορεί να σχετίζεται με τη γερμανική λογιστική παράδοση, στην οποία οι εταιρείες δεν επικεντρώνονταν στις αναβαλλόμενες φορολογικές δαπάνες τα πρώτα χρόνια (Chluddek 2011) ή υποδηλώνει έλλειψη συνάφειας αξίας των αναβαλλόμενων φορολογικών εξόδων όπως αναφέρονται σύμφωνα με τα ΔΠΧΑ.

4.18.1.2 Προβλέψεις Συνάφεια: Ταμειακές Ροές/Κέρδη

Σε αντίθεση με τις μελλοντικές πληρωμές φόρου εισοδήματος, οι μελλοντικές ταμειακές ροές/κέρδη που εξαρτώνται από αναβαλλόμενους φόρους μπορούν να παρέχουν μια πιο ολοκληρωμένη εικόνα της μελλοντικής ανάπτυξης των επιχειρήσεων. Προηγούμενες μελέτες στις ΗΠΑ βασισμένες στο SFAS No. 109 (ASC 740) διαπίστωσαν ότι οι αλλαγές στην αποτίμηση, οι αλλαγές στις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και οι αλλαγές στις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις σχετίζονται με μελλοντικά κέρδη των επιχειρήσεων (Cheung et al. 1997· Behn et al., 1998 Miller and Skinner 1998, Legoria and Sellers 2005). Πρόσφατες μελέτες

υπογραμμίζουν ότι η διάταξη παρέχει ειδικότερα ιδιωτικές πληροφορίες σχετικά με τη μελλοντική κερδοφορία μιας επιχείρησης (Edwards 2018; Dhaliwal et al. 2013). Μια σημαντική αύξηση των προβλέψεων προηγείται των σημαντικά χαμηλότερων μελλοντικών κερδών (Edwards 2018). Η απώλεια εταιρικών ετών με σημαντική αύξηση του επιδόματος είναι πιο επίμονη (Dhaliwal et al. 2013). Οι Lev και Nissim (2004) συγκρίνουν την προγνωστική ισχύ των αναβαλλόμενων φόρων με την προβλεπτική δύναμη των συνολικών λογιστικών διαφορών. Οι Lev και Nissim (2004) βρίσκουν ότι οι συνολικές λογιστικές φορολογικές διαφορές είναι πιο χρήσιμες για την πρόβλεψη μεταβολών στα κέρδη από τους αναβαλλόμενους φόρους. Έτσι, η αύξηση των κερδών συνδέεται θετικά με τις διαφορές λογιστικών φόρων, αν και οι αναβαλλόμενοι φόροι παρέχουν επίσης πληροφορίες για μελλοντικές αλλαγές κερδών έως και πέντε χρόνια αργότερα (Lev and Nissim 2004).

Σε αντίθεση με τις συνολικές λογιστικές και φορολογικές διαφορές, η αύξηση των κερδών σχετίζεται αρνητικά με το αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος (Chi et al. 2014; Jackson 2015; Lev and Nissim 2004). Σε αντίθεση με τους Lev και Nissim (2004), οι Chi et al. (2014) δεν βρίσκουν σημαντική σχέση μεταξύ των μόνιμων λογιστικών φορολογικών διαφορών και των μελλοντικών κερδών και καταλήγει στο συμπέρασμα ότι μόνο οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι ενδεικτικοί μελλοντικών μεταβολών κερδών.

Η συζήτηση για το εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι ή οι μόνιμες λογιστικές και φορολογικές διαφορές είναι σταδιακά πιο χρήσιμες για την πρόβλεψη των μελλοντικών κερδών συνεχίζεται. Hanlon (2005), Blaylock et al. (2012) και Jackson (2015) είναι παραδείγματα που επιβεβαιώνουν ότι η αναβαλλόμενη φορολογική δαπάνη έχει μεγαλύτερη ικανότητα πρόβλεψης για μελλοντικές αλλαγές στα κέρδη από τις μόνιμες λογιστικές και φορολογικές διαφορές.

Τα περισσότερα από τα αποτελέσματα αφορούν περιόδους μετά την εφαρμογή του SFAS No. 109 (ASC 740). Η χωριστή αναγνώριση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων, των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων και των προβλέψεων που εφαρμόζονται από το νέο πρότυπο αυξάνει τη συνάφεια της πρόβλεψης σε σύγκριση με το προηγούμενο απαιτούμενο καθαρό ποσό των αναβαλλόμενων φόρων (Lego-ria and Sellers 2005). Μια πρώιμη μελέτη από τους Beaver και Dukes (1972) υποστηρίζει αυτό το αποτέλεσμα, εντοπίζοντας μόνο μια ασθενή συσχέτιση μεταξύ των καθαρών αναβαλλόμενων φόρων και των μελλοντικών ταμειακών ροών APB No. 11.

Το ποσό των αναβαλλόμενων φόρων περιορίζει τη συνάφεια της πρόβλεψης. Όσο υψηλότερο ή χαμηλότερο είναι το αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος σε σύγκριση με άλλες εταιρείες στην ίδια δικαιοδοσία, τόσο χαμηλότερη είναι η διατήρηση των μελλοντικών κερδών και τόσο πιο δύσκολη είναι η πρόβλεψη (Han-lon 2005; Zhou 2016). Οι Wahab και Holland (2015) βρίσκουν ουσιαστικές διαφορές στη λογιστική συμπεριφορά αναβαλλόμενης φορολογίας ανά τομέα. Συνοπτικά, η λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας σύμφωνα με το SFAS No. 109 (ASC 740) φαίνεται να πληροί τις απαιτήσεις προβολής υποχρέωσης, με διαφορές ανά τομέα.

Επιπλέον, η ανάλυση πρέπει να λαμβάνει υπόψη τη χώρα προέλευσης και την περιοχή δραστηριότητας των εταιρειών. Οι Atwood et al. συγκρίνετε 33 διαφορετικές χώρες όσον αφορά τη δημόσια υποχρεωτική λογιστική φορολογική συμμόρφωση και τη διατήρηση εισοδήματος.

(2010) διαπιστώνουν ότι η διατήρηση των κερδών και η προγνωστική δυνατότητα των μελλοντικών ταμειακών ροών είναι χαμηλότερες όταν το απαιτούμενο επίπεδο λογιστικής φορολογικής συμμόρφωσης είναι υψηλότερο. Ωστόσο, οι μελέτες με δείγματα εκτός ΗΠΑ είναι σπάνιες. Μελέτες από την Αυστραλία, τον Καναδά και το Βέλγιο δείχνουν ότι η λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας μεταφέρει ιδιωτικές πληροφορίες σχετικά με τη μελλοντική κερδοφορία των (μη φορολογικών) επιχειρήσεων (Gaeremynck and Van De Gucht 2004· Herbohn et al. 2010). Οι Her-bohn et al. (2010) και Arcelus et al. (2005) διαπίστωσαν ότι οι αλλαγές στα αναβαλλόμενα περιουσιακά στοιχεία (υποχρεώσεις) σχετίζονται θετικά (αρνητικά) με μεταβλητές μελλοντικής απόδοσης (π.χ. ταμειακές ροές, EBITDA, ROA). Ειδικότερα, το μερίδιο και ο ρυθμός μεταβολής των αναγνωρισμένων αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων από τη μεταφορά ζημιών μεταφέρει ιδιωτικές πληροφορίες σχετικά με τη μελλοντική κερδοφορία των (μη φορολογικών) επιχειρήσεων, καθώς αυτό το στοιχείο συσχετίζεται ισχυρά με μελλοντικές ταμειακές ροές, EBITDA και EBIT (Herbohn et al. , 2010). Έτσι, μελέτες εκτός ΗΠΑ υποστηρίζουν επίσης την άποψη του παθητικού και την προγνωστική συνάφεια των αναβαλλόμενων φόρων.

4.18.1.3 Συνάφεια αποτίμησης: αγοραία αξία

Ένας μεγάλος αριθμός μελετών αναλύει τη σχέση μεταξύ των αναβαλλόμενων φόρων και της αγοραίας αξίας / τιμής μετοχής της επιχείρησης. Συνολικά, οι μελέτες δείχνουν ότι η κεφαλαιαγορά αντιλαμβάνεται τους αναβαλλόμενους φόρους - και ιδιαίτερα τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις - ως συναφείς με την αξία και τους ενσωματώνει (τουλάχιστον εν μέρει) στην αγοραία αξία και τις τιμές των μετοχών (π.χ. Chaney and Jeter 1994; Amir et al. 1997; Amir and Sougiannis 1999· Bauman and Das 2004· Lev and Nissim 2004· Chang et al. 2009· Samara 2014· Laux 2013· Marques et al. 2016). SFAS No. 109 (ASC 740) Accounting and Valuation Methods παρέχει μια βελτίωση στη συνάφεια αξίας σε σύγκριση με το προηγούμενος εγκριθέν APB No. 11 (Ayers 1998). Η απαγόρευση της προεξόφλησης των αναβαλλόμενων φόρων οδηγεί σε υπερτίμηση των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων ιδίως: οι ρυθμιστικές αρχές απαγορεύουν την προεξόφληση προκειμένου να διευκολυνθεί η λογιστική αναβαλλόμενη φορολογία και να μειωθεί το λογιστικό κόστος. Από τεχνικής άποψης, οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι προεξοφλούμενοι (Brouwer and Naarding 2018). Η αγοραία αξία εξαρτάται σταθερά από την αναδρομική προεξόφληση των αναβαλλόμενων φόρων σύμφωνα με την κατά προσέγγιση καθαρή παρούσα αξία τους (Amir et al. 1997). Ειδικότερα, οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις μεταφέρουν πληροφορίες στην αγορά, ενώ η αγορά αντιλαμβάνεται το ποσοστό των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων ως μικρότερης αξίας (Ayers 1998; Chang et al. 2009; Wong et al. 2011; Bauman and Shaw 2016). Επομένως, η αγορά λαμβάνει υπόψη τόσο τις καταγεγραμμένες όσο και τις μη καταχωρημένες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις (Lynn et al. 2008). Εκτός από αυτά τα γενικά αποτελέσματα, η πηγή των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων (υποχρεώσεων) είναι σημαντική για την πρόβλεψη της αγοραίας αποτίμησής τους. Για παράδειγμα, υπάρχουν ενδείξεις ότι οι αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις από αναπροσαρμογές περιουσιακών στοιχείων, καθώς και οι μη αναγνωρισμένες και αναγνωρισμένες

αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις λόγω μόνιμα επανεπενδυμένων κερδών, έχουν σχέση με την αξία (Bauman and Shaw 2008; Han-Ion et al. 2014; McGuire al. 2016). Επιπλέον, οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις που προκύπτουν από μεταφορές φορολογικών ζημιών είναι σχετικές με την αξία (Zeng 2003).

Μόνο λίγες μελέτες δεν βρίσκουν στοιχεία σχετικά με τη συνάφεια αποτίμησης των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων (Citron 2001; Badenhorst and Ferreira 2016; Hanna et al. 2019) ή των αναβαλλόμενων φόρων γενικά (Chluddek 2011). Το Citron (2001) δείχνει ότι σύμφωνα με τα προηγούμενα GAAP του Ηνωμένου Βασιλείου μόνο οι αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις είχαν σχέση με την αξία επειδή οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων τις θεωρούσαν ανακτήσιμες. Μια άλλη μελέτη για εταιρείες του Ηνωμένου Βασιλείου παρουσιάζει τη χρηματοοικονομική λογιστική για τους αναβαλλόμενους φόρους: μια συστηματική ανασκόπηση των αποδεικτικών στοιχείων ότι οι μη αναγνωρισμένες και αναγνωρισμένες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και υποχρεώσεις παρέχουν πληροφορίες σχετικές με την αξία (Gordon and Joos 2004; Lynn et al. 2008). Για τη Γερμανία, ο Chluddek (2011) δεν βρίσκει στοιχεία για τη συνάφεια των αναβαλλόμενων φόρων στην αγορά. Αυτό μπορεί να οφείλεται στην εθνική λογιστική παράδοση στη Γερμανία και στην πιθανή έλλειψη εμπειρίας των επενδυτών στο να σκεφτούν τους αναβαλλόμενους φόρους, παρόλο που θα πρέπει να αναφέρουν τα αποτελέσματά τους σύμφωνα με τα ΔΠΧΑ ως γερμανικές εταιρείες προσανατολισμένες στην κεφαλαιαγορά (Chluddek 2011). Η έρευνα από πιο πρόσφατες περιόδους δικαιολογείται προκειμένου να αξιολογηθεί εάν τα αποτελέσματα του Chluddek (2011) ισχύουν και για μεταγενέστερες περιόδους κατά τις οποίες η χρήση των ΔΠΧΠ είναι καλά τεκμηριωμένη.

Οι Badenhorst και Ferreira (2016) βρίσκουν μια προσωρινή έλλειψη συνάφειας με την αγορά κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων σε ένα συγχρονικό δείγμα των μεγαλύτερων εισηγμένων εταιρειών της Αυστραλίας. Τα επόμενα χρόνια, η συνάφεια της αξίας των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων στην αυστραλιανή κεφαλαιαγορά φαίνεται να μειώνεται. Ο Hanna et al. (2019) διαπίστωσε ότι η αντίληψη της αγοράς για τις καθαρές αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις των τραπεζών επηρεάστηκε αρνητικά από την οικονομική κρίση: οι συμμετέχοντες στην αγορά αποτίμησαν όλα τα στοιχεία των καθαρών αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων των τραπεζών πιο αρνητικά από ό,τι πριν από την οικονομική κρίση. Η γενική αρνητική αποτίμηση της καθαρής αναβολής Τα φορολογικά στοιχεία ενεργητικού στον τραπεζικό τομέα οφείλονται στη διαφορετική κεφαλαιακή διάρθρωση σε σύγκριση με τις βιομηχανικές επιχειρήσεις. Ωστόσο, ο αρνητικός αντίκτυπος της οικονομικής κρίσης στη συνάφεια αξίας των αναβαλλόμενων φόρων φαίνεται να είναι συγκεκριμένος για κάθε χώρα, καθώς οι Badenhorst και Ferreira (2016) δεν μπορούν να αναπαράγουν τα αποτελέσματά τους με ένα δείγμα διακλαδικής βιομηχανίας στο Ηνωμένο Βασίλειο. Άλλες κρίσεις, όπως το σκάσιμο της φούσκας του Διαδικτύου, δεν άλλαξαν την αντίληψη για τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις των αμερικανικών εταιρειών Διαδικτύου (Bauman and Das 2004). Αυτά τα παραδείγματα υποδεικνύουν εμπόδια στη συνάφεια της αξίας των αναβαλλόμενων φόρων κατά τη διάρκεια της οικονομικής κρίσης.

4.18.1.4 Συνάφεια αποτίμησης: μη κανονικές αποδόσεις

Οι Beaver και Dukes (1972) παρουσιάζουν τα πρώτα εμπειρικά αποτελέσματα σχετικά με τη σχέση μεταξύ μη φυσιολογικών αποδόσεων και κερδών και αναβαλλόμενων φόρων για την κεφαλαιαγορά των ΗΠΑ. Δείχνουν ότι οι μη φυσιολογικές αποδόσεις συσχετίζονται ισχυρότερα με απροσδόκητα αποτελέσματα μετά από φόρους, συμπεριλαμβανομένων των αναβαλλόμενων φόρων, παρά με αποτελέσματα που περιλαμβάνουν μόνο τρέχοντες φόρους εισοδήματος (Beaver and Dukes 1972). Οι επενδυτές φαίνεται να αντιμετωπίζουν τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις ως πραγματικές υποχρεώσεις και τις προεξοφλούν σε σχέση με το χρόνο και την πιθανότητα πραγματοποίησης πριν από την τιμολόγηση της αξίας της εταιρείας (Givoly και Hayn 1992, Amir et al. 1997). Τα στοιχεία δείχνουν ότι σχεδόν όλα τα στοιχεία των αναβαλλόμενων φόρων αναγνωρίζονται (τουλάχιστον εν μέρει) από την αγορά (Amir et al. 1997· Amir and Sougiannis 1999· Comprix et al. 2011). Για παράδειγμα, οι Amir et al. (1999), McGuire et al. (2016) και Herbohn et al. (2016) διαπιστώνουν ότι οι επενδυτές αποδίδουν θετική αξία σε (τουλάχιστον πρόσφατα δημιουργημένες) αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις από τη μεταφορά ζημιών. Η αύξηση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων από τη μεταφορά ζημιών συνδέεται με θετικές μη φυσιολογικές αποδόσεις, ειδικά εάν οι εταιρείες χάνουν νωρίς τις προβλέψεις των αναλυτών μετά τους φόρους, και έτσι φαίνεται να αποκαλύπτει ένα θετικό μήνυμα στους επενδυτές (Herbohn et al. 2016). McGuire et al. (2016) παρέχουν αποτελέσματα που υποστηρίζουν τη θετική αποτίμηση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων από την υποστήριξη της θετικής αποτίμησης των αναβαλλόμενων φοροδιαφυγών.

Επιπλέον, η ανακοίνωση των αλλαγών στην αποτίμηση ή των αναφερόμενων αναβαλλόμενων φορολογικών προσαρμογών παρέχει σχετικές πληροφορίες που οδηγούν σε αλλαγές στις μη κανονικές αποδόσεις μετοχών (Kumar and Visvanathan 2003· Dhaliwal et al. 2013). Αυτό το εύρημα υποστηρίζει την υπόθεση της σηματοδότησης. Οι εξελιγμένοι επενδυτές (π.χ. short sellers, insiders και θεσμικοί επενδυτές) φαίνεται να χρησιμοποιούν τις γνώσεις τους για την προγνωστική δύναμη των αναβαλλόμενων φόρων για να προβλέψουν καλύτερα μελλοντικές μη φυσιολογικές αποδόσεις σε σύγκριση με τους ιδιώτες επενδυτές, οι οποίοι συχνά λανθασμένα εκτιμούν ή αγνοούν αυτές τις πληροφορίες (Chi et al. 2014). Όσο υψηλότεροι ή χαμηλότεροι είναι οι αναβαλλόμενοι φόροι, τόσο λιγότερο επίμονες είναι οι μη φυσιολογικές αποδόσεις (Hanlon 2005). Επιπλέον, ένας μικρότερος αριθμός αναλυτών που ακολουθούν μια συγκεκριμένη εταιρεία αυξάνει την πιθανότητα εσφαλμένης αποτίμησης των αναβαλλόμενων φόρων αυτής της εταιρείας (Chi et al. 2014). Ένα ευρέως διαδεδομένο πρόβλημα είναι το φαινόμενο της υποαπόδοσης των IPO σε σχέση με την αγορά. Πολλές εταιρείες αποτυγχάνουν ή απογοητεύουν τους επενδυτές με αρνητικές μη φυσιολογικές αποδόσεις κατά τα πρώτα χρόνια. Μια πρόσφατη μελέτη της γερμανικής κεφαλαιαγοράς, που μελετούσε τις σωρευτικές μη φυσιολογικές αποδόσεις και τις μη κανονικές αποδόσεις αγοράς και διατήρησης νέων δημόσιων επιχειρήσεων, διαπίστωσε ότι οι καθαρές αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις προβλέπουν ισχυρά ανώτερες μακροπρόθεσμες επιδόσεις μετά την IPO (Kovermann and Velte 2019).

4.18.1.5 Συνάφεια αποτίμησης: προβλέψεις αναλυτών

Επειδή οι επενδυτές χρησιμοποιούν τις προβλέψεις κερδών των αναλυτών ως βασική πηγή πληροφοριών (Amir και Sougiannis 1999), είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε πώς οι αναλυτές ενσωματώνουν τους αναβαλλόμενους φόρους στις προβλέψεις τους. Εμπειρικά στοιχεία υποδηλώνουν ότι οι αναλυτές εκτιμούν σωστά τις πληροφορίες που περιέχονται στις μεταβλητές αναβαλλόμενης φορολογίας (Comprix et al. 2011; Chi et al. 2014). Οι αναλυτές εξετάζουν επιμέρους στοιχεία του εξόδου αναβαλλόμενου φόρου με ιδιαίτερη έμφαση στις ζημίες από προηγούμενες περιόδους. Η ύπαρξη αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων από μεταφορές ζημιών γενικά υποδηλώνει χαμηλότερες μόνιμες αποδόσεις στο μέλλον λόγω αυξημένης πιθανότητας μελλοντικών ζημιών. Ως εκ τούτου, οι αναλυτές αναμένουν ότι οι εταιρείες χωρίς μεταφερόμενες ζημίες θα παράγουν υψηλότερα μελλοντικά κέρδη. Επιπλέον, η αποτίμηση του αναβαλλόμενου φορολογικού κόστους από τη μεταφορά ζημιών σχετίζεται με την πρόβλεψη που γνωστοποιείται: όσο μικρότερη είναι η πρόβλεψη, τόσο μεγαλύτερη είναι η πιθανότητα αυτές οι ζημίες να χρησιμοποιηθούν στο μέλλον. Αυτό μεταφράζεται σε υψηλότερα προβλεπόμενα κέρδη σε σύγκριση με εταιρείες υψηλής αξίας (Amir and Sougiannis 1999). Άλλες μελέτες με κίνητρο τον νόμο περί συμφωνίας προϋπολογισμού του 1993, ο οποίος προκάλεσε αύξηση 1% στους εταιρικούς φόρους, προτείνουν μια σωστή ερμηνεία των αλλαγών στις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις που προκαλούνται από αυτό το εφάπαξ φορολογικό αποτέλεσμα (Chen and Schoderbek 2000, Chen et al. 2003). Μελέτες εξετάζουν εάν οι αναλυτές ανταποκρίνονται μηχανιστικά στις αλλαγές στις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις που προκαλούνται από τον νόμο περί συμφιλίωσης του προϋπολογισμού Omnibus χωρίς να κατανοούν την πηγή του αποτελέσματος. Ενώ οι μελέτες δείχνουν ότι οι αναλυτές έχουν αγνοήσει αυτές τις αλλαγές, μπορεί να υποτεθεί ότι οι προβλέψεις των αναλυτών περιλαμβάνουν μόνο αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος εάν μπορούν να επηρεάσουν τη μελλοντική αξία της επιχείρησης (Chen and Schoderbek 2000· Chen et al. 2003).

4.18.1.6 Συνάφεια αξιολόγησης: αξιολόγηση πιστοληπτικής ικανότητας

Σε αντίθεση με τις μελέτες που αξιολογούν την αγορά μετοχών, οι μελέτες που αξιολογούν την αγορά χρέους δεν μπορούν να εξετάσουν άμεσα την ερμηνεία των αναβαλλόμενων φόρων από τους δανειστές, επειδή αυτές οι πληροφορίες για τη χρηματοοικονομική λογιστική για τους αναβαλλόμενους φόρους: πληροφορίες συστηματικής επισκόπησης δεν είναι διαθέσιμες στο κοινό. Δύο πρόσφατες μελέτες αναλύουν τη σχέση μεταξύ του κόστους του χρέους και του αναβαλλόμενου φόρου και διαπιστώνουν ότι η αγορά χρέους ερμηνεύει το αυξημένο αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος ως ένδειξη κακής ποιότητας κερδών, με αποτέλεσμα υψηλότερο κόστος ιδιωτικού χρέους (Inamura and Okuda 2017, Moore and Xu 2018). Οι Inamura και Okuda (2017) βρίσκουν μια σημαντική αρνητική σχέση μεταξύ της πιστοληπτικής ικανότητας - μετρούμενη, για παράδειγμα, από το πιστωτικό περιθώριο μη μετατρέψιμων συμβάσεων ιαπωνικού δημόσιου χρέους και τα ασυνήθιστα μεγάλα έξοδα αναβαλλόμενης φορολογίας. Άλλες μελέτες αναλύουν τη σχέση μεταξύ της πιστοληπτικής ικανότητας ή της πιστωτικής διαφοράς και

των αναβαλλόμενων φόρων για να αξιολογήσουν την αντίληψη της αγοράς χρέους για τους αναβαλλόμενους φόρους. Αυτές οι μελέτες βρίσκουν μια αρνητική σχέση μεταξύ των εκχωρημένων αξιολογήσεων ομολόγων, των μεγάλων θετικών αναβαλλόμενων φόρων και των αυξήσεων στις προβλέψεις (π.χ. Crabtree and Maher 2009· Edwards 2018).

Η αρχική ώθηση για τους Αμερικανούς μελετητές να αξιολογήσουν τα ομόλογα και τις αξιολογήσεις πιστοληπτικής ικανότητας ήταν τα υψηλού προφίλ λογιστικά σκάνδαλα (Enron, WorldCom, Xerox) στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα. Οι παρατυπίες παρακίνησαν τους δανειστές και τους αναλυτές να επικεντρωθούν περισσότερο στην ποιότητα και τα στοιχεία των πληροφοριών του ισολογισμού. Οι αναβαλλόμενοι φόροι μπορούν να παρέχουν σχετικές πληροφορίες για τους οργανισμούς αξιολόγησης. Πρώτον, το σημαντικά υψηλό ή χαμηλό κόστος αναβαλλόμενης φορολογίας σηματοδοτεί χαμηλότερη ποιότητα κερδών (Hanlon 2005). Τα λογιστικά σκάνδαλα προηγήθηκαν κυρίως από αυξανόμενες λογιστικές και φορολογικές διαφορές. Δεύτερον, οι μεγάλες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις μπορεί να σηματοδοτούν χρηματοδότηση εκτός ισολογισμού που παρέχει πληροφορίες σχετικά με την πιστοληπτική ικανότητα της επιχείρησης (Crabtree and Maher 2009). Για την περίοδο μετά το σκάνδαλο Enron, ο Crabtree και Maher (2009) βρίσκουν μια σχέση σχήματος U μεταξύ των αξιολογήσεων ομολόγων και των αναβαλλόμενων φόρων, αντανακλώντας μια αρνητική συσχέτιση μεταξύ των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων (υποχρεώσεων) στο υψηλότερο (χαμηλότερο) ποσό και της βαθμολογίας μεταβολής (Crabtree and Maher 2009). . Επιπλέον, ο Edwards (2018) παρατηρεί μια αρνητική σχέση μεταξύ των αυξήσεων της αποτίμησης και των αξιολογήσεων πιστοληπτικής ικανότητας. Μόνο μια πρώιμη μελέτη σε καναδικές εταιρείες δεν βρήκε σχέση μεταξύ των μεταβλητών αναβαλλόμενης φορολογίας και των αξιολογήσεων πιστοληπτικής ικανότητας (Chattopadhyay et al. 1997), αλλά το δείγμα τους προϋπήρχε των μεγάλων λογιστικών σκανδάλων. Αυτά τα αποτελέσματα επιβεβαιώνουν την υπόθεση των Crabtree και Maher (2009) ότι οι ΟΑΠΠ ανταποκρίθηκαν με ευαισθησία μόνο σε αναβαλλόμενους φόρους λόγω λογιστικών σκανδάλων.

4.18.1.7 Περίληψη των αποτελεσμάτων μιας αφηγηματικής σύνθεσης μελετών συνάφειας αξίας

Η πλειονότητα των μελετών σχετικά με την αξία δείχνει ότι η πρόβλεψη των αναβαλλόμενων φόρων είναι σημαντική για την πρόβλεψη μελλοντικών πληρωμών φόρου εισοδήματος (π.χ. Cheung et al. 1997; Laux 2013; Murdoch et al. 2015). Επιπλέον, οι περισσότερες μελέτες βρίσκουν στοιχεία της προγνωστικής ισχύος των αναβαλλόμενων φόρων για μελλοντικές ταμειακές ροές και αλλαγές στα κέρδη (π.χ. Hanlon 2005· Dhaliwal et al. 2013· Edwards 2018). Και στις δύο περιπτώσεις, οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και η πρόβλεψη θεωρούνται πιο συναφείς σε αξία από τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις. Σε ορισμένες μελέτες, οι ερευνητές υποθέτουν ότι οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις είναι μια μεταβλητή που σχετίζεται με την αξία και επομένως αποκλείουν τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις

(π.χ. Bauman and Das 2004; Badenhorst and Ferreira 2016). Ωστόσο, ο αποκλεισμός των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων δυνητικά ωθεί τα αποτελέσματα της έρευνας προς την υπερεκτίμηση της συνάφειας της αξίας των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων.

Η κεφαλαιαγορά αντιλαμβάνεται τους αναβαλλόμενους φόρους ως συναφείς με την αξία τους. Το μέγεθος των μεταβλητών αναβαλλόμενου φόρου μαζί με τις αλλαγές στις μεταβλητές αναβαλλόμενου φόρου είναι χρήσιμες για την πρόβλεψη μελλοντικών αγοραίων αξιών και μη φυσιολογικών αποδόσεων (π.χ. και Nissim 2004· Chang et al., 2009). Οι επικριτές υποστηρίζουν ότι η απαγόρευση της προεξόφλησης των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και υποχρεώσεων οδηγεί σε υπερτίμηση των αναβαλλόμενων φόρων, γεγονός που μειώνει τη συνάφεια της αξίας των αναβαλλόμενων φόρων. Η υποχρεωτική κεφαλαιοποίηση των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων σε συνδυασμό με την απαγόρευση της προεξόφλησης των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων κάνει την αγορά να αντιλαμβάνεται τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις ως λιγότερο σημαντικές (Ayers 1998; Chang et al. 2009; Wong et al. 2011; Bauman και Shaw 20). Ωστόσο, οι Amir et al. (1997) δείχνουν ότι η αγοραία αποτίμηση εξαρτάται από αναβαλλόμενους φόρους με προεξόφληση.

Λόγω της συνάφειας αξίας των αναβαλλόμενων φόρων, οι αναλυτές, οι οργανισμοί αξιολόγησης και οι πάροχοι πιστώσεων χρησιμοποιούν τις πληροφορίες που περιέχονται στους αναβαλλόμενους φόρους κατά την αξιολόγηση μιας εταιρείας (π.χ. Crabtree and Maher 2009; Comprix et al. 2011; Chi et al. 2014; Inamura and Okuda 2018).

4.18.2 Μια αφηγηματική σύνθεση μελετών διαχείρισης κερδών

Το πλαίσιο κατηγοριοποίησής μας ταξινομεί την έρευνα διαχείρισης κερδών βάσει μέτρων διαχείρισης κερδών, οδηγώντας σε κατηγοριοποίηση μελετών που χρησιμοποιούν εσφαλμένες/επαναδιατυπώσεις, κατώτατα όρια και δεδουλευμένα. Αυτή η έρευνα αναλύει εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι αποτελούν εργαλείο ή δείκτη διαχείρισης κερδών.

4.18.2.1 Διαχείριση κερδών: λανθασμένη/αντικαταγράφει

Η διαχείριση κερδών συχνά προηγείται των εσφαλμένων/υπερεκτιμήσεων και η ανάλυση εσφαλμένων/υπερεκτίμησης παρέχει μια εικόνα για το εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι μπορούν να προσδιορίσουν τη διαχείριση κερδών. Οι Ettredge et al. (2008) δείχνουν ότι το αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος αυξάνεται το έτος πριν από τη δόλια λογιστική σε σύγκριση με ένα σύνολο εταιρειών ελέγχου χωρίς ανακρίβειες/υπερεκτιμήσεις. Κατά το έτος απάτης, η παρατηρούμενη αναβαλλόμενη φορολογική δαπάνη αυξάνεται περαιτέρω, υποδηλώνοντας ότι η αύξηση της αναβαλλόμενης φορολογικής δαπάνης (σε σύγκριση με τις μη δόλιες εταιρείες) μπορεί να

σηματοδοτεί τη διαχείριση και τη λογιστική απάτη. Οι Ettredge et al. (2008) περιλαμβάνουν μόνο εταιρείες με ανοδική διαχείριση κερδών και τις ομαδοποιούν ανάλογα με το ποσό των αναβαλλόμενων φορολογικών εξόδων. Οι συγγραφείς εξαιρούν εταιρείες που δραστηριοποιούνται στους τομείς κοινής ωφέλειας και χρηματοοικονομικών υπηρεσιών, καθώς και ανακρίβειες/αναδιατυπώσεις που βρέθηκαν μόνο στις τριμηνιαίες καταστάσεις λογαριασμού αποτελεσμάτων και όλες τις ανακρίβειες πριν από το 1988. Dechow et al. (2011) χρησιμοποιούν παρόμοια δεδομένα χωρίς αυτούς τους περιορισμούς και δεν αναπαράγουν τα ευρήματα των Ettredge et al. (2008). Έτσι, η αναβαλλόμενη φορολογία δεν φαίνεται να αποτελεί γενικό δείκτη διαχείρισης κερδών, αν και μπορεί να προσδιορίσει ανοδική διαχείριση κερδών. Οι Badertscher et al. (2009) εξετάζουν εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι, ιδιαίτερα οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις από μεταφορές ζημιών, είναι χρήσιμοι για τον προσδιορισμό της ανοδικής διαχείρισης κερδών. Καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι οι αναβαλλόμενοι φόροι και ιδιαίτερα οι μεγάλες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις από μεταφορές ζημιών συνδέονται με τη διαχείριση των κερδών προς τα πάνω (Badertscher et al. 2009).

Άλλες μελέτες για αρκετές χώρες δείχνουν ότι οι προτεινόμενες προσαρμογές ελέγχου σχετίζονται θετικά με μεγάλες λογιστικές φορολογικές διαφορές. Αυτές οι μελέτες διαπιστώνουν ότι η αναβαλλόμενη φορολογική δαπάνη είναι καλύτερος παράγοντας πρόβλεψης της ανοδικής διαχείρισης κερδών από τις φορολογικές διαφορές λογιστικών βιβλίων (Mills 1998; Cho et al. 2006; Wilson 2009; Badertscher et al. 2009). Ως αποτέλεσμα, οι θετικές προτεινόμενες προσαρμογές ελέγχου που αυξάνουν το φορολογητέο εισόδημα είναι οι πιο μελετημένες. Αυτή η εστίαση οφείλεται εν μέρει στα εγγενή χαρακτηριστικά των ρυθμίσεων ελέγχου (Mills 1998; Cho et al. 2006). Ως αποτέλεσμα, οι αυξημένοι αναβαλλόμενοι φόροι μπορεί να υποδηλώνουν ανοδική διαχείριση κερδών.

4.18.2.2 Διαχείριση κερδών: κατώφλια

Το κίνητρο μιας επιχείρησης να διαχειριστεί τα κέρδη αυξάνεται εάν ένα συγκεκριμένο λογιστικό ποσό είναι ακριβώς κάτω από τη γραμμή στόχου κερδών (Healy και Wahlen 1999). Μελέτες που βασίζονται σε κατώτατα όρια, όπως τα κέρδη του προηγούμενου έτους ή οι προβλέψεις των αναλυτών, μπορούν να εξετάσουν εάν τα διαχειριζόμενα κέρδη μιας εταιρείας πληρούν ή υπερβαίνουν ένα συγκεκριμένο όριο. Οι μελέτες που συζητούνται σε αυτήν την ενότητα χρησιμοποιούν αυτό το εργαλείο για να αναλύσουν εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι ένα εργαλείο για τη διαχείριση κερδών ή εάν μπορούν να προσδιορίσουν τη διαχείριση κερδών. Σίγουρα, τα κατώτατα όρια είναι το πιο δημοφιλές μέτρο σε αυτόν τον τομέα της έρευνας. Εξετάζοντας εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι κατάλληλοι για τον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών, οι Phillips et al. (2003, 2004) χρησιμοποιούν τα κατώφλια ως μέτρο της διαχείρισης των κερδών έναντι της μείωσης των κερδών (Phillips et al. 2003, 2004). Υποθέτουν ότι οι διευθυντές

έχουν μεγαλύτερη διακριτική ευχέρεια στη διαχείριση κερδών σύμφωνα με τα GAAP των ΗΠΑ παρά βάσει των φορολογικών κανόνων.

Για να ταξινομήσει μια εταιρεία ως διαχειριστή κερδών για να αποτρέψει τη μείωση των κερδών, οι Phillips et al. (2003, 2004) υπολογίζουν τη μεταβολή στο καθαρό εισόδημα μιας επιχείρησης διαιρεμένη με την αγοραία αξία των ιδίων κεφαλαίων. Αν αυτός ο λόγος είναι μεγαλύτερος από μηδέν αλλά μικρότερος 0,1, η εταιρεία ταξινομείται ως διαχειριστής κερδών. Οι συγγραφείς διαπιστώνουν ότι η αναβαλλόμενη φορολογική δαπάνη είναι πιο κατάλληλη από τα δεδουλευμένα για τον προσδιορισμό της ανοδικής διαχείρισης κερδών. Οι Phillips et al. (2003) δεν βρήκαν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι η αναβαλλόμενη φορολογική δαπάνη μπορεί να προσδιορίσει τη διαχείριση κερδών για να ανταποκριθεί στις προβλέψεις των αναλυτών. Σε μια μεταγενέστερη μελέτη χρησιμοποιώντας ένα υποδείγμα των Phillips et al. (2003, 2004) αναλύουν το συνολικό ποσό του αναβαλλόμενου φόρου σε διάφορα στοιχεία – π.χ. δεδουλευμένα έσοδα και έξοδα και αποθεματικά, αναβαλλόμενους φόρους που σχετίζονται με αποσβέσεις ή αποζημιώσεις και προβλέψεις. Αναλύουν ποια από αυτά τα στοιχεία είναι διαδοχικά χρήσιμα για τον προσδιορισμό της ανοδικής διαχείρισης κερδών και διαπιστώνουν ότι η προηγουμένως προσδιορισθείσα σχέση μεταξύ του εξόδου αναβαλλόμενου φόρου και της ανοδικής διαχείρισης κερδών εξακολουθεί να ισχύει για όλα τα στοιχεία. Η σχέση είναι ιδιαίτερα ισχυρή για τη συνιστώσα του αναβαλλόμενου φόρου που αντικατοπτρίζει τα δεδουλευμένα και τις προβλέψεις (Phillips et al. 2004).

Άλλες μελέτες στις ΗΠΑ βρίσκουν σημαντικές συσχετίσεις μεταξύ των αυξημένων αναβαλλόμενων φορολογικών δαπανών και της ανοδικής διαχείρισης κερδών (Dhaliwal et al. 2004; Zhou 2016). Οι Dhaliwal et al. (2004) εξετάζουν την περίπτωση της ανοδικής διαχείρισης κερδών για να ανταποκρίνεται στις προβλέψεις των αναλυτών, μειώνοντας παράλληλα τον πραγματικό φορολογικό συντελεστή τέταρτου τριμήνου. Διαπιστώνουν ότι οι εταιρείες που χάνουν την πρόβλεψη για το τρίτο τρίμηνο είναι πιο πιθανό να μειώσουν τους πραγματικούς φορολογικούς συντελεστές και να έχουν υψηλότερο αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος σε σύγκριση με εταιρείες που ξεπέρασαν τις προβλέψεις. Αντίθετα, ο Jackson (2015) δεν είναι σε θέση να αναπαράγει τα αποτελέσματα των Phillips et al. (2003). Ο Jackson (2015) εξετάζει ένα μεγάλο διακλαδικό δείγμα των ΗΠΑ. Αυτό οδηγεί στην υπόθεση ότι τα αποτελέσματα των Phillips et al. (2003) φαίνονται ευαίσθητοι σε αλλαγές στο σχεδιασμό της έρευνας (π.χ. διαφορετικοί υπολογισμοί ορίων για τον προσδιορισμό μιας επιχείρησης ως διαχείριση κερδών, διαφορετικοί περιορισμοί δείγματος).

Άλλες μελέτες χρησιμοποιούν κατώτατα όρια για να αξιολογήσουν εάν οι αναβαλλόμενοι φόροι αποτελούν εργαλείο διαχείρισης κερδών. Σύμφωνα με τα GAAP των ΗΠΑ, ένα επίδομα αποτίμησης περιλαμβάνει μεγάλη διακριτική ευχέρεια που μπορεί να ασκηθεί σε περιστασιακή βάση. Οι πρώτες μελέτες διαπίστωσαν ότι το επίδομα καθορίζεται από τις οικονομικές συνθήκες (Behn et al. 1998· Miller and Skinner 1998· Kumar and Visvanathan 2003· Phillips et al. 2004· Chao et al. 2004).

Άλλες μελέτες χρησιμοποιούν συγκεκριμένες ρυθμίσεις για τις τράπεζες. Οι Schrand και Wong (2003) ήταν οι πρώτοι που ανακάλυψαν, σε ένα μικρό δείγμα εμπορικών τραπεζών των ΗΠΑ, ότι

ο σχηματισμός προβλέψεων χρησιμοποιείται για την αντιστάθμιση κερδών, ενώ δημιουργούνται κρυφά αποθεματικά, τα λεγόμενα «αποθεματικά cookie». Κατά την εφαρμογή του SFAS 109, οι τράπεζες μπόρεσαν να αναγνωρίσουν μεγάλα ποσά αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και μπόρεσαν να δημιουργήσουν αυτά τα αποθεματικά. Ωστόσο, λόγω του μικρού μεγέθους του δείγματος και του εφάπαξ αποτελέσματος που προκλήθηκε από τη σημαντική νομική αλλαγή, τα αποτελέσματα των Schrand και Wong (2003) απέχουν πολύ από το να γενικευτούν. Ο Skinner (2008) εξετάζει την κατάσταση κατά τη διάρκεια της ιαπωνικής τραπεζικής κρίσης όπου οι αδύναμες τράπεζες μείωσαν τις αποτιμήσεις τους κάτω από το ποσό που είναι οικονομικά απαραίτητο για την επίτευξη εποπτικού κεφαλαίου. Μια σημαντική μειοψηφία τραπεζών απέκτησε εποπτικό κεφάλαιο μόνο με τη συμπερίληψη των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων. Η πλήρης συμπερίληψη των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων στο εποπτικό κεφάλαιο επιτρέπεται μόνο σε λίγες χώρες, όπως είναι ένα ειδικό κίνητρο για τη διαχείριση κερδών (Skinner 2008). Οι Junqueira και Nakao (2013) επιβεβαιώνουν τα αποτελέσματα του Skinner (2008) για τις τράπεζες της Βραζιλίας.

Η πρώτη συγχρονική απόδειξη για την ευκαιριακή χρήση της συνεισφοράς του βραβείου παρέχεται από τους Frank και Rego (2006). Εξετάζουν ένα μεγάλο δείγμα εταιρειών των ΗΠΑ και παρουσιάζουν στοιχεία που να συνάδουν με τους διευθυντές που χρησιμοποιούν το περιθώριο αποτίμησης για να ανταποκριθούν στις προβλέψεις των αναλυτών και να διαχειριστούν τα κέρδη προς τα πάνω, αλλά δεν βρίσκουν στοιχεία διαχείρισης κερδών λαμβάνοντας υπόψη άλλους στόχους κερδών (π.χ. λογιστική, δημιουργία αποθεματικού cookie). Αυτά τα ευρήματα επιβεβαιώνονται από τους Christensen et al. (2008) που δεν βρήκε καμία ένδειξη ότι το επίδομα χρησιμοποιήθηκε για την αντιστάθμιση μεγάλων αποθεμάτων στη μπιανιέρα ή τα βάζα για μπισκότα. Ωστόσο, παρέχουν αποδεικτικά στοιχεία ότι η πρόβλεψη χρησιμοποιείται για την επίτευξη ή υπέρβαση των προβλέψεων των αναλυτών (Christensen et al. 2008). Στο περιβάλλον της Μαλαισίας, οι Kasipillai και Mahenthiran (2013) βρίσκουν στοιχεία για την ευκαιριακή χρήση του επιδόματος αποτίμησης: ειδικότερα, η συγκεντρωμένη ιδιοκτησία και τα μικρά διοικητικά συμβούλια αυξάνουν την πιθανότητα δραστηριοτήτων διαχείρισης κερδών (Kasipillai and Mahenthiran 2013).

Επιπλέον, αρκετές μελέτες που πραγματοποιήθηκαν με εταιρείες των ΗΠΑ, της Αυστραλίας, της Μαλαισίας, του Χονγκ Κονγκ και του Ηνωμένου Βασιλείου υποδηλώνουν ότι οι αναβαλλόμενες φορολογικές δαπάνες χρησιμοποιούνται δυνητικά για να υπερβούν τις προβλέψεις των αναλυτών και να διαχειριστούν τα κέρδη προς τα πάνω (Gordon and Joos 2004 Holland and Jack-son 2004 Herbohn et. al., 2010, 2016· Richardson and Leung 2011· Kasipillai και Mahenthiran 2013). Αυστραλιανές μελέτες έχουν επίσης βρει ότι το ποσοστό των αναγνωρισμένων αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων από τη μεταφορά ζημιών αυξάνεται όταν τα έσοδα προ φόρων είναι χαμηλότερα από τα προβλεπόμενα. Αυτό το εύρημα ερμηνεύεται ως διαχείριση απόδοσης σηματοδότησης. Ωστόσο, τα ευρήματα δεν αναιρούν την προγνωστική ικανότητα του βαθμού αναγνώρισης των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων στις μελλοντικές ταμειακές ροές. Συνεπώς, είναι αβέβαιο εάν οι δραστηριότητες διαχείρισης της απόδοσης που προσδιορίστηκαν είναι οικονομικά σημαντικές (Herbohn et al. 2010, 2016). Αντίθετα, οι Stammerjohan και Hall (2003), χρησιμοποιώντας ένα περιορισμένο δείγμα των ΗΠΑ με ισχυρά κίνητρα διαχείρισης

κερδών, δείχνουν ότι το αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος καθορίζεται αποκλειστικά από τις οικονομικές συνθήκες (Stammerjohan και Hall 2003).

4.18.2.3 Διαχείριση κερδών: δεδουλευμένα

Το τελικό σώμα της έρευνας χρησιμοποιεί δεδομένα δεδουλευμένων για τον προσδιορισμό και τη μέτρηση της διαχείρισης κερδών και ασχολείται κυρίως με τις σχέσεις μεταξύ της διαχείρισης κερδών, της ποιότητας των κερδών και των αναβαλλόμενων φόρων. Αυτές οι μελέτες χρησιμοποιούν είτε τα συνολικά δεδουλευμένα (χωρίς διάκριση μεταξύ κανονικών και διακριτικών δεδουλευμένων) είτε ένα τροποποιημένο μοντέλο Jones για τη μέτρηση των διακριτικών δεδουλευμένων. Αξίζει να σημειωθεί ότι εννοιολογικά μόνο τα προαιρετικά δεδουλευμένα θεωρούνται ότι σχετίζονται με τη διαχείριση κερδών (Jones 1991; Healy and Wahlen 1999).

Οι Phillips et al. (2004) διαπιστώνουν ότι τα έξοδα αναβαλλόμενης φορολογίας είναι ισχυρότερος δείκτης διαχείρισης κερδών από τα δεδουλευμένα. Η αναβαλλόμενη φορολογία είναι ιδιαίτερα χρήσιμη για τον εντοπισμό της διαχείρισης κερδών για επιχειρήσεις που αποφεύγουν τη μείωση των κερδών. Οι Hanlon et al. (2012) αναλύουν εάν οι υψηλές αμοιβές ελέγχου συνδέονται με μεγάλες λογιστικές διαφορές και μεγάλους αναβαλλόμενους φόρους. Διαπίστωσαν ότι οι ελεγκτές ερμηνεύουν τόσο τις μεγάλες λογιστικές φορολογικές διαφορές όσο και τις μεγάλες αναβαλλόμενες φορολογικές δαπάνες ως δυνητικό παράγοντα κινδύνου για τη διαχείριση των κερδών, με αποτέλεσμα υψηλότερες αμοιβές ελέγχου. Με αυτόν τον τρόπο, οι Hanlon et al. (2012) προσδιορίζουν εταιρείες που διαχειρίζονται τα κέρδη με βάση τα συνολικά δεδουλευμένα. Αρκετές μελέτες που χρησιμοποιούν το τροποποιημένο μοντέλο Jones έχουν βρει ότι η ανοδική διαχείριση κερδών σχετίζεται με αυξημένο αναβαλλόμενο φορολογικό έξοδο, μειωμένη διαφάνεια γνωστοποίησης σχετικά με την πρόβλεψη αναβαλλόμενου φόρου και λιγότερο σταθερά μελλοντικά κέρδη (Blay-lock et al. 2012; Cassell et al. 2015; Καπούτσου κ.ά. 2015). Μόνο οι Jackson (2015) και Dechow et al. (2011) δεν βρήκαν σαφή σχέση μεταξύ της διαχείρισης κερδών και των αναβαλλόμενων φόρων μέσω της χρήσης δεδουλευμένων για τον προσδιορισμό των εταιρειών διαχείρισης κερδών. Συνολικά, πέντε από τις επτά μελέτες υποδηλώνουν μια σχέση μεταξύ της διαχείρισης της αύξησης των κερδών και του αναβαλλόμενου φόρου. Ωστόσο, τα αποτελέσματα φαίνεται να είναι ευαίσθητα στο συντελεστή δεδουλευμένων που χρησιμοποιείται καθώς και σε άλλες πτυχές του σχεδιασμού της έρευνας.

4.18.2.4 Σύνοψη των αποτελεσμάτων μιας αφηγηματικής σύνθεσης μελετών διαχείρισης εσόδων

Οι μελέτες διαχείρισης κερδών που βασίζονται σε ανακρίβειες/υπερεκτιμήσεις υποδηλώνουν ότι ασυνήθιστα μεγάλο (χαμηλό) αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος σχετίζεται με τη διαχείριση

κερδών. Δείχνουν ότι οι εταιρείες που διαχειρίζονται τα κέρδη προς τα πάνω (φόροι προς τα κάτω) έχουν ιδιαίτερα μεγάλο αναβαλλόμενο φορολογικό κόστος (π.χ. Cho et al. 2006; Ettredge et al. 2008; Badertscher et al. 2009). Κατά κάποιον τρόπο, αυτές οι μελέτες γεφυρώνουν το χάσμα μεταξύ των μελετών σχετικά με την αξία και των μελετών διαχείρισης κερδών.

Συγκρίνοντας την προγνωστική ικανότητα του αναβαλλόμενου φόρου, των συγκεκριμένων ορίων και των δεδουλευμένων για τον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών, περισσότερα από τα δύο τρίτα των μελετών που συμπεριλήφθηκαν βρήκαν στοιχεία ότι η αναβαλλόμενη φορολογική δαπάνη είναι τουλάχιστον ενδεικτικές ως δεδουλευμένες τιμές ή τιμές κατωφλίου (π.χ. Phillips et al. 2003, 2004; Blaylock et al. 2012; Zhou 2016). Τα αποτελέσματα ισχύουν για το κίνητρο διαχείρισης κερδών για ανοδική διαχείριση κερδών, αλλά δεν παρέχουν στοιχεία για τον προσδιορισμό της διαχείρισης κερδών μέσω αναβαλλόμενων φόρων για οποιονδήποτε άλλο στόχο κερδών (π.χ. Jackson 2015).

Τα συγκεκριμένα όρια διαχείρισης κερδών χρησιμοποιούνται επίσης για να εκτιμηθεί εάν η αναβαλλόμενη φορολογία είναι ένα ευκαιριακό λογιστικό εργαλείο. Αρκετές μελέτες δείχνουν μια σχέση μεταξύ της διαχείρισης κερδών και του αυξημένου αναβαλλόμενου φορολογικού κόστους (π.χ. Herbohn et al. 2010; Richardson and Leung 2011; Kasipillai και Mahenthiran 2013). Αυτές οι μελέτες εντοπίζουν μια σημαντική σχέση μόνο μεταξύ της διαχείρισης κερδών και του αναβαλλόμενου φόρου. Δεν προσδιορίζουν τη διακριτική εξουσία που χρησιμοποιείται για να επηρεάσει ευκαιριακά τα αναβαλλόμενα φορολογικά κέρδη. Με βάση αυτά τα αποτελέσματα, δεν είναι δυνατό να γίνει διάκριση εάν οι αναβαλλόμενες φορολογικές δαπάνες αποτελούν μέσο ή αποτέλεσμα διαχείρισης. Όσον αφορά τις μελέτες που εξετάζουν τη διακριτική πρόβλεψη – η οποία είναι ο πιο σημαντικός παράγοντας επιρροής στη διαχείριση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων – τα στοιχεία είναι μικτά (π.χ. Phillips et al. 2004; Frank and Rego 2006; Skinner 2008). Μια πρόβλεψη μπορεί να είναι εργαλείο διαχείρισης κερδών σε ορισμένες περιπτώσεις, αλλά τα συνδυασμένα ευρήματα της έρευνας δεν υποδηλώνουν συστηματική ευκαιριακή χρήση της πρόβλεψης και των αναβαλλόμενων φόρων για τη διαχείριση κερδών.

4.19 Συμπέρασμα

Αυτή η ανασκόπηση υποκινήθηκε από αμφιλεγόμενες συζητήσεις σχετικά με έννοιες και πρότυπα αναβαλλόμενης φορολογίας σε όλο τον κόσμο (Brouwer and Naarding 2018; Morton 2019; IASB 2018), ασαφή και αντικρουόμενα αποτελέσματα εμπειρικής έρευνας (Phillips et al. 2003; Jackson 2015) και διαφορετική αντιμετώπιση των μεταβλητών αναβαλλόμενων φόρων σε πρόσφατη έρευνα (Krishnan and Visvanathan 2011; Huang and Chang 2016; Kraft and Lopatta 2016; Graham and Moore 2018). Προκειμένου να κατανοήσουμε καλύτερα τη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας, η εργασία μας εξετάζει την επικρατούσα εμπειρική βιβλιογραφία στους τομείς της συνάφειας της αξίας και της διαχείρισης κερδών, τόσο βιβλιογραφικά όσο και από άποψη περιεχομένου.

Η ανάλυση δείχνει ότι ο αριθμός των άρθρων εμπειρικής έρευνας για τη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας έχει αυξηθεί με την πάροδο του χρόνου. Τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, έχουν δημοσιευθεί συνολικά 76 υψηλής ποιότητας εμπειρικές μελέτες για τη λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας που πληρούν τις απαιτήσεις αυτής της ανασκόπησης. Την πρώτη δεκαετία (1990–1999), η εμπειρική έρευνα επικεντρώνεται στη συνάφεια αξίας. Στη δεύτερη και τρίτη δεκαετία (2000–2009, 2010–2019), οι μελέτες αναλύουν θέματα που σχετίζονται με τη διαχείριση κερδών και τη συνάφεια αξίας. Οι περισσότερες μελέτες εξετάζουν ένα θέμα και επικεντρώνονται σε μία χώρα. Διεπιστημονικές και διεθνικές μελέτες είναι σπάνιες. Κατά τη διάρκεια τριών δεκαετιών, το ποσοστό των αμερικανικών μελετών κυριαρχεί. Ωστόσο, το μερίδιο των μη αμερικανικών μελετών αυξάνεται, ειδικά την τρίτη δεκαετία (2010–2019). Αυτό το τελευταίο εύρημα υποδηλώνει ότι η εμπειρική έρευνα σε αυτόν τον τομέα μόλις άρχισε να προχωρά πέρα από την εξέταση του περιβάλλοντος των ΗΠΑ από όπου προέρχονται οι κανονισμοί αναβαλλόμενης φορολογίας.

Μια αφηγηματική σύνθεση έρευνας συνάφειας αξίας αποκαλύπτει ότι οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και το αναβαλλόμενο φορολογικό έξοδο είναι σχετικές με την αξία για την πρόβλεψη μελλοντικών φόρων εισοδήματος, ταμειακών ροών, κερδών, αγοραίων αξιών και μη φυσιολογικών αποδόσεων, καθώς και μεταβολών αξιολόγησης και μελλοντικών πιστωτικών κινδύνων. Τα αποτελέσματα σχετικά με τη συνάφεια αξίας των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων ποικίλλουν. Συνολικά, τα αποτελέσματα υποδηλώνουν ότι οι αναβαλλόμενοι φόροι είναι ενημερωτικοί όσον αφορά τη συνάφεια αξίας για τους χρήστες των οικονομικών καταστάσεων.

Το πληροφοριακό περιεχόμενο των αναβαλλόμενων φόρων υπερβαίνει την πρόβλεψη των οικονομικών καταστάσεων και των αγοραίων αξιών, καθώς μια αφηγηματική σύνθεση μελετών διαχείρισης κερδών δείχνει ότι οι μεταβλητές αναβαλλόμενης φορολογίας —ειδικά οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις— αποτελούν δείκτες ανοδικής διαχείρισης κερδών.

Τα αποτελέσματα των μελετών διαχείρισης κερδών δεν υποδεικνύουν ότι οι μεταβλητές αναβαλλόμενης φορολογίας χρησιμοποιούνται συστηματικά για τη διαχείριση κερδών. Ωστόσο, η έρευνα δείχνει ότι υπό συγκεκριμένες συνθήκες οι επιχειρήσεις χρησιμοποιούν αναβαλλόμενους φόρους για σκοπούς διαχείρισης κερδών.

Οι συγχρονικές μελέτες δείχνουν ότι οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων (όπως οι επενδυτές και οι ελεγκτές) ερμηνεύουν τα μεγάλα θετικά και μεγάλα αρνητικά αναβαλλόμενα φορολογικά έξοδα μαζί με τις μεγάλες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις ως «κόκκινη σημαία» και στη συνέχεια μειώνουν τις προσδοκίες τους για μελλοντικά κέρδη και αξία αγοράς. Αυτό οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η σχέση αξίας των αναβαλλόμενων φόρων περιορίζεται από τη δυνατότητά τους να προσδιορίσουν τη διαχείριση κερδών.

Προτείνουμε αρκετούς τρόπους για μελλοντική έρευνα. Αυτά τα μονοπάτια περιλαμβάνουν όλο και πιο λεπτομερή εμπειρική εργασία σχετικά με τους αναβαλλόμενους φόρους σύμφωνα με τα ΔΠΧΠ. Από κανονιστική άποψη, η έρευνα για τους αναβαλλόμενους φόρους βάσει των ΔΠΧΠ δικαιολογείται ως βάση για τη συνεχιζόμενη συζήτηση στο IASB. Το 2017, το IASB πρόσθεσε το ερευνητικό θέμα "αναβαλλόμενοι φόροι" στο τρέχον πρόγραμμα εργασίας του "καλύτερη

επικοινωνία στη χρηματοοικονομική αναφορά" (IASB 2017). Αυτή η προσθήκη ήταν αρκετά εκπληκτική, διότι το 2016 το IASB αποφάσισε να μην αλλάξει το ΔΛΠ 12 (IASB 2016c). Αν και η αναθεώρησή μας βασίζεται σε μεγάλο βαθμό σε δείγματα των ΗΠΑ, ενδέχεται να παρέχει κάποιες ενδείξεις για αυτήν τη ρυθμιστική συζήτηση. Για παράδειγμα, μια ανάλυση που βασίζεται στο περιεχόμενο της βιβλιογραφίας σχετικά με την αξία υποδηλώνει ότι οι αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις έχουν μικρότερη αξία από τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις. Η απαγόρευση της προεξόφλησης των αναβαλλόμενων φορολογικών στοιχείων και η υποχρεωτική κεφαλαιοποίηση των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων για όλες τις προσωρινές διαφορές οδηγεί σε σημαντική υπερτίμηση των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων, γεγονός που μειώνει τη συνάφεια της αξίας τους. Σε αντίθεση με τις αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις, οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις μπορούν να προσαρμολογούνται για την αξία τους όταν είναι απαραίτητο και η κεφαλαιοποίησή τους εξαρτάται από το πιθανό μελλοντικό φορολογητέο εισόδημα. Ως αποτέλεσμα, η βιβλιογραφία σχετικά με την αξία αποκαλύπτει ότι οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις παρέχουν χρήσιμες πληροφορίες για τη λήψη αποφάσεων, ενώ οι αναβαλλόμενες φορολογικές υποχρεώσεις συχνά όχι. Επιπλέον, η τρέχουσα αναθεώρηση μπορεί να συμβάλει στη συνεχιζόμενη συζήτηση σχετικά με το έργο IASB "Αναβαλλόμενη φορολογία που σχετίζεται με περιουσιακά στοιχεία και υποχρεώσεις που προκύπτουν από μία μόνο συναλλαγή (Τροποποιήσεις στο ΔΛΠ 12)" (IASB 2020). Από τη μία πλευρά, η ανασκόπησή μας δείχνει ότι οι μη αναγνωρισμένες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και υποχρεώσεις παρέχουν πληροφορίες σχετικές με την αξία που φαίνεται να υποστηρίζουν την υποχρεωτική αναγνώριση των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και υποχρεώσεων που προκύπτουν από μία μόνο συναλλαγή (Gordon and Joos 2004; Lynn et al. 2008). . Από την άλλη πλευρά, μόνο οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και υποχρεώσεις που περιλαμβάνονται στα εισοδήματα GAAP προ του φορολογητέου εισοδήματος παρέχουν χρήσιμες πληροφορίες για τη λήψη αποφάσεων (Laux 2013). Εφόσον οι μισθώσεις και ο παροπλισμός έχουν ως αποτέλεσμα αναβαλλόμενο φόρο που αναγνωρίζεται πρώτος στο φορολογητέο εισόδημα, δεν είναι βέβαιο εάν οι προσθήκες παρέχουν πρόσθετες πληροφορίες χρήσιμες για τη λήψη αποφάσεων.

Η μελέτη μας δεν είναι χωρίς περιορισμούς. Πρώτον, η μελέτη μας εξετάζει μόνο εμπειρικά ερευνητικά άρθρα. Η συμπερίληψη αναλυτικών και ποιοτικών άρθρων μπορεί να αποκάλυψε πρόσθετες γνώσεις και να ενίσχυσε τη συζήτηση των αποτελεσμάτων. Δεύτερον, τα αποτελέσματα που παρουσιάζονται και η επιλογή των άρθρων ακολουθούν την αυστηρή προσέγγιση των Tranfield et al. (2003). Ειδικότερα, αποκλείσαμε τις εμπειρικές μελέτες που εστιάζουν σε θέματα συνάφειας αξίας και διαχείρισης κερδών που σχετίζονται με τη χρηματοοικονομική λογιστική αναβαλλόμενης φορολογίας. Μελλοντικές μελέτες μπορεί να επεκτείνουν ή να τροποποιήσουν το πεδίο εφαρμογής, συμπεριλαμβάνοντας, για παράδειγμα, εμπειρικές μελέτες που εστιάζονται περισσότερο στη φορολογική λογιστική ή προέρχονται από άλλους γειτονικούς κλάδους. Τέλος, εξαιρέσαμε άρθρα που δημοσιεύτηκαν σε περιοδικά χαμηλής κατάταξης, βιβλία, έγγραφα εργασίας και «γκρίζα λογοτεχνία». Τέτοιες μορφές λογοτεχνίας μπορεί ωστόσο να περιέχουν ενδιαφέροντα ευρήματα και να προσφέρουν περαιτέρω γνώσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

5.1 Συμπεράσματα

Στην εργασία αυτή, έγινε προσπάθεια να εντοπιστεί η πιθανή ύπαρξη διαχείρισης εσόδων. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, η διαχείριση κερδών, εάν υπάρχει, γίνεται κατά την κρίση των διαχειριστών. Έτσι, δεδομένου ότι οι διαχειριστές μπορούν να κάνουν κινήσεις πιο ελεύθερα σύμφωνα με τους λογιστικούς κανόνες παρά με τους φορολογικούς κανόνες, λογικά αναμένεται να κάνουν κινήσεις που δεν επηρεάζουν τον φόρο επί του εισοδήματος της εταιρείας. Επομένως, με τέτοια διαχείριση κερδών, προκύπτουν προσωρινές φορολογικές διαφορές, οι οποίες οδηγούν σε υψηλότερο αναβαλλόμενο φόρο. Η μελέτη βασίστηκε σε παρόμοια μελέτη που διεξήχθη από τους Phillips et al. (2002) οι οποίοι με τη σειρά τους βασίστηκαν σε μελέτες που παρείχαν στοιχεία διαχείρισης κερδών όπως οι Burgstahler and Dichev (1997), Degeorge et al. (1999) από τους Mills και Newberry (2001), καθώς και μελέτες που παρείχαν στοιχεία για τη σημασία του στατιστικού σφάλματος στη μέτρηση των δεδουλευμένων από τους Guay et al. (1996), Bernard and Skinner (1996). Επομένως, μελετήθηκε η υπόθεση της προσπάθειας διαχείρισης κερδών ώστε να μην υπάρχει μείωση των κερδών (H1) και η υπόθεση της προσπάθειας διαχείρισης κερδών έτσι ώστε να αποτραπεί η εμφάνιση ζημιών (H2).

Τα αποτελέσματα ερμηνεύουν μια προσπάθεια χειραγώγησης των αποτελεσμάτων των εταιρειών για να δείξουν μηδενική, ελάχιστα θετική ή ελάχιστα αρνητική μεταβολή στα κέρδη τους. Χρησιμοποιώντας το μοντέλο probit, ένα μοντέλο που χρησιμοποιείται επίσης από τους Phillips et al. (2002) διερεύνησε εάν ο αναβαλλόμενος φόρος είναι χρήσιμος για τον εντοπισμό της ύπαρξης χειραγώγησης απόδοσης. Η χρησιμότητα άλλων μεταβλητών για την ανίχνευση χειραγώγησης δοκιμάστηκε επίσης με παλινδρόμηση probit. Άλλες μεταβλητές που δοκιμάστηκαν είναι τα συνολικά δεδουλευμένα, τα μη κανονικά δεδουλευμένα και η μεταβολή στις ταμειακές ροές. Κατά την ανάλυση των παραπάνω ποσοτήτων, βρέθηκαν διαφορετικά αποτελέσματα από τα αποτελέσματα της μελέτης των Phillips et al. (2002). Μια μελέτη από τους Phillips et al. οδήγησε σε προτάσεις ότι ένα συγκεκριμένο μέγεθος εταιρείας χρησιμοποιούσε αναβαλλόμενο φόρο για να χειραγωγήσει τα αποτελέσματά της. Το αποτέλεσμα αυτής της μελέτης είναι ότι οι υπό μελέτη ελληνικές εταιρείες εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών και σύμφωνα με τη θεωρία των Burgstahler και Dichev είναι πιθανό να χειραγωγήσουν τα αποτελέσματά τους για να αποφύγουν την εμφάνιση μηδενικής ή τουλάχιστον θετικής διαφοράς στα κέρδη τους. Αυτό αποδεικνύεται από τα αποτελέσματα που φαίνονται στα σχήματα 1 και 2, όπου η αυξημένη συχνότητα της σταθμισμένης μεταβολής του καθαρού εισοδήματος (NI) από έτος σε έτος είναι περίπου μηδέν. Οι εταιρείες εκείνες που, με βάση το ιστόγραμμα και την ερμηνεία της θεωρίας των Burgstahler και Dichev, είναι Πιθανόν να χειραγωγήσουν τα αποτελέσματά τους για να αποφύγουν την εμφάνιση μηδενικής ή ελάχιστα θετικής διαφοράς στα κέρδη τους, μελετώνται περαιτέρω χρησιμοποιώντας παλινδρόμηση probit για να εξεταστεί η χρησιμότητα του αναβαλλόμενου φόρου εξόδων (DTE) στον προσδιορισμό της διαχείρισης εσόδων για την αποφυγή μηδενικής ή τουλάχιστον θετικής διαφοράς στα έσοδα. Οι πίνακες δείχνουν ότι η Αναβαλλόμενη Φορολογική Δαπάνη (DTE) δεν χρησιμοποιείται για τη χειραγώγηση των

αποτελεσμάτων των εταιρειών προκειμένου να εμφανιστεί μηδενική ή τουλάχιστον θετική ή τουλάχιστον αρνητική διαφορά στα κέρδη τους. Με άλλα λόγια, τα αποτελέσματα DTE δεν δείχνουν στατιστική σημασία. Ένας από τους λόγους που πιστεύω ότι οδηγεί σε αυτό το αποτέλεσμα με χαμηλή στατιστική σημασία είναι το γεγονός ότι το μέγεθος του δείγματος που μελετήθηκε είναι μικρό, τουλάχιστον σε σύγκριση με το δείγμα που μελετήθηκε στους Phillips et al. (2002). Το δείγμα διήρκεσε δέκα χρόνια, αλλά μόνο 47 εταιρείες πληρούσαν τα κριτήρια για αυτήν τη μελέτη. Όπως αναφέρεται στη δειγματοληπτική ανάλυση, δεν λήφθηκαν υπόψη εταιρείες που λειτουργούν ως ασφαλιστικές εταιρείες, ως τράπεζες και ως Real Estate, καθώς και εταιρείες των οποίων το διαχειριστικό έτος έληξε στις 30 Ιουνίου. Λόγω του εμποδίου της συγκρισιμότητας του δείγματος, δεν κατέστη δυνατή η αύξηση του αριθμού των ερωτηθέντων εταιρειών με εταιρείες που δραστηριοποιούνται στο εξωτερικό, ακόμη και αν ήταν εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι γνωστό ότι υπάρχουν αρκετές διαφορές στους νόμους των επιμέρους χωρών και αυτός είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους υπάρχει αναβαλλόμενος φόρος.

5.2 Προτάσεις για μελλοντική έρευνα

Η ανασκόπηση της βιβλιογραφίας μας έχει μια σειρά από επιπτώσεις για μελλοντική έρευνα σχετικά με τη χρηματοοικονομική λογιστική για αναβαλλόμενους φόρους, την οποία θεωρούμε γόνιμο πεδίο για εμπειρική έρευνα. Σε αυτή την ενότητα, συζητάμε τρεις μεθοδολογικές επιπτώσεις και έξι προεκτάσεις που βασίζονται στο περιεχόμενο, προτείνοντας τρόπους για μελλοντική έρευνα.

5.2.1 Μεθοδολογικές επιπτώσεις

Η βιβλιογραφική μας ανάλυση δείχνει ότι ο αριθμός των εμπειρικών μελετών έχει αυξηθεί σημαντικά την τελευταία δεκαετία (2010–2019). Πρώτον, αυτή η τάση θα προσφέρει ευκαιρίες για μετα-αναλυτικές μεθόδους για την αντιμετώπιση των σωρευτικών επιπτώσεων των αναβαλλόμενων φόρων (και των ελαφρυντικών παραγόντων). Για παράδειγμα, η ανασκόπησή μας προσδιορίζει 42 μελέτες σχετικά με τη συνάφεια των αποτιμήσεων αναβαλλόμενης φορολογίας στις χρηματιστηριακές αγορές. Με έναν αυξανόμενο αριθμό τέτοιων μελετών, οι ερευνητές μπορούν να αξιολογήσουν μετα-αναλυτικά τις συσχετίσεις μεταξύ μεταβλητών της αγοράς και στοιχείων αναβαλλόμενης φορολογίας.

Δεύτερον, οι περισσότερες μελέτες συνάφειας αξίας (38) και ορισμένες από τις μελέτες διαχείρισης κερδών που εξετάστηκαν (4) αναφέρονται στα μοντέλα Ohlson (1995) ή Feltham and Ohlson (1995). Και τα δύο μοντέλα υποθέτουν ότι οι τιμές των μετοχών είναι μια γραμμική συνάρτηση των κερδών (μη κανονικά κέρδη) και της λογιστικής αξίας των ιδίων κεφαλαίων. Η βιβλιογραφία αμφισβητεί την υπόθεση μιας γραμμικής συνάρτησης σε μελέτες συνάφειας αξίας (Barth et al. 2001b; Holthausen and Watts 2001). Έτσι, εναλλακτικά μοντέλα για την εξέταση της

συνάφειας της αξίας των αναβαλλόμενων φόρων θα είναι δικαιολογημένα. Οι εναλλακτικές λύσεις περιλαμβάνουν, για παράδειγμα, παραγγελλείσα logit μοντέλα με πρόσθετες μεταβλητές ελέγχου (Edwards 2018) και μη γραμμικά μοντέλα υπολειπόμενου εισοδήματος που εξετάζουν ρητά τις ευκαιρίες ανάπτυξης (Biddle et al. 2001).

Τρίτον, οι περισσότερες από τις μελέτες συνάφειας αξίας που εξετάστηκαν επικεντρώνονται είτε στη συνδυασμένη μεταβλητή του καθαρού αναβαλλόμενου φόρου (η διαφορά μεταξύ των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και των αναβαλλόμενων φορολογικών υποχρεώσεων) είτε στη μεταβλητή των αναβαλλόμενων φορολογικών απαιτήσεων και υποχρεώσεων. Επειδή οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις και υποχρεώσεις αντικατοπτρίζουν το σύνολο των στοιχείων που προκύπτουν από διάφορες πηγές και επιχειρηματικές συναλλαγές, η ανάλυση στοιχείων αυτών των μεταβλητών μπορεί να παρέχει πιο διαφοροποιημένες απόψεις. Πρόσφατες μελέτες έχουν δείξει ότι η συνάφεια αξίας των αναβαλλόμενων φόρων σχετίζεται με πηγές προσωρινών διαφορών (Laux 2013; Johnston and Kutcher 2016; Hanna et al. 2019). Ωστόσο, μόνο 13 μελέτες που εξετάστηκαν χωριστά αναλύουν τις μεταβλητές αναβαλλόμενης φορολογίας σύμφωνα με τις υποκείμενες πηγές τους. Αυτός ο περιορισμός υποδηλώνει σημαντικά περιθώρια συμβολής στην καλύτερη κατανόηση των παραγόντων που επηρεάζουν τη συνάφεια της αξίας των αναβαλλόμενων φόρων.

5.2.2 Συνέπειες που οφείλονται στο περιεχόμενο

Η βιβλιογραφική μας ανάλυση δείχνει ότι η εμπειρική έρευνα έχει επικεντρωθεί στο περιβάλλον των ΗΠΑ και στο περύγιο των GAAP των ΗΠΑ. Πρώτον, η εστίαση στο περιβάλλον των ΗΠΑ προτείνει περιθώρια για μελλοντική έρευνα για την αξιοποίηση των ιδιαιτεροτήτων άλλων εθνικών πλαισίων, για παράδειγμα κατά την εφαρμογή νέων οικονομικών ή φορολογικών λογιστικών κανονισμών και ρυθμίσεων κώδικα γενικά, και για τη διεξαγωγή μελετών μεταξύ των χωρών.

Δεύτερον και σχετικό, είναι εκπληκτικό το πόσο λίγη προσοχή έχει δώσει η εμπειρική έρευνα στους αναβαλλόμενους φόρους βάσει των ΔΠΧΠ. Μόνο το 12% των μελετών βασίζεται σε εταιρείες που εφαρμόζουν τα ΔΠΧΠ. Ωστόσο, τα παραδείγματα των εταιρειών IFRS προσφέρουν διαφορετικές οδούς για μελλοντική έρευνα και στις δύο γραμμές έρευνας που συζητούνται σε αυτήν την ανασκόπηση. Συγκεκριμένα, διεθνή δείγματα χρηστών ΔΠΧΑ επιτρέπουν την εξέταση του τρόπου με τον οποίο τα εθνικά, θεσμικά ή πολιτιστικά πλαίσια σχετίζονται με τη συνάφεια αξίας και τη χρήση των αναβαλλόμενων φόρων από τις εταιρείες για τη διαχείριση των κερδών τους, διατηρώντας παράλληλα τη σταθερότητα των κανονισμών χρηματοοικονομικής λογιστικής. Επιπλέον, η υιοθέτηση των ΔΠΧΑ από εταιρείες φαίνεται να αξίζει να διερευνηθεί, επειδή η αρχική υιοθέτηση των ΔΠΧΠ προσφέρει σημαντικό περιθώριο για τη λήψη διοικητικών αποφάσεων σχετικά με τη χρηματοοικονομική λογιστική για αναβαλλόμενη φορολογία σύμφωνα με τις διατάξεις του ΔΠΧΑ 1.

Τρίτον, μια αφηγηματική σύνθεση εμπειρικών στοιχείων υποδηλώνει ότι διάφοροι παράγοντες που διερευνήθηκαν στη γενική χρηματοοικονομική λογιστική έρευνα σχετικά με τη συνάφεια

αξίας και τη διαχείριση κερδών έχουν παραμεληθεί σε μελέτες αναβαλλόμενης φορολογίας. Για παράδειγμα, η χρηματοοικονομική λογιστική έρευνα προτείνει μια σύνδεση μεταξύ της εταιρικής διακυβέρνησης και τόσο της συνάφειας αξίας όσο και της διαχείρισης κερδών. Ωστόσο, τα σχετικά στοιχεία σχετικά με τους αναβαλλόμενους φόρους παραμένουν ελάχιστα. Συγκεκριμένα, οι Kasipillai και Mahenthiran (2013) βρίσκουν ότι η δομή του διοικητικού συμβουλίου και η ιδιοκτησιακή δομή σχετίζονται με τον βαθμό στον οποίο η διαχείριση κερδών συνδέεται με αναβαλλόμενους φόρους στη Μαλαισία. Περαιτέρω έρευνα σχετικά με πτυχές της εταιρικής διακυβέρνησης είναι σημαντική για να κατανοήσουμε πώς η συνάφεια της αξίας και η διαχείριση των αναβαλλόμενων φορολογικών κερδών επηρεάζονται από θεσμικούς παράγοντες σε επίπεδο εταιρείας. Όπως υποδηλώνει η χρηματοοικονομική λογιστική και φορολογική βιβλιογραφία, ο κατάλογος τέτοιων θεσμικών παραγόντων είναι εκτενής και πολύπλευρος. Παραδείγματα περιλαμβάνουν την ποικιλομορφία του διοικητικού συμβουλίου, την αποζημίωση στελεχών, την οικογενειακή ιδιοκτησία, τα χαρακτηριστικά του οικονομικού ελεγκτή, τον εταιρικό κίνδυνο, τη νομική μορφή, το καθεστώς καταχώρισης και τα χαρακτηριστικά φορολογικού ελεγκτή.

Τέταρτον, ορισμένες από τις μελέτες που εξετάστηκαν χρησιμοποίησαν ένα συγκεκριμένο περιβάλλον στον τραπεζικό τομέα (π.χ. Skinner 2008; Hanna et al. 2019). Υποθέτουμε ότι υπάρχουν και άλλοι, άκρως ρυθμιζόμενοι τομείς που προσφέρουν μοναδικές ρυθμίσεις για την ειδική αξιολόγηση του τρόπου με τον οποίο οι εταιρείες χρησιμοποιούν τους αναβαλλόμενους φόρους για τη διαχείριση των κερδών τους. Για παράδειγμα, οι ασφαλιστές μπορεί να έχουν κίνητρα να χρησιμοποιήσουν αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις για να ανταποκριθούν στα κατώτατα όρια εποπτικού κεφαλαίου, εάν οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις επιτρέπεται να συμπεριληφθούν στο εποπτικό κεφάλαιο. Γενικότερα, οι μεγαλύτερες αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις, *ceteris paribus*, μειώνουν τον δείκτη μόχλευσης, γεγονός που μπορεί να έχει θετική επίδραση στην αξιολόγηση κινδύνου και την πιστοληπτική ικανότητα της επιχείρησης. Με βάση αυτή τη σχέση, θα ήταν ενδιαφέρον να εκτιμηθεί εάν οι επιχειρήσεις σε τομείς που χρηματοδοτούνται κυρίως από χρέος είναι περισσότερο διατεθειμένες να χρησιμοποιούν διαχειριστική κρίση για να αυξήσουν τις αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις έναντι των επιχειρήσεων άλλων τομέων. Οι ρυθμίσεις ενός τομέα φαίνεται επίσης να είναι κατάλληλες για τη διάκριση μεταξύ της διαχείρισης κερδών, η οποία σχετίζεται άμεσα με τη διακριτική ευχέρεια στη λογιστική για αναβαλλόμενη φορολογία, και της διαχείρισης κερδών, η οποία επηρεάζει έμμεσα το επίπεδο των αναβαλλόμενων φορολογικών στοιχείων.

Πέμπτον, ο αυξανόμενος ρόλος της εταιρικής κοινωνικής ευθύνης (EKE) πυροδοτεί την εμπειρική έρευνα για τη σχέση μεταξύ της EKE και της φοροαποφυγής των επιχειρήσεων. Αυτή η αναδυόμενη γραμμή έρευνας έχει παράγει μέχρι στιγμής ανάμεικτα αποτελέσματα καθώς βασίζεται σε συνολικές, διακριτικές ή μόνιμες φορολογικές διαφορές ως μέτρο φοροαποφυγής (Kovermann and Velte 2021). Θα ήταν λοιπόν ενδιαφέρον να ενσωματωθούν αναβαλλόμενοι φόροι. Για παράδειγμα, μελλοντική έρευνα σε αυτό το νήμα θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα ευρήματα των Blaylock et al. (2012) και Jackson (2015) ότι οι αναβαλλόμενοι φόροι χρησιμεύουν ως σήμα για τη διαχείριση κερδών και τη φοροαποφυγή.

Τέλος, η πανδημία Covid-19 προσφέρει πλούσιες ευκαιρίες για συμβολή στη χρηματοοικονομική λογιστική έρευνα για αναβαλλόμενους φόρους, εξετάζοντας τον αντίκτυπο των οικονομικών

κραδασμών και των αλλαγών στους φορολογικούς κανονισμούς. Καθώς η ανασκόπησή μας αποκαλύπτει ανάμεικτα αποτελέσματα σχετικά με τη συνάφεια αξίας των αναβαλλόμενων φόρων κατά τη διάρκεια οικονομικών κρίσεων (Bauman and Das 2004; Badenhorst and Ferreira 2016), θα χρειαστούν περαιτέρω στοιχεία για την καλύτερη κατανόηση του τρόπου με τον οποίο οι χρήστες των οικονομικών καταστάσεων αντιλαμβάνονται τα στοιχεία αναβαλλόμενης φορολογίας, ειδικά σε περιόδους κρίσης. Καθώς το οικονομικό σοκ που προκλήθηκε από την πανδημία του Covid-19 προκαλεί υψηλές διακλαδικές ζημιές, οι εταιρείες είναι πιθανό να τείνουν να αυξάνουν τα κέρδη τους. Οι ζημιές οδηγούν σε αύξηση της συνιστώσας της διακριτικής αναβαλλόμενης φορολογίας των μεταφερόμενων ζημιών, η οποία είναι η συνιστώσα που είναι πιθανό να χρησιμοποιήσουν οι επιχειρήσεις για τη διαχείριση των κερδών τους, όπως δείχνει η ανασκόπησή μας. Θα είναι λοιπόν ενδιαφέρον να εξεταστεί εάν οι αναβαλλόμενες φορολογικές απαιτήσεις από φορολογικές μεταβιβάσεις αυξάνονται και εάν η αύξηση αντανακλάται στις αγοραίες αξίες. Τα αποτελέσματα θα είναι ενδιαφέροντα καθώς οι κυβερνήσεις σε όλο τον κόσμο ενθαρρύνουν την αναγνώριση των μακροπρόθεσμων φορολογικών ζημιών (π.χ. Deloitte 2020, KPMG 2020). Σε όλο τον κόσμο, υπάρχουν πολλές άλλες αλλαγές στους φορολογικούς κανονισμούς και στα φορολογικά μέτρα που έχουν ληφθεί για την υποστήριξη των εταιρειών κατά τη διάρκεια της πανδημίας Covid-19 (IRD 2021; KPMG 2021) που επηρεάζουν τους αναβαλλόμενους φόρους και προσφέρουν ευκαιρίες για μελέτες συνάφειας αξίας, διαχείριση κερδών ή και τα δύο .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Βιβλιογραφία

Bergstresser, D., Philippon, T.,(2006) CEO incentives and earnings management, *Journal of Financial Economics*, 80, pp. 511-529.

Burgstahler, D., Dichev, I., (1997), Earnings management to avoid earnings decreases and losses, *Journal of Accounting & Economics* 24, pp.99-126.

Boskin, M., (2003), *Deferred Taxes in the Public Finances*, Economics Department and Hoover Institution, NBER Working Paper.

Dechow, P., Hutton, C., Kim, J., Sloan, R., (1995), Detecting earnings management: a new approach, *Journal of Accounting Research*, Vol. 50, Issue 2, pp.275-334.

Eurostat Guidance Note, (2014) *Treatment of Deferred Tax Assets (DTAs) and Recording of Tax Credits Related to DTAs in ESA2010*, European Commission.

Gaeremynck A, Van De Gucht L (2004) The recognition and timing of deferred tax liabilities. *J Bus Finance Account* 31:985–1014.

Givoly D, Hayn C (1992) The valuation of the deferred tax liability: evidence from the stock market. *Accounting Review* 67:394–410

Gordon EA, Joos PR (2004) Unrecognized deferred taxes: evidence from the UK. *Accounting Review* 79:97–

Guay, W., Kothari, S., Watts, R., (1996), A market-based evaluation of discretionary accrual models, *Journal of Accounting Research* 34, 83-105.

Healy, P., (1985), The effect of bonus schemes on accounting decisions, *Journal of Accounting and Economics* 7, pp. 85-107

Herbohn K, Tutticci I, Tan Z (2016) The market response to beating after-tax earnings targets revisited using analysts' pre-tax earnings forecasts and concurrent tax note disclosures. *Journal of Business Finance & Accounting* 43:31–65.

Hoogendoorn, M., (1996), Accounting and taxation in Europe – A comparative over- view, *European Accounting Review*, pp. 783-794.

Holland K, Jackson RH (2004) Earnings management and deferred tax. *Accounting Business Research* 34:101–123.

Jones, T., (1991), Ethical decision making by individuals in organizations: An issue- contingent model, *The Academy of Management Review*, Vol. 16, No. 2, pp. 336- 395.

Kasipillai J, Mahenthiran S (2013) Deferred taxes, earnings management, and corporate governance: Malaysian evidence. *Journal of Contemporary Accounting & Economics* 9:1–18.

Kovermann J, Velte P (2019) Net deferred tax assets and the long-run performance of initial public offerings. *Corporate Ownership & Control* 16:111–127.

Kovermann J, Velte P (2021) CSR and tax avoidance: a review of empirical research. *Corporate Ownership & Control* 18:20–39.

KPMG (2020) China: Tax developments in response to COVID-19.

KPMG (2021) Coronavirus (COVID-19) tax developments.

Kraft A, Lopatta K (2016) Auditor fees, discretionary book-tax differences, and tax avoidance. *International Journal of Economics and Accounting* 7:127–155.

Krishnan GV, Visvanathan G (2011) Is there an association between earnings management and auditor-pro-vided tax services? *Journal of the American Taxation Association* 33:111–135.

Kumar KR, Visvanathan G (2003) The information content of the deferred tax valuation allowance. *Accounting Review*

Lambert RA (2006) Agency theory and management accounting. *Handbook Management Accounting Research*

Laurion H, Lawrence A, Ryans JP (2017) US audit partner rotations. *Accounting Review* 92:209–237.

Laux RC (2013) The association between deferred tax assets and liabilities and future tax payments. *Accounting Review* 88:1357–1383.

Legoria J, Sellers KF (2005) The analysis of SFAS No. 109’s usefulness in predicting future cash flows from a conceptual framework perspective. *Research in Accounting Regulation* 18:143–161.

Lennox C, Lisowsky P, Pittman J (2013) Tax aggressiveness and accounting fraud. *Journal of Accounting Research* 51:739–

Lev B, Nissim D (2004) Taxable income, future earnings, and equity values. *Accounting Review* 79:1039–1074.

Lynn SG, Seethamraju C, Seetharaman A (2008) Incremental value relevance of unrecognized deferred taxes: evidence from the United Kingdom. *Journal of American Taxation Association* 30:107–130

Marques AVC, Costa PDS, Silva PR (2016) The relevance of the informational content of book-tax differ-ences for predicting future income: Evidence from Latin American countries. *Revista Contabilidade Finanças* 27:29–42.

Miller, G., and Skinner, D., (1998), Determinants of the Valuation Allowance for De-ferred Tax Assets under Sfas No.109, Accounting Review, 73(2), pp. 213-33.

Mills, L., Newberry, K., Trautman, W., (2001), Trends in book-tax income and bal-ance sheet differences, Tax notes 96, 1109-1124

Mulford, C. and Comiskey, E. (2002) “The Financial Numbers Game: Detecting Creative Accounting Practices”, John Wiley & Sons Inc.

Phillips, J., Pincus, M., Rego, S., (2002) Earnings Management: New Evidence Based on Deferred Tax Expense, The Accounting Review, Vol.78, No.2,pp. 491-521.

Poterba, J., Nirupama, R., Seidman, J., (2011), Deferred tax position and incentives for corporate behavior around corporate tax changes, National Tax Journal, 64 (1), pp. 27-58.

Schrand, C., Wong, F., (2003), Earnings management using the valuation allowance for deferred tax assets under SFAS No.109, Contemporary Accounting Research, Vol. 20, Issue 3, pp. 579-611.

Stolowy, H., (2004), Accounts Manipulation: A Literature Review and Proposed Con-ceptual Framework, Review of Accounting and Finance, Vol. 3 Iss 1, pp. 5-92.

Κίτσιος Χ., «Τράπεζες: Τι κερδίζουν από τον αναβαλλόμενο», euro2day.gr, 2012 (τελευταία προσπέλαση 11/9/2014).